C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Valka_s_Kzinty_II.PDB

PDB Name: Larry Niven - Válka s Kzinty II
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.7.2003
Modification Date: 2.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Knihy L.Nivena
nakladatelství Baronet
Prstenec
Stavitelé Prstence
Pánové Prstence
nakladatelství United Fans
Svět Ptavvů
Protektor
nakladatelství Wales
Neutronová hvězda
Války s Kzinty I
Války s Kzinty II

cyklus
Larryho Nivena
Známý vesmír
VÁLKY S KZINTY II
MAN - KZIN WARS II
Translated from Baen Books edition, 3rd printing 1991
published by agreement with the author and the author's agents, Ralph M. Vicinanza Ltd.
Copyright(c) 1998 by Larry Niven
Czech translation (c) 2001 by R. Čapek
Cover illustration (c) 2001 by R. Čermák
Czech Edition (c) 2001 by V. Soukup - Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-17-9

ÚVOD
Frančízovaný Vesmír žije!
Když jsem poprvé začal pošilhávat po hřištích jiných autorů, měl jsem své pochybnosti. Nicméně se zdálo, že Phil Farmer prožil krásné chvíle, když se snažil přetvořit svět, ve kterém si hrával ještě jako dítě. Tak jsem napsal příběh podle Dunsanyho, extrapolaci Lovecrafta a taky pokus o detektivní příběh á la Černá kočka a v neposlední řadě i studii Supermanova sexuálního života.
Fred Saberhagen mi nabídl, abych napsal povídku do cyklu Berserker, a mně to připadalo až příliš snadné.
Médea: Harlanův svět byl spolupracující vesmír. Není to ani tak kniha, jako spíše klasická studie, jak může tvořivá mysl vybudovat a osídlit sluneční soustavu.
Proto jsme - Jim Baen a já - pozvali několik vybraných autorů, aby napsali příběhy z doby před 14 000 lety, kdy ještě působila kouzla. Zaplnili jsme dvě knihy příběhy z éry čarodějů. (Ale také se z Nivena stal málem blázen. Domluvili jsme se, že Jim udělá všechnu práci a já shrábnu všechny zásluhy. Jenomže Jim se rozešel s jiřinou Ace Books a já se musel naučit víc, než co jsem kdy mohl chtít vědět o tom. co to je být vydavatelem!)
Pronikl jsem do vesmíru zamořeného pirátskými loděmi ještěrek. Kvůli naléhání Davida Drakea a také díky nápadu, který mi připadal neodolatelný: vražda Halleyovy komety. Když Susan Schwartzová požádala některé z nás, abychom napsali nové příběhy do Pohádek tisíce a jedné noci, rychle jsem pochopil, že Šeherezáda přehlédla vážnou hrozbu. Zůstal jsem mimo Svět zlodějů - příliš práce - ale lákalo mě to.
A teď mě oslovili z DC Comics, abych začal psát další příběhy Green Lanterna! Green Lantern je téměř stejně starý jako já sám! Ale jeho mýty budou minimálně na několik dalších let moje.
Mám se skvěle. Musím říct, že si připadám jako podvodník, když si nechávám platit za takovou věc.
To, co začalo jako "Válečníci", se samo od sebe rozvinulo mnohem víc, než kam by to dotáhly mé vlastní ambice.
Jim Baen a já jsme se rozhodli otevřít Válku s Kzinty z období Známého vesmíru, protože nemám příliš velké předpoklady k psaní válečných příběhů. Přesto mám pochybnosti. Mám přátele, kteří umějí psát o válce, ale každý

spisovatel, který je tak dobrý; abych ho pozval hrát si v mém vesmíru, bude muset dokázat, že umí vytvořit svůj vlastní. Přijme vůbec někdo moji nabídku? Taky jsem se obával, aby vetřelci příliš nepocuchali moje hřiště a moji domýšlivost.
Ale všichni zacházeli s Kzinty velmi dobře. Dokonce jsem se o nich dozvěděl víc, než bych si kdy pomyslel. Vy budete také okouzleni a fascinováni rodinným životem Kzintů, který je vykreslen v Hodině dětí, a musím se samozřejmě zmínit i o Pournellových a Stirlingových novinkách ve využití stází.
Také je tady pohled Deana Inga na inteligentní pravěké kzintské samice. Ing dokončil příběh pro první díl a potom prostě pokračoval v psaní. A Pournell se Stirlingem hovoří o tom, že udělají totéž.
Také jsem zjistil, že příběhy Známého vesmíru se stále prodlužuji. Je to zábavný vesmír a je mnohem snazší do něj vstoupit, než z něj odejít.
Byla tu jedna věc, ve kterou jsem doufal, když jsem otevřel Čarodějův vesmír i jiným spisovatelům. Neměl už jsem nápady a doufal jsem, že mi dodají novou inspiraci. Mé přání se splnilo a od té doby už jsem opět napsal pár příběhů z Čarodějovy doby.
Pokud vás tyto příběhy Válek s Kzinty nezaujaly, není to chyba jejich autorů. Já osobně jsem trávil překrásné chvíle při čtení povídek, které jsem nemusel sám psát. Jestliže jsem nalezl novou inspiraci, bylo to díky těmto příběhům.
Larry Niven

TRNITÁ CESTA
Dean Ing
copyright (c) / 988 by Dean Ing
TRNITÁ CESTA
Pokud by Locklear uvažoval rozumně, nikdy by ho nenapadlo hrát si na Boha. Ale když se člověk zaplete do Čtvrté války s Kzinty, uzavře na umělé planetě Zoo mír se silnými kzintskými soupeři, získá si jejich úctu a uvolní dlouho skladované živočišné vzorky, takže se jeho rozsáhlé opevněné vězení začne podobat domovině Kzintů, je pak pro něj velmi obtížné zachovat si smysl pro smrtelnost.
Je to těžké, ovšem jen do té doby, než zjistí, že se ho někdo rozhodl zabít. Jeho první chybou byl chtíč, nemravnost a hloupost. Týden poté, co propustil Zjizvenou Tvář, jediného přeživšího kzintského válečníka, rozhovořil se Locklear o svém problému u večeře. "Všechno to vřeštění kolem," řekl, když si u krbu doléval pohár, "mě přivede k šílenství. Dobře, že jsi ze stází nepustil i ty zbylé Kzinty! Ten kravál by byl k nevydržení!"
Zjizvená Tvář si svalnatým předloktím přejel přes čenich a podal svou misku Kit, své nové družce. Temnotu v Kzersatzu rozptylovaly jen uhlíky v ohništi, ale Locklear viděl doutnající jiskry v kočičích očích Zjizvené Tváře.
"Podmínky mé kapitulace byly, že osvobodíš Kit." zamručel velký Kzint. "A mimochodem: opravdu se lidské bytosti páří tak potichu?"
Protože mluvili kzintsky, slovo, které Zjizvená Tvář užil, bylo "č'roul" - vlastně pobídka k pohlavnímu styku. Kit, která dolévala misku, překvapením a rozkoší tichounce zakňourala. "Prosím, pane," řekla a podala misku Zjizvené Tváři.
"Ubohý Rokir je nějaký předrážděný, nemyslíte?" Její krásné velké oči šlehly po Locklearovi, kterého měla možnost dobře poznat poté, co ji probudil z dlouhého spánku.
"Jo, přesně tak," souhlasil Locklear mrzutě. "Žádné sliby. Zatracená dohoda!"
"Je moje," zazubil se Zjizvená Tvář. Typický kzintský úsměv: jenom cení zuby a přitom vůbec nejsou veselí.
"Uklidněte se. Možná že jsem byl zvířecím psychologem, ale chuť mám jen na lidské samičky," řekl Locklear a zamračil se na svého kzintského společníka. "A každý večer, když vás támhle slyším, jak se muchlujete," kývl hlavou směrem k rozestavěným zdem chýše, "jsem hrozně..." Nevěděl, jak má do jazyka Kzintů přeložit "nadržený".
"Jsi hrozně nedočkavý vydat se na cestu," dokončil za něj Zjizvená Tvář, ale neznělo to jako návrh. Velký Kzint zíral do šera, jako by chtěl dohlédnout za vysoké zdi obklopující Kzersatz. Tato mohutná neviditelná ohrada oddělovala vzduch a všechny živé bytosti Kzersatzu od jiných umělých částí této neuvěřitelné planety. Planety Zoo. "Vidím ty vrcholky stromů ve vedlejší buňce stejně dobře jako ty, Lockleare, ale nevidím v nich žádné opice."
Před svou porážkou se Zjizvená Tvář jmenoval Grraf-velitel. Tatáž přísně dodržovaná kzintská čest, jež ho donutila ke kapitulaci, mu nedovolila, aby svému věznitel nadával do opic. Ale stále měl dostatek vtipu. Kit která chovala k Locklearovi skutečnou náklonnost, pohoršeně prskla. "Buď hodný," zavrčela na svého druha.
"Zapomeň na to," řekl jí Locklear a nabodl si na wtsai velký kus masa. "Víš, Kit, on je pořád v zajetí svého vojenského kodexu, a ten mu nedovolí tvrdit, že jeho věznitel odsud upláchl. Ale má pravdu. Stále nevím, jestli ta vedlejší buňka, kterou jsem pojmenoval Newduvai, je opravdu podobná Zemi."
Usmál se na Zjizvenou Tvář, ale dával si dobrý pozor, aby neukázal zuby. "Nebo jestli tam najdu opice mého druhu."
"A nesmíme se to pokoušet zjistit, dokud se úplně nezahojí tvá válečná zranění," odpověděla Kit.
Pohledy muže a kzintského válečníka se setkaly. "Hou," řekl rychle Locklear, a ušetřil tak Zjizvenou Tvář problémů. "My nikde pátrat nebudeme. Já ano, ale vy ne. Já jsem etolog," pokračoval a rázně zvedl ruku, aby ho Kit nepřerušovala. "Pokud

je Newduvai zásobeno živočišnými vzorky stejně jako Kzersatz, někdo - možná že Outsideři, možná že ne, ale zatraceně určitě už to bylo hodně dávno - chtěl ponechat všechny tyhle části oddělené. Samozřejmě nebudu tvrdit, že jsem si

tady tak trošku nehrál na Boha..."
"Ale tam máš v úmyslu si na něj hrát hodně, že ano," řekla Kit, která nikomu nic nedarovala.
"Poslouchejte mě. Nebudu míchat druhy ze Kzersatzu a Newduvaie, a to je moje poslední slovo." Zkoumavě se zahleděl na dlouhou jizvu na své paži. "Ale díky tvým lékům, Zjizvená Tváři, jsem už docela v pořádku a myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že vás nechám na tomhle místě svobodně žít. Tahle buňka je určena pro Kzinty, ne pro lidi. Je nejvyšší čas, abych to vzal s vaší záchrannou lodí přes tyhle zdi na Newduvai."
"Punčošce budeš chybět," ozvala se Kit.
Locklear se usmál při vzpomínce na druhou kzintskou samici, kterou vypustil ze stáze v pokročilém stupni březosti. Podle Kit ale nevyjde z porodního doupěte dřív, než její dvojčátka otevřou oči, což bude přinejmenším za týden.
"Vyřiďte jí, že ji mám rád," zamumlal a vypil poslední pohár.
"Je mi líto, že to nemůžeš udělat sám," povzdechla si Kit.
"Má drahá," řekl Zjizvená Tvář tónem, jako by byl opět Tzak-velitelem. "Požádala byste snad vy mě, abych č'roul s lidskou ženou?" Počkal, až v sobě Kit urovná své smíšené pocity. "Potom se k tomuto tématu raději nevyjadřujte. Locklear je válečník, který ví, za co bojuje."
Locklear se zašklebil. "Znám jednu starou píseň, ve které se zpívá: "Nechci už se učit válce" a jedno heslo, které zní: "Provozujte lásku, ne válku"." Kit se vztyčila a půvabně zavrtěla ocasem. "Myslím, že se náš velitel vyjádřil sám, můj pane," zavrněla.
Locklear je pozoroval, jak odcházejí do noci, a jeho hlas zněl prosebně. "Zkuste to udržet pod kontrolou, dobře? Člověk se taky potřebuje vyspat."
* * *
Kzintská záchranná loď byla přes deset metrů dlouhá, dobře vyzbrojená a zásobená jídlem pro případ nouze. Na základě již dříve dohodnutého přiměří s ní Zjizvená Tvář naučil svého lidského žáka zacházet, pro jistotu však zablokoval hyperpohon. O použiti bojového arzenálu mu však žádné instrukce neposkytl, protože Locklear, velice mírumilovný muž, stejně neuměl používat nic většího než ruční zbraně. Pro Locklearovo pohodlí se ale nedalo udělat téměř nic, protože člun byl vyroben pro více než dvousetkilové kzintské pasažéry, kdežto Locklear dosahoval sotva průměrné lidské výšky a váhy.
Druhého dne dopoledne se Locklear zastavil v přechodové komoře a zvedl ruku v obecném mírovém gestu. Zjizvená Tvář mu také pokynul. "Občas ti zavolám, pokud ovšem ty zdi nebudou blokovat signál," zavolal Locklear. "Jestli vytáhneš ze stází i ostatní Kzinty, zavolej a řekni mi, jak to jde."
"Drž svůj ocas v suchu, Rokíre," zavolala Kit. Možná zapomněla, že mu tato náležitost chybí - snad to od ní byl jakýsi druh komplimentu.
"To víš, že ano," zakřičel ještě zpátky, než se dveře komory uzavřely. O okamžik později malý člun nastartoval, proklel zahoupání, kvůli kterému vypadal jak začátečník, a vznesl se k žluté obloze Kzersatzu.
Locklear obletí na rozloučenou kruh vysoko nad krajinou se žlutým a oranžovým rostlinstvem, ale dával dobrý pozor, aby zůstal uvnitř ledového prstence, který určoval právě tu neviditelnou silovou stěnu. Spatřil jeskyni a stále ještě zválenou trávu, odkud Kit sháněla dohromady zvířata, která se vzbudila po čtyřicetitisíciletém spánku. Začal prudce stoupat. Zapnul automatické řízení, aby srovnalo kurz. Nevěděl, jestli už silová stěna skončila, ale nechtel to zjistit tak, že do té zatracené věci narazí. Stačilo mu vědět, že zastavil pod orbitální výškou, takže mohl vést záchranou loď z Kzersatzu do Newduvaie v nízkoenergetickém balistickém oblouku.

Věděl, že v hlavním lodním akumulátoru musí zůstat dost energie, protože až tahle zatracená válka s Kzinty jednoho dne skončí, bude potřebovat energii, aby se dostal z planety Zoo do některé části známého vesmíru. Ledaže by. dodal v duchu, našel někdo Zoo dřív...
Když se dostal do nejvyššího bodu své dráhy, uviděl planetární zakřivení Zoo. Zahlédl drobounký sluneční satelit, který zaplavoval světlem oblast o průměru mnoha stovek mil. Byl si vědom, že válečná loď by mohla kteroukoli z těchto kruhových buněk jednou dobře mířenou střelou na její malé umělé automatizované slunce odsoudit k smrti. Ocitl se za kruhovou silovou stěnou a pocítil nesmírnou touhu popohnat člun hlavním energetickým akumulátorem. Dobrý pilot by se s lodí mohl snést dolů mezi ty válcovité silové stěny do absolutního vakua mezi umělými světy. Outsideři by tady mohli čenichat, možná studují vzorky přes neviditelné zdi.
Ale Locklear zatím nebyl žádný expert na pilotování kzintských lodí a k překladu hlášení na obrazovce ovládacího panelu musel používat svůj náramkový počítač. Sklon křídel změnil právě včas, aby zabránil obrovskému úderu. Ještě že nepotřeboval orbitální rychlost, aby dosáhl svého nepříliš vzdáleného cíle. Provedl dva houpavé manévry. Poté ucítil, jak ho brzdí newduvaiská atmosféra, a vysunul brzdicí plochy. Měkce zaplachtil ve vzduchu dost daleko od ledové linie silové stěny. Zapnul autopilota. Teprve potom se odvážil shlédnout dolů na Newduvai.
Stejně jako Kzersatz se Newduvai honosilo velkým jezerem, ale tohle se ve slunci nádherně třpytilo. Až ho zabolelo u srdce, jak mu připomnělo Zemi. Nevlídná změt' skalních stěn a útesů se na jedné straně ztrácela v mracích, nad mnoha barevnými odstíny žluté, okrové a hnědé se tyčily zelené vršky hor... Bože!... všechna ta zeleň! Ve všudypřítomné žluté v Kzersatzu si ani neuvědomil, jak velice mu scházela smaragdově zelená barva trávy, modř nebe a tmavě zelenošedá barva lesů na Zemi. Alespoň tím se Newduvai podobala Zemi. Protřel si zamlžené
oči. usmál se své vlastní sentimentalitě a navedl loď do pomalé spirály ve výšce asi dvě stě metrů nad povrchem. Pokud byli budovatelé Zoo důslední, jedno z těch mělkých koryt potoků by nemělo začínat v bažinaté louce, ale ve skalní puklině. A tam by mohl najít - ani se to neodvažoval domyslet.
Po prvním obletu Newduvaie mu bylo jasné, že tady nejsou žádná stáda zvířat. Kolem břehů jezera nepoletovali ptáci, žádný hmyz mu neznesnadňoval výhled. Tucet proudů se vlnilo a skákalo přes skaliska od ledové hranice, kde se

vlhkost vlivem mrazu, který obklopoval silovou stěnu, srážela do mračen. Jeden potůček končil v druhém malém jezeře, které však nemělo zřejmý odtok, ale žádný potok ani vyschlé koryto nezačínaly v jeskyni.
Locklear si uvědomoval, že to s cizí lodí moc neumí, a proto přistál v měkkém písku, kde se vyschlá delta stýkala s břehem jezera ve tvaru ledviny.
Po další poradě mezi jeho náramkovým a lodním počítačem naťukal své dotazy a naslouchal tichu lodi, zatímco její senzory analyzovaly prostředí Newduvaie.
Gravitace: stejná jako na Zemi. Atmosféra, sluneční záření a teplota: stejné jako na Zemi. "A žádný tvor na obzoru," řekl stěnám kabiny. Požádal počítač, aby v maximálním dosahu detektoval všechno, co by mohlo ohrozit zdraví Kzintů. Pokud si člověk a Kzint mohou dělat jeden z druhého řízky, možná by se mohli obávat stejných patogenů. Počítači nějakou chvíli trvalo, než vše vyhodnotil, ale jediné nebezpečí, které nalezl, byl tetanus v prachu.
Locklear nečekal už ani vteřinu. Ve spěchu otevřel dveře přechodové komory a lačně se nadechl směsice pachů. Do očí mu vhrkly slzy, když vstoupil na ten malý kousek Země. Zhluboka dýchal, vychutnával si vůně cedrového dřeva, prachu, trávy... ano, vůně lučních květů. Stejně jako doma, i když v některých maličkostech ne tak docela.
Locklear se posadil do písku, a zatímco na něj z tyrkysové oblohy pražilo slunce, plakal. Ať už to byli Outsideři nebo ne.

ti, kdo dokázali vytvořit tento kousek jeho domova na samém okraji známého vesmíru, nemohli být přece úplně zlí.
Ochutnával vodu z jezera - měla jemně slanou chuť - když najednou během jedné jediné minuty začalo slunce pohasínat a zmizelo. "Ale vždyť je teprve poledne," ohradil se. Pak se sám sobě usmál a udělal zápis do svého náramkového počítače. Díky jeho slabému světlu se dostal zpět k přechodové komoře.
Stejně jako v Kzersatzu zde nebyly vidět žádné hvězdy. A pak si uvědomil, že když newduvaiské slunce zhaslo, bylo právě v polovině cesty k horizontu. V Kzersatzu to bylo podobné. Proč by mělo mít newduvaiské slunce stejný časový rytmus jako kzersatzké? Nemá; ani nemizí tak náhle.
Zapnul stále fungující místní komunikátor. Chtěl Zjizvené Tváři poslat své poznatky. Žádná odpověď. Radiostanice Zjizvené Tváře přece přijímá všechna pásma. Třeba se některé vlnové délky odrážely od trosek kzintského křižníku obíhajícího na orbitu, ale Locklear věděl, že to je jen chabá naděje, a brzy ho opustila i ta. Strávil v nečinnosti několik nejdelších hodin svého života a pak natočil světla reflektorů na jezero v marné naději, že snad uvidí skočit rybku. Ale ať otáčel světla, kam chtěl, nikde nezahlédl záblesk očí, a v písku nebylo ani památky po stopách. Usnout se mu podařilo, až když se pokusil přijít na problém stázové jeskyně logickou cestou.
Locklear vstal z křesla a odvrátil se, protože mu do obličeje svítilo slunce. Náramkový počítač mu sdělil, že ještě neuplynulo ani dvanáct hodin od okamžiku, kdy zhaslo slunce, ale jeho žaludek tvrdil, že to musí být mnohem déle.
Vzpomínky mu říkaly, ale ano, měli jsme přece slibný plán na určení jeskyně: letět podél Ledové hranice a prohledat každou tmavou skulinku, která se nacházela v přibližně dvousetmetrové vzdálenosti od silové stěny. V Kzersatzu končila stázová jeskyně přesně pod ledovou hranicí. Možná nějaký průchod pro ty, kdo stavěli Zoo. A čelní vchod byl dvě stě metrů od silové zdi.
Pomalu se s člunem zvedl od země. Snažil se ignorovat až bolestivý pocit hladu a začal zakreslovat hrubou mapu Newduvaie na počítačovou obrazovku, protože neuměl zadat počítači, aby to udělal za něj. Brzy minul suchou náhorní plošinu se svahy porostlými datlovými palmami a pokračoval dál v letu nad úrodnější půdou. V blízkosti ledové hranice nastavil reaktor vzduchové turbíny na minimum. Asi sto metrů nad zemí začal rychle, ale pečlivě prohlížet terén, protože se nevyznal v kzintském počítači natolik, aby jej naprogramoval na automatické vyhledávání.
Po třech hodinách měl zmapovánu více než polovinu Newduvaie; přeletěl několik pouští a travnatých stepí i kopce porostlé borovicemi. Ale chladič reaktoru záchranného člunu se z nízké rychlosti začal přehřívat, a tak Locklear přistál poblíž krásného horského jezírka, vypnul všechny motory a vydal se k nedalekým stromům. Mezi borovicemi byly roztroušeny i cedry a malé duby. Poblíž stály vysoké topoly a kaštany, po nichž se plazila vinná réva s nezralými plody. Ale úplně nejblíže rostly zakrslé hrušně a ve vysoké a bujné trávě stromky obtěžkané drobnými švestkami, což byl vlastně hlavní důvod, proč přistál právě tady. Hltal je, až mu šťáva tekla po bradě, ale pak zjistil, že ještě nejsou zralé.
Nevadí: viděl přece datle, vinnou révu, kaštany, které mu připomínaly oblast kolem Středozemního moře. Poznal jalovec, oleandr a zimolez. Nechal náramkový počítač propátrat všechny megabajty, takže nakonec mohl zpřesnit svůj odhad krajiny: náhradní kousek Malé Asie.
Mohl by tak sedět na sluncem vyhřátých kamenech až do setmění; nechal se ukolébat pocitem, že je zas možná někde doma, bez starostí. Ale potom se zahleděl daleko za kopce a uviděl, jak přes několik mil vzdálenou vyprahlou poušť postupuje větrný vír bičovitého tvaru s prachovým prstencem okolo, dole zúžený v tenký hrot, který olizoval suchou zem.
"Aha! Tak takhle tedy obnovujete rostlinstvo, když tu nemáte hmyz," řekl nahlas budovatelům planety Zoo. "Ale větrné víry nedělají med a vůbec, jsou nepříjemné. Do háje! Vždyť i já si už

umím hrát na Boha líp než oni!" Odnesl si plné kapsy švestek do lodi a pak si je šel naplnit ještě jednou. Nemohl se dočkat, až najde jeskyni, přestože na Newduvai nemusela vůbec existovat.
Ale nakonec tam byla. Locklear ji našel jenom díky dokonalému obsidiánovému oblouku, lesknoucímu se ve spleti mlází, které obrůstalo otvor do jeskyně.
Samou nedočkavostí pěkně zpackal přistání. Cípek mysli ho však neustále upozorňoval, aby nepředpokládal, že všechno tady je stejné jako v Kzersatzu. Díky tomu se před ústím jeskyně obezřetně zastavil. Svým wtsai se snadno prosekal mlázím a objevil vyleštěnou podlahu. Popošel dopředu ke známé perleťové blance, která několik metrů od ústí přehrazovala vchod. V jedné ruce svíral wtsai, v druhé velkou kzintskou zbraň. Čepelí prosekl blanku a přesně jak

předpokládal, uviděl silný záblesk světla za portálem. Prošel dál, pak se zastavil a naslouchal.
Klidně mohl být zpět v kzersatzké kryptě. Panovalo tam tak hluboké ticho, že slyšel ozvěnu svého vlastního dechu. Dlouhá hlavní obsidiánová chodba s devíti odbočkami na každé straně, končící v silové stěně pokryté ledem, který bránil průchodu. A průhledné plastikové kontejnery, seřazené po stranách chodby ve třech velikostech na kovových podstavcích, jak předpokládal. Ale Locklearovi stačil jediný pohled na nejbližší vzorek, pomalu se otáčející ve svém stázovém kontejneru, aby pochopil, že tady navždy končí podobnost s Kzersatzem.
Tvor ležel v jakési embryonální poloze a vlivem gravitačního polarizátoru se už tisíce let obracel kolem své osy. Byl černý, měl dozadu zakřivené rohy a široké plece. Kdyby ho někdo pustil ven - pokud by se toho ten někdo odvážil -měřil by v kohoutku šest stop. Jeho váhu odhadl Locklear asi tak na tunu. Nějací evropští vědci se jednou pokoušeli vy-
šlechtit dobytek do jeho původní velikosti, ale bez hmatatelnějších výsledků. Locklear od svých vysokoškolských studií nezahlédl nic podobného ani koutkem oka. Byl to zubří býk. Zvíře, které na Zemi přežívalo už od pravěku. Spočítal krávy okolo něj. Bylo jich něco přes čtyřicet.
Ale jeho nejvíce zajímalo něco jiného. Prošel kolem velbloudů a gerbilů, poníky, gepardy a netopýry už míjel zrychleným krokem a okolo lvů, zajíců a tetřevů už běžel, stejně jako kolem celého hejna ryb (bez vody? Ale k čertu! Proč by ne?! Jsou přece ve stázi, připomněl sám sobě) ve vlastních kontejnerech. Už sotva popadal dech, když vtrhl do dalšího oddělení a za soby spatřil opice.
NE! Chyba, kterou mohl udělat kterýkoliv Kzint, ale: "Jak bych mohl tak hanebně žertovat sám o sobě?" Krčili se v zárodečné poloze a někteří z nich měli na těle příliš mnoho chlupů. Avšak Locklear poznal, že to jsou lidé.
Prohlížel si je s jistou úctou, opatrně, aby se nedotkl kovového podstavce, protože tak se - alespoň v Kzersatzu - otvíral kontejner. Měli úzké hlavy a snědou pleť. Nebyli vyšší než on. Měli silné nadočnicové oblouky a výrazné lícní kosti. Nosy jako profesionální boxeři, paže jako kováři, a někteří měli uvolněnou kůži a někteří - některé měly - měly - "Kozy," zašeptal. "Jsou tu rozdíly! Díky, Bože!"
Muži a ženy podobní těmto byli poprvé nalezeni v korytu reky poblíž starého Dusseldorfu. Robustní rasa, která předcházela současným lidem žijícím na Zemi. S největší pravděpodobností se s nimi smísili někdy před čtyřiceti nebo padesáti tisíci lety. Locklear si přejel po husí kůži na ruce a začal s velkým zájmem studovat všechny naháče ve stázích. Každá maličkost, které si všimne, se mu může hodit, protože pralidé budou po probuzení určitě dezorientovaní a možná se i rozzuří. A to poslední, co Locklear potřeboval, by bylo začít špatně s divokými neandrtálci.
Asi jenom hlupák by osvobodil dav neandrtálců, aniž by předem nepodnikl kroky k ochraně ohrožených zvířat. Protože za

těchto podmínek by například tucet kusů ulovené vysoké mohlo znamenat pomalé vymření jejího druhu. Ale zase na druhou stranu by Locklear mohl pustit všechna zvířata a pak jednu nebo dvě sezóny počkat. Jenomže jedna z žen ve stázích nevypadala zrovna špatně a on neměl v úmyslu čekat další rok, než se s ní seznámí. A kromě toho ho objev společnosti neandrtálců může proslavit v mnoha světech, a tak neměl chuť otálet.
Jako druhá možnost se nabízelo, že pralidi probudí a odvede je, v případě nutnosti i s pomocí násilí, ven k ovoci a plodům. Jenže když uvidí všechna ta zvířata kolem, která pro ně určitě mají podobu masa na kopytech, třeba ho vůbec neposlechnou a vrhnou se na ně. A nebyl tak naivní, aby věřil, že pralidé mluví nějakým jazykem, který zná.
A pak si najednou uvědomil, že už vlastně ví, jak rozložit stázovou klec, takže má tolik času, kolik jen bude chtít. Když kráčel po vlastních stopách zpět do lodi, aby našel něco s kolečky, stále se toužebně ohlížel.
Jenomže kzintská loď neměla ve výbavě žádné nákladní vozíčky a slunce nad Newduvai zapadlo dřív, než se mu podařilo vymontovat jeden nosný vozík zpod jednotky centrálního tepelného reaktoru. Bylo očividné, že jednotka potřebovala častou výměnu, proto k ní kzinští technici instalovali podvozek. Po tomto zjištění se Locklear rozhodl, že lodní reaktor použije, jen když bude opravdu muset.
Pracoval, dokud ho svíravý hlad a rozbolavělé svaly nepřiměly vrátit se zpět do kabiny. Ukrojil si plátek kzintského přídělu jídla a jako zákusek si dal švestky. Ale ještě než usnul, dospěl k několika rozhodnutím, která by mu mohla zachránit kůži. Musí ukrýt loď před slídivými divošskými prsty a zamaskovat stázovou jeskyni, aby pralidé nezjistili, co je uvnitř.
Ale ze všeho nejdůležitější je, aby se jim představil jako šaman s obrovskou mocí. K tomu bude potřebovat pár laciných triků, aby se třeba nestalo, že ho některý ze silných mužů vyzve k boji.
Dobře si zapamatoval jejich silné rohovité nehty a mohutné svaly. A zastřelit člověka, i kdyby to byl neandrtálec, se mu příčilo, pokud bylo možné dosáhnout cíle klidnou cestou.
Jen příprava potřebného materiálu mu zabrala celý týden. Tvrdý život v Kzersatzu ho naučil, že když jediný nástroj, který má k dispozici, je kladivo, musí se celý svět stát hřebíkem, a že je třeba si ostatní nástroje vyrobit. Po chvíli hledání našel kompletní vojenskou krabici s nářadím, ve které byl drát, svařovací pistole a elektrická vrtačka.
Vyšetřil si trochu času, aby nasbíral nějaké ovoce a zbavil se pocitu marnosti. Měl k dispozici nejmodernější kzintskou loď, a přesto z ní nemohl získat téměř nic z toho, co potřeboval. "Možná že bych měl pustit ze stáze psa, abych ho mohl nakopnout." řekl sám sobě nahlas, když k vozíku připevňoval dubovou větev místo rukojeti. Vzhledem k nedostatku jiné zábavy si zkusil představit, jak by to asi vypadalo, a dospěl k závěru, že by dřív pes pokousal jeho.
Pomocí dubové větve nadzdvihl dno kontejneru, podložil je kameny a zasunul pod něj vozík. Srna uvnitř byla březí. Ale s největší pravděpodobností se dřív, než vrhne mladé, zatoulá někam daleko. Locklear věděl, co dělat s nastavitelným gravitačním polarizérem pod klecí. Průhledný plastikový kontejner se brzy leskl na slunci a Locklear silně zatlačil na panel pod přední stěnou. Pak se opět vrátil k jeskynnímu otvoru.
Stejně jako v Kzersatzu klesla ryšavá srna na dno, které se vysunulo dopředu. O několik okamžiků později se zvíře

pohnulo: krásné štíhlé nohy se zachvěly. Potom ho uviděla, jak ve vzduchu mává dubovým proutkem. Jediným půvabným pohybem seskočila na trávník a ladnými skoky uháněla pryč. Locklear ji s obdivem sledoval. Když mu srna zmizela z dohledu, cítil se jaksi víc opuštěný. Povzdechl si a pustil se do demontáže kontejneru. Protože už měl s jeho součástkami zkušenosti, věděl, že bude potřeboval přinejmenším dvě jednotky gravitačního polarizéru, aby mohl pohodlně vypustit ze stází i ostatní vzorky.

Po odpojení od stázové jednotky a seřízení se prstenec polarizéru se svým zdrojem energie a obvody dal použít jako prostředek ke zvedání různých nákladů, například toho kontejneru s hejnem ryb. Nejdůležitější bylo nenaklonit ho, což se Locklearovi podařilo přimontováním polarizéru na dno vozíku. Další hodinu se lopotil se svým nákladem k přechodové komoře, kde pak musel vynaložit další kus námahy, aby kontejner dostal dovnitř. Ryby měly masité pysky; zřejmě se živily rostlinnou potravou sbíranou ze dna. Vypadaly docela jako kapři nebo nějací jejich příbuzní. Jakmile bezpečně uložil kontejner uvnitř lodi, zamířil k velkému jezeru vzdálenému pár mil. Vypustit hromadu hemžící se živé hmoty z dvoumetrové výšky do vody už příliš obtížné nebylo. Pak přistál u prvního fíkovníku, který uviděl, a oslavoval svůj úspěch. Vyhříval se na slunci a myslel na to, že ho snad konečně potkalo štěstí. Ale na druhou stranu, už se předtím také několikrát zmýlil...
Věděl, že teď musí postupovat velice opatrně. Než ukryje kzintskou loď, musí si vyrobit podobný vzdušný člun, jaký měl v Kzersatzu. Po vyčerpávajícím hledání - v jehož průběhu zmapoval hlavní rysy Newduvaie - porazil několik štíhlých borovic a převezl je v lodi ke svému oblíbenému místu u horského jezírka. Cestou objevil v pusté rozsedlině poblíž ledové hranice vhodný úkryt pro loď. Na plošině u jezírka nařezal paprskometem kmeny na trámy. Z těch pak sestrojil konstrukci svého vzdušného člunu. Když zjistil, že z potahů nouzových sedadel kzintské záchranné lodi může vyrobit látkovou plachtu, začal pociťovat známé radostné vzrušení.
Tahle plachetnička byla větší než ta první v Kzersatzu, s hlavní plachtou a otočným dvojitým kýlem pro udržení stability. Mohl sedět těsně za stožárem, otvorem v podlaze ovládat polarizér a pomocí lan, která držel v ruce, ovládat i plachtu. Člun unesl až dvě stě kilogramů nákladu, takže přepravit kontejnery s lidskými vzorky daleko od jeskyně a teprve pak je vypustit by neměl být problém. "Ty kontejnery budu samozřejmě vozit zpátky. Kdo ví. jak by to dopadlo, kdyby se v nich ti divoši začali vrtat,"
zabručel si sám pro sebe. Skoro řekl "ty opice", ale bylo nebezpečné domnívat se, že je chytřejší než lidé z pravěku. Ale copak nebyl? Pokud neandrtálci na Zemi vymřeli, museli být nějakým způsobem méněcenní. No, však on už na to přijde.
Jeho vzdušný člun byl sice větší než ten předchozí, ale zároveň také těžkopádnější a neohrabanější. Převážel s jeho pomocí klády na stavbu chatrče u jezírka a vztekal se, že nemá silnější pohon, protože to šlo jen tehdy, foukal-li příznivý vítr. To bylo asi týden před tím, než ho napadlo řešení.
Tou dobou uvažoval, zda má uvolnit více zvířat. Mamuti půjdou až nakonec, sliboval sám sobě. Není divu, že je stavitelé Newduvaie umístili nejblíže vchodu do jeskyně. Jejich kontejnery by mohly klidně sloužit jako skleníky a jejich gravitační polarizéry musí být tak silné, že uzvednou tuny. Nebo utáhnou tuny.
"Některé věci se nemění," řekl sám pro sebe a hlasitě se zasmál. "Byl jsem pitomý v Kzersatzu, jsem pitomý i tady." A pustil zajíce, hlodavce, tetřevy a některé další druhy ptáků, kteří se živí semeny. Jejich gravitační jednotky nainstaloval okolo sedadla vzdušného člunu, odmontoval stěžeň a trámy tvořící kýl, aby je mohl znovu použít při stavbě chatrče.
Toho dne se málem zabil při nárazu rychlostí 60 mil za hodinu na hladinu jezera, ale halekal při tom jako blázen. Jeho na koleně vyrobený výtvor přestal být člunem a stal se skútrem, který mohl uhánět i s padesáti kily nákladu navíc.
To. že jeho skútr mohl pomalu aspirovat na to být chloubou při sportovních představeních, mu dodalo tolik optimismu, že téměř zapomněl na rčení, že pesimistu je třeba zabít, ale optimista se zabije sám.
Dřevěná chatrč měřila pět krát pět metrů, měla krb a rákosovou střechu. Chyběla už jen spací rohož podložená vonícími větvemi. Velká rohož, rozhodl se. Kit ho naučila, že by měl mít připravené jídlo a přístřeší, než probudí cizince v neznámých končinách. Dal tedy sušit plátky fíků a meruněk a z lodi si donesl kzintské potravinové příděly na posílení zubů a také nějaké

nádobí. Vzal si odtamtud ještě pár dalších věcí, jako třeba kzintský přenosný počítač a desetimetrové lano, jímž přivázal vzdušný člun ke zbraňovému nosníku záchranné lodi.
Potom už bylo jen potřeba udržovat gravitační jednotku ve skútru v mírném vztlaku a opatrně manévrovat kzintskou lodí, vlekoucí skútr.
Rozsedlina, v níž přistál, se proměnila v bažinatou louku, nasycenou vodou z tajících ledovců lemujících obvod buňky uzavřené silovou stěnou, s rozeklanými čedičovými skalami za ní. Zespoda nemohl loď zpozorovat nikdo, a pokud by přiletěli Kzintové, museli by se držet nebezpečně blízko silové stěny, aby měli šanci ji uvidět. Zamkl loď, přitáhl si skútr za lano k sobě a nastoupil do něj. Pak lano uvolnil a rozlétl se ke stázové jeskyni, až mu vítr hvízdal kolem uší. Už získal docela slušné zkušenosti s úpravou stázových jednotek a teď jich bude mít na hraní víc než dost. Pokud se bude muset bránit před divokou ženou, jen těžko by si mohl přát něco lepšího.
Tlačil průhledný kontejner na slunce a pořád si nebyl jist, jestli vybral ten správný - vzorek? Předmět? "Ženskou, hrome! Ženskou!" Nikdy si o sobě nedělal iluze a jedna z nálepek, kterými by bylo možné ho označit, by nesla nápis "sukničkář". Zakotvil skútr nedaleko chatrče a poblíž nachystal misky s vodou a ovocem. Zatlačil na panel kontejneru a ustoupil až za svá lákadla.
Klesla na dno. Stále spala, pouze změnila polohu. Lehký vánek jí foukl kaštanové vlasy do tváře. Byla malá a svalnatá s pevnými, ještě nedospělými prsy, řídkým ochlupením a štíhlými údy, na nichž byly vidět škrábance. A když se na ni zahleděl pozorněji, všiml si, že na drobné bradě má čtyřicet tisíc let starého beďara. Určitě ten nejlepší výběr, jaký mohl

z téhle nabídky učinit. Ještě úplně nedorostla do tvarů dospělého neandrtálského těla a očividně byla schopna spát v jakékoli pozici. Na důkaz toho slabě chrápala.
Skutečné děvčátko, zazubil se. Nahlas řekl: "Tak fajn, Lolito, budíček!" Pohnula se a sevřela ruku, jako by tahala za nevi-
ditelnou pokrývku. "Zmeškáš autobus," řekl hlasitěji. Říkával to svojí sestře na Zemi a ještě nikdy to nezklamalo.
A neselhalo to ani tady. Pomalu se probrala, zamžourala a posadila se, pružná, nahá a nevinná, až srdce usedalo. Jenže pak se zašklebila a zacvakala zuby. Upřela na Lockleare soustředěný pohled a dokonale srozumitelnou pantomimou mu naznačila, že vezme kámen a mrští jím po něm. Tím ho jen utvrdila v přesvědčení, že jeho obezřetnost je na místě. Uskočila a sáhla po skutečném kamení. Zatímco ječela a házela po něm vším, co jí přišlo pod ruku, snažila se neobratně zakrýt svou nahotu.
Couvl, ale ne dost daleko, a dostal hroudou hlíny do stehna. Naznačil jí, že taky hodí kámen, načež uskočila za kontejner a ostražitě ho pozorovala. Nebylo důležité, co říkal. Důležité bylo, aby to říkal klidně. Rozhodne tón hlasu a gesta. "Z tebe by se jeden opravdu posral ještě před snídaní, Lolito." Usmál se a mírným obloučkem hodil kámen směrem k miskám s jídlem. Uviděla jídlo a zamračila se. Jeho otevřené dlaně a úsměv od ucha k uchu ji vybízely, aby si vzala. Pohnula se směrem k miskám, ale hroudu z ruky nepustila. Začala se cpát švestkami, ale když on vytáhl hrst švestek z kapsy, zůstala na něho zaraženě civět. "Aha, ještě jsi nikdy neviděla kapsu. Drž se mě, maličká, ukážu ti spoustu zajímavých věcí." Humor však nepomáhal ani jemu samotnému, a jakmile vykročil směrem k ní, vyskočila a utekla.
Pokaždé když na sebe ukázal a řekl svoje jméno, něco krátce zakřičela. Pobíhala po okolí, prohlédla si chatrč, prsa si ovinula šlahounem divoké vinné révy. Po hodině to Locklear vzdal. Dveře chatrče zajistil provazem, aby v ní nenapáchala nějaké škody, nasedl do skútru a s jejím kontejnerem a novým nápadem letěl pryč. Hleděla za ním udivenýma hnědýma očima. Za hodinu se vrátil s dalším kontejnerem a pořadně zaklel, když viděl, jak se Lolita snaží dubovou větví rozbít okno jeho chatrče. Průhledný plast získaný ze stěny kontejneru byl ale z odolného materiálu, takže se jí to nepodařilo. Přistál a s úsměvem předstíral, že ho nesvědí ruce chutí naplácat jí na zadek. Jak-

mile spatřila nový kontejner s jeho obsahem, spustila sérii kleteb z doby kamenné. Locklear se musel se skútrem zase vznést a odehnat ji, aby po něm opět nezačala házet vším, co najde.
Učinil tytéž přípravy jako předtím a tentokrát přidal i kus kzintského přídělu. Pak se opřel o kontejner tak, aby viděl na Lolitu, která číhala v asi padesátimetrové vzdálenosti. Mladá žena otáčející se pomalu uvnitř kontejneru byla jeho záchranou. Zatlačil na panel a o kousek couvl. Tohle byla bezpochyby pravá neandrtálka. Poněkud příliš hrubé rysy, než aby mohly být vzrušující, široká ramena i lýtka, boxerský nos, hodně chlupatá. Ale má nádherné kozy! Mladá žena se zavrtěla, posadila a rozhlédla. Když uviděla Lockleare, který se na ni křečovitě usmíval, komicky jí spadla brada. Bez hnutí na něj zírala, dokud nepromluvil.
"Mladá dámo, nejsi krásná, takže bys na mě nemusela házet kameny. Na snídani už je trochu pozdě, ale," pokračoval sladkým hlasem, "co takhle oběd?"
Uviděla misky. Pomalu, opatrně a s užaslým výrazem ve tváři sestoupila na zem. Vydala se k miskám, ale oči stále upírala na něj. Dřepla si na bobek s koleny od sebe a tváří k němu začala zkoumat jídlo. Locklear se při tom pohledu až zapotil. Zrudl a rychle uhnul očima. Věděl, že na něj žena stále zírá, zatímco svými velkými silnými zuby ukusovala lidské i kzintské jídlo. Krčila při tom nos, co ji činilo podivně přitažlivou. Velmi přitažlivou. Proč se kčertu aspoň nějak nezahalí nebo tak něco?
Vytáhl z kapsy další švestku a tohle malé kouzlo způsobilo, že se usmála. Dojedla, otřela si ulepené prsty o rovné černé vlasy, vstala a vykročila směrem k němu. Reflexivně ustoupil. Zastavila se, upejpavě naklonila hlavu na stranu a znovu se usmála. Přesně v tohle doufal, aby přihlížející Lolita viděla, že jí od něj nehrozí žádné nebezpečí.
Žena k němu došla asi na metr a pak se zastavila. Položil si ruku na prsa. "Já Locklear, ty Jane," řekl.
"...něco..., " odpověděla. Znělo to přibližně jako Ch-rúf-ech. Pokusil se to vyslovit, ale najednou se mu zatočila hlava.
S přimhouřenýma očima vzala svá plná prsa do obou rukou a usmála se. Díval se na její vztyčené bradavky a cítil, jak se mu do tváře valí krev. Pozvedl ruce a bezmocně pokrčil rameny. Uchopila ho za dlaně a přitisklaje na svá prsa. A její velké černé oči najednou přestaly být očima divoké neandrtálky, ale byly to zářivé svůdné oči orientální dívky, která věděla, jak získat bod. Dva body.
Tři body. Cítil kladnou reakci svého těla a věděl, že její ruce hledají to místo. Ruce, které ještě nikdy nepoznaly, co je to zapínání na suchý zip, ale zdálo se, že mají svou vlastní inteligenci. Rozechvěle ji začal laskat a její ruce si konečně poradily se zipem. Sladce se na něj usmála a snažila se ho stáhnout dolů na zem.
Vzal ji za ruku a odvedl ji do chatrče. Udělala jen "hm", když rozvazoval smyčku u dveří, a "oh", když uviděla velkou rohož. A potom mu zase nabídla ta velká plná prsa, líbala ho a pohrávala si s ním pod poklopcem, dokud ji nepřekvapil tím, že si svlékl celou kombinézu. Nabízela své mu tělo jednoduchými, ale velmi účinnými způsoby a Locklear ochotně přijímal všechny její nabídky. Měl také pár svých návrhů, které velmi zkušeně splnila.
První zvláštní pocit čehosi letmého, co se pohybovalo na hranici jeho pozornosti, zaznamenal, když ležel na zádech a mladá neandrtálka spočívala na něm a rozněcovala v něm plameny vášně. Něco se mihlo za oknem a on pochopil, že je to Lolita, která kradmo nakukuje dovnitř. Zavzdychal.
Jeho družka také zavzdychala, ale najednou se rychle otočila k oknu a rozmrzele něco zakřičela. Obličej zmizel.
Uchechtl se: "Ty jsi toho malého ďáblíka slyšela nebo snad ucítila?" Jeho družka voněla po "eau de propocená ponožka", a to ještě silněji než Lolita. Ale nevadilo mu to. A po uplynulé půlhodině mu to už nikdy vadit nebude.
Protáhla se a posadila. Natáhla si paty přes Locklearovy lýtka. Měla je drsné jako rašple. Byl poškrábaný od jejích dlouhých olámaných nehtů a umaštěný od hmoty z bůhvíčeho, kterou

měla vetřenu do vlasů. Ale ani o tohle se nestaral; byl toho názoru, že muž musí přehlédnout nějaký ten nedostatek, když se chce dostat k perlové bráně.
Něco řekla, něžně, a pohybem hlavy se snažila vyjádřit dotaz. "Locklear", odpověděl a rukou si zaklepal na prsa.
Zatvářila se smutně a znovu naznačila svůj dotaz. Jednou rukou se dotkla svého čela a druhou Locklearova.
"Ano, ano, tyjsi moje děvče a já jsem tvůj chlapec," přikývl a položil svoje ruce na její.
Chvíli jenom seděla a lítostivě mu hleděla do očí. Potom ho ale velmi potěšila. Položila mu ruku na prsa a docela srozumitelně vyslovila: "Lokcher".
Zazubil se a přikývl. Potom zvedl svoji ruku a položil ji mezi její (překrásná!) prsa. Žádná přicházející královna, ale dynamit v hlubokých stínech.
Pozorněji poslouchal, když říkala něco jako "Č-rúf-t", ale když to opakoval, smála se, mhouřila oči a krabatila bradu.
Mohutná brada, opravdu příliš mohutná, než aby se jí mohla chlubit, a najednou zachytil její upřený pohled. Ne hněvivý, ale spíše dotčený. A znovu ucítil cosi jako studený vánek v podvědomí.
Jako odpověď na jeho "ach" mu začala uhlazovat husí kůži a opět ho překvapila, když se začala vyptávat na názvy věcí. Locklear chápal, že kdyby trval na správných gramatických časech a pádech, jen by ji popletl. Snažil se tedy, aby vše znělo co nejjednodušeji. Brzy zjistil, že skloněná hlava se zavřenýma očima znamenala totéž jako nesouhlasné zavrtění hlavou. A zvednutá brada spolu s úsměvem vyjadřovala souhlasné přikývnutí. Až teď si uvědomil, že se usmívala se zdviženou bradou skoro hned od okamžiku, kdy se probudila. Úsměv nebo zamračení mělo pro oba stejný význam, ale tohle bylo jednoznačné gesto.
Za chvíli ho vytáhla ven. Zvědavě si prohlížela okolí, napodobovala jeho pohyby, pozorně naslouchala, když mluvil, a snažila se všechno opakovat po něm. Dal jí jméno, které se nejvíce podobalo tomu, jímž se mu představila ona sama - "Rút". Odpoledne ho poněkud zahanbilo zjištění, že ona se učí jeho řeči mnohem rychleji než on té její. Ale když pak uviděl přes její rameno Lolitu, která se k nim přikrádala, pochopil, proč
tomu tak je.
Rút se bleskurychle otočila, varovně zamávala pažemi a rozka-zovačně cosi vykřikla. Lolita upustila zašpičatělou hůl, kterou držela. Locklear by ale přísahal, že Rút nemohla Lolitu vůbec slyšet. Existovalo jen jedno vysvětleni, které by tomu všemu dávalo smysl. Rút se ho od začátku nebála; nabídla se mu, jako by znala jeho touhy; stále měla Lolitu pod dohledem, aniž by na ni viděla; a jeho jazyk se také učila záhadně rychle.
A ten okamžik, když mu položila ruku na čelo s dotazem, který zněl trošku lítostivě. Zopakoval její gesto. Jednu ruku položil na svoji hlavu, druhou na její a zavřel oči. "Ne" řekl. "Locklear není telepat. Rút ano?"
"Rút ano." Pak ukázala prstem na Lolitu. "Ne telepat."
Dalších deset minut naslouchala jeho slovům a zřejmě i myšlenkám, aby si ujasnila, jak se věci mají. Rút byla "mímá ", ale Lolita byla "nová ".
Když na Newduvai padla temnota, změnila Lolita názor. Posadila se před dveře a naříkala tak dlouho, dokud ji Rút nepustila do chatrče. Přestože se zdálo, že Rút nemá děvče příliš v lásce, začala používat jméno, které mu Locklear dal, jen šije zkrátila na "Loli". Rút na ni mluvila jejich společnýmjazykem a Locklear nabyl velmi silného dojmu, že se dobře znají. Obě dvě se uměly skvěle starat o oheň a taky se obě bály světla z monitoru kzintského počítače, dokud nezjistily, že jim nespálí jejich nenechává
prstíky.
Lockleare nepotěšilo Loliino naléhání, jestli si může vžit kousek kzintské plastické tkaniny a vyrobit si z ní bikiny, a to ze dvou důvodů: Rút si myslela, že je to prostě hloupé, a pak, dívka v nich vypadala mnohem svůdněji, než když byla úplně nahá.

No alespoň to Loli zaměstnalo, takže tiše seděla a sledovala, jak Locklear a Rút pokračují v hovoru.
Ale největší zlom celého večera nastal, když Locklear začal Rút vysvětlovat pojem minulosti a budoucnosti, "dříve" a "brzy". Její telepatické schopnosti byly jednoznačně důvodem, proč dovedla tak rychle pochopit jeho jazyk, přesto se ale zdálo, že lépe chápe emocionální stavy než abstraktní myšlenky. A docela ji rozčílilo, když se Loli zlobila na své první neohrabané pokusy udělat si dobrý střih na kalhotky. Rút byla očividně žena, která měla ráda klid.
Navzdory svému hrubému vzhledu byla Rút opravdová dáma. Ale když Loli konečně dokončila svou módní kreaci a Locklear zhasl světlo, ucítil, jak ho Rút vášnivě objala. "Ne, dík," řekl, usmál se a poplácal ji po rameni, přestože ji zase chtěl. A Rút věděla, že ji chce, protože se jeho odmítnutím nenechala odradit od dalšího svádění.
"Ne. Loli je tady," řekl a Rút pokrčila rameny jakoby chtěla říct, že to přece nevadí. Možná že to nevadí neandrtálcům, ale -"Brzy," slíbil a než usnul, přivinul ji k sobě.
Během následujícího týdne se dozvěděl hodně věcí. Hlavně to, že Loli byla jako osina v zadku, jedla jako kzintský velitel a ráda zkoumala věci, jak by se daly rozebrat. Nedala Locklearovi pokoj ani při jeho "odpoledních zdřimnutích" s Rút. Házela na dveře kameny a větve, dokud nepřísahal, že "...Loli brzy zbije."
Ale Rút o tom nechtela ani slyšet. "Bít Loli stejné jako bít Rút do hlava. Locklear chtít bít Rút do hlava?"
Ale jednou odpoledne, když si Rút všimla, že ji Locklear s přátelským zájmem pozoruje, promluvila z dálky s Loli. Dívka zvedla své krátké kopí, radostně zabroukla a zmizela v lese. Rút se s úsměvem otočila k Locklearovi.
"Loli najít ovocnou vodu, Rút udělat ovocné jídlo." Po pár minutách pantomimy Locklear pochopil, že Rút poslala Loli hledat med a slíbila jí za to, že udělá cosi na způsob moučníku.
Locklear viděl nějaké úly ve stázích, ale vysvětlil jí, že na Newduvai žije volně jen velmi málo zvířat a žádné včely.
"Žádní aubrouci? Loli nic nenajit, dlouho. Dobře." odpověděla odhodlaně, popadla Lockleara za ruku a odvedla ho do jejich chatrče.

Při dalším výletu do jeskyně potřeboval Locklear na svou samotářskou práci celý den. Mohl to navždy odložit, ale už teď mu bylo jasné, že musí Newduvai osídlit zvěři a ptactvem, než vypustí její nejstrašlivější predátory. Malí koníci jen spatřili denní světlo a už klusali pryč, velbloudy také nebylo nutné pobízet a vysoká odskákala jako golfový míček na silnici. Jejich predátoři budou muset jednoduše počkat, dokud stáda nebudou větší. Ale den skončil dřív, než mohl s pomocí gravitačních polarizéru dotlačit k ústí jeskyně mamuty. Poslední úkol toho dne byl ale nejobtížnější. Uvolnit malé kontejnery se včelami poblíž ovocných stromů a polních květin.
Locklear a Rút byli schopni si toho hodně říct i s pár stovkami slov, ačkoliv některá z nich musela nabýt více významů, než si Rút rozšířila slovník. Například výraz "nový" často vnímala jako negativně zabarvený. Locklear dospěl k názoru, že neandrtálci jsou velmi konzervativní a dokáží vycítit lež ještě dřív. než je vyslovena. A pokud měla Rút sloužit jako průměrný vzorek, v matematice to s nimi nebylo nijak valné. Rozuměla jedna, dvě a moc. Chápala, co znamená "nic", ale nějako číslo. Pokud tam nebylo "nic", říkala Locklearovi, proč to počítat?
Nakonec ji mezi výpravami za sběrem potravy pomocí kamínků a obrázků kreslených do hlíny seznámil se svým plánem přivést spoustu zvířat a dalších lidí. Nebyla zrovna výtvarně nadaná; vysvětlila mu, že od žen se nic takového nečeká, že nejsou určeny k tomu, aby malovaly - obzvlášť ne věci určené k lovení.
Aha, řekl, kouzla jsou jenom pro muže? Ano, odpověděla. Potom ho zmátla pantomimou, v níž mu předvedla spánek a bolest. To bylo také pro muže a obstarávání jídla bylo pro ženy.

Snažil se přijít této záhadě na kloub, a teprve když mu s jeho wtsai naznačila podřezávání hrdla, pochopil a přidal do jejího slovníku slovo "zabít". Muži lovili a zabíjeli.
S vyschlými ústy se zeptal: "Muž rád zabít Lockleara?"
Teď byla pro změnu zmatená ona. "Ne zabít. Proč zabít kouzelného muže?"
"Protože," odpověděl, "Locklear má rád Rút. Jeden, dva jiný muž mít rád Rút. Zabít Lockleara kvůli Rút?"
Nikdy předtím ji neviděl smát se nahlas. Až teď. Její velké zuby se leskly a prsa se otřásala smíchem. "Locklear rád Rút, dobře. Jiný'muž rád Rút, dobře."
Odmlčel se. Zápasil s nutkáním říct jí, že."jiní muži rádi Rút ne dobře". Zeptal se: "Rút ráda hodně mužů?"
Tou dobou už uměla přikyvovat hlavou na znamení souhlasu. Kývla velice nadšeně.
Následujících pět minut bylo těžkých hlavně pro Lockleara. Zdálo se, že Rút vůbec nechápe pojem monogamie. Očividně to v její společnosti fungovalo tak, že kdokoliv dostal chuť na sex, vyzval vyhlédnutého partnera, a ten buď přijal, nebo odmítl. Přirozeně byli někteří jedinci žádaní víc nežjiní. "Moc mužů rád Rút," řekla. "Moc, moc, moc..."
"Proboha živého, dobře, pochopil jsem," vybuchl a zase zpozoroval v jejích očích ten smutný, možná i bolestný výraz.
"Locklear rozumí. Rút líbit hodně mužům." Vypadalo to jako jejich první hádka. Nejistě dodal: "Locklear líbit málo ženám."
"Hodně líbit Rút," řekla a začala mu hladit rameno. To bylo toho dne, kdy se ho zeptala na svůj vzhled a on odpověděl jak nejlépe uměl. Připadalo jí ale hloupé stříhat si své silné, užitečné nehty a ještě hloupější umývat si vlasy. Přesto to udělala. Tvrdil jí, že je hezká, a ona věděla, že lže.
Když ho napadlo zeptat se jí, jak by pro ni mohl vypadat pěkně, řekla:,.Locklear hezký teď." Ale nikdy neuvažoval o tom, jestli by mohla lhát ona.
* * *
* * *
Cokoliv Rút říkala o ženách a lovu, patrně neplatilo pro Loli. Jednou letěl ve skútru podívat se, jak se daří vypuštěným zvířatům, a uviděl ji honit se po louce za zajícem. Svým krátkým oštěpem ho zasáhla na druhý pokus a po krátkém zápolení dobila kamenem. Velice pomalu se spustil níž a sledoval, jak ho trhá. Byl ale hodně znechucen, když zjistil, že ho jí syrového.
Spatřila nad sebou stín skútru, zrudla a zůstala rozpačitě sedět s vnitřnostmi zvířete v klíně.
Rozuměla pár jeho slovům, nebo to tak aspoň v chatrči vypadalo, ale tón jeho hlasu ji nemohl nechat na pochybách.
"Ty malý parchante, to ses nemohla rozdělit? Táhni pryč a zadus se tím." Našpulila rty a začala si cucat palec. Potom si zřejmě uvědomila, že by si měla svého pána udobřit. S tváří celou od krve se pokusila o úsměv a odhodila svou nechutnou kořist od sebe.
"Ne! Rút. Dej to Rút," zamračil se a ukázal k chatrči. Zvedla bradu a usmála se. S bručením odletěl. Nemohl tomu dítěti ale dávat velkou vinu. Kzintské dávky a ovoce se už všem začaly přejídat a kaše, kterou dělala Rút z obilí, nebyla bez masa zrovna nejlepší. A pro zvířata to bude ještě horší, až se ocitnou na svobodě muži.
Ale proč je pouštět všechny? Máš se tu dobře. Máš svůj vlastní malý svět a ženu, kterou můžeš mít kdykoliv. A i z Loli bude za chvíli pěkný kus, mnohem krásnější kost než ubohá Rút, která ani netuší, jak ošklivá by byla v moderní společnosti. Díky Bohu.
Chvíle, jako byla tahle, ho přiváděly do rozpaků. Když nebral v úvahu Rutin vzhled, nemohl si na nic stěžovat, včetně celé téhle země.
Nejsou tu výrazné změny ročních období, žádná nebezpečná zvířata, ledaže bych nějaká vypustil, ale určitě žádné z těch nejhorších. Až na Kzinty samozřejmě. Ti pro něj znamenali

mnohem větší hrozbu než muži. Třebaže to byli divocí neandrtálci.
"Proto je musím pustit," řekl do větru., Jestli přiletí plně obsazená kzintská loď, budu potřebovat armádu." Nedělal si iluze o inteligenci a společenských zvyklostech homo neandertha-lensis, ale to byla podružná záležitost. Letěl proto rovnou do jeskyně a po zbytek dne vypouštěl velké kusy: zubry, bizony, což nebylo zase tak namáhavé, ale taky půl tuctu mamutů, u kterých se pořádně zapotil.

Mamuti, jak zjistil, byli jen přihlouplé neagresivní potvory. Na jejich odehnání stačil křik. S choboty zvednutými do výšky jako periskopy se otočili po větru a zmizeli směrem k ledové hranici. Ted' už v jeskyni zůstala jen ta nejnebezpečnější stvoření.
Do chatrče se vracel dost pozdě; když newduvaiské slunce pohaslo, byl ještě sto metrů od proužku dýmu, který stoupal z chatrče. Přistál naslepo poblíž chatrče, velmi pomalu, ale přesto dosedl hodně tvrdě. V okně uviděl slabou záři kzintského světla. Rút neměla hlavu na čísla, ale to světlo už ho viděla zapínat snad padesátkrát. Ona musela cítit můj strach. Rád bych věděl, do jaké vzdálenosti vnímá moje pocity...
Rút pekla šťavnaté kusy masa z králíka, kterého donesla Loli. Píchlo ho u srdce, když viděl, jak jí tečou sliny, a přesto s jídlem čekala až na jeho návrat. Otřel jí koutek úst a letmo ji políbil. Posadil se za stůl z drsného dřeva a Rút přinesla večeři. Loli už byla očividně po jídle a bázlivě ho pozorovala, jestli ji zase nepošle ven.
Tahat mamuty, třebaže s pomocí polarizéru, je docela vyčerpávající práce. Dojedl zaječí kýtu a usnul s hlavou na stole. Jen v polospánku vnímal, jak ho Rút vzala do náruče a odnesla na rohož. Zvedla ho jako dítě.
Příštího dne Rút přetlumočila Loli, že bez svolení nesmí lovit. Pak mnohem snadněji, než očekával, vyzpovídal Rút o tom, co jedí neandrtálci. Ano, jedli všechno možné: od hmyzu až po mamuty, všechno to jsou přece proteiny, ale především sbírali kořínky, bobule, semena a ovoce.
To dávalo smysl. Proč riskovat smrt při lovu, když hlízy nemají žádné tesáky a paráty, kterými by se mohly bránit. Potom si položil důležitou otázku. Pokud uvede neandrtálce do Newduvaie (ta myšlenka vykouzlila Rút na hrubém obličeji úsměv) a zakáže jim lovit bez svolení, budou ho poslouchat?
Mírní možná ano, řekla. Noví lidé, jako je třeba Loli, jsou méně poslušní. Snažila se vysvětlit proč, mluvila něco o telepatii a lovu, dokud se jí nezeptal, jestli když jí ukáže spící neandrtálce, mu ona označí ty mírné?
Ale jistě, řekla a dodala frázi, o které věděla, že ji má rád: "Žádný problém."
Trvalo mu víc než hodinu, než dostal Rút do skútru. Tahle věc velice dobrá pro velkého kouzelného muže, naznačovala, ale ženská kouzla byla mnohem prostší. Po pár minutách, kdy se jen tak vznášeli kousek nad zemí, přidal rychlost a jí se to docela líbilo. Pozvolna skútr zvedl do větší výšky. Kolem poledne pozorovali stáda zubrů, osamělé gazely a hravé koníky. Rút čichala ve větru a pobízela ho, ať se vznese ještě výš, aby viděli obrovské mamuty, jak ryjí kly v zemi a hledají kořeny.
Díval se na ně. odhadoval, kolik čtverečních kilometrů potřebuje takový mamut k životu, a pak učinil rozhodnutí, které ho trochu zarmoutilo. Země také měla právo se otáčet, i když na ní mamuti vyhynuli. A Newduvai si nemůže dovolit příliš mnoho obrů ničících v honbě za potravou takové množství zeleně.
Outsidery to možná nezajímalo, ale Lockleare rozhodně ano. Pokud chceš začít odstraňovat články potravního řetězce, je nejlepší začít na jeho vrcholu. A on to nechtel měnit. Úplně nejvýše byl člověk. A Kzint. Chtěl tuhle záležitost probrat se Zjizvenou Tváří, ale třebaže podnikl dva výlety k lodi, nepodařilo se mu navázat vůbec žádné spojeni.
Konečně doletěli k jeskyni. Přistál poblíž a cestou dovnitř musel Rút stále uklidňovat. Na okamžik se zarazila, když uviděla zbytek mamutů, jak pomalu rotují v klecích kolem své osy. "Moc, moc. moc kouzla," řekla a uznale ho poplácala.

Ale pohled na čtyřicet neandrtálců ve stázích Rút velmi dojal. S tváří zkřivenou lítostí se otočila k Locklearovi. V očích se jí objevily slzy. "Locklear zabít?"
"Ne! Opravdu ne! Spí," naznačoval jí.
Ale nepřesvědčil ji. "Ne spánekmluvení," namítla. Položila si ruku na hlavu a ukazovala na drsného muže poblíž. Nepochybně měla pravdu. Ve stázích se sny nezdají.
"Locklear vzal i Rút z jejího malého domečku," snažil se jí to vysvětlit a poklepal na kontejner. Rút si vzpomněla a naznačila mu, že toho muže chce osvobodit. Pomohla mu při vytahováni kontejneru na improvizovaný vozíček a ven do skútru.
Byli asi v půli jejich cesty do chatrče a přibližně tisíc stop vysoko na velmi obtěžkaném skútru, když najednou Rút velmi silně kopla nohou do dna klece. Locklear si všiml, jak se průsvitný plast začal otvírat, vykřikl a stočil skútr na stranu, až se kontejner převrátil dnem vzhůru.
"Bože! Vždyť ty jsi toho nešťastníka málem shodila z tříset-metrové výšky!" zařval vztekle. Ustrašeně se přikrčila a hlavu schovala do dlaní. "Dobře, Rút. Nic se neděje, žádný problém," pokračoval už mnohem klidněji a ukázal na kontejner. "Rút nesmí bouchat do průhledného domečku. Locklear to udělá sám, brzy."
Po zbytek cesty oba dva mlčeli. Locklear měl aspoň čas zhodnotit jejich první leteckou krizi. Rút se ale nemusela obávat, že by ji snad uhodil. Vytrestalo ji jeho vlastní zděšení. Bylo to podobné jako u Kzintů: jejich telepate také někdy trpěli, když trpěl někdo v jejich blízkosti.
Přinesl z chatrče jídlo a pití a položil to ke skútru. Než otevřel klec, na chvíli se zarazil. "Rút: mírný muž mluví v hlavě stejně jako ty?"
"Ano, všichni mírní mluví v hlavě." Pochopila, o co mu jde. "Rút řekne muž, že Locklear být moc, moc dobrý kouzelný muž."
Ukázal na muže, svalnatého a nepřilíš ochlupeného mladíka, který by se v univerzitním zápasnickém družstvu docela ztratil. "On přítel Rút?"
Začervenala se: ..Hmm. Moc dlouho."
"Tak přesně tohohle jsem se bál," zamumlal a zhluboka si povzdechl. Zatlačil na víko a ustoupil několik kroků. Málem vrazil do přihlížející Loli.
Muž zamžoural. Locklear si dobře všiml, jak se mu okamžitě po probuzení napjaly svaly. Mladík nejdřív chvíli zmateně těkal pohledem z Lockleara na Rút a zase zpátky. Pak se pohnul a bylo to, jako by celých čtyřicet tisíc let bezvědomí jen

představil; pohyboval se se stejnou pružností a mrštností jako Rút. S úsměvem zvedl obě ruce a bylo víc než jasné, že si s Rút vyměnil nějakou tichou zprávu.
Locklear k němu vykročil a učinil totéž gesto. Letmo se dotkli rukama a pak se muž otočil k Rút a chraplavým hlasem jí něco řekl. Nebyl vyšší než Locklear, ale rozhodně mohutnější a svalnatější. Postavil se vzpřímeně jako každý současný muž, bezstarostný ve své nahotě, a poté co si s Rút dvakrát stiskl ruce, zahleděl se s významným úsměvem na její prsa. Locklear si znovu všiml, že ji polil ruměnec. Sklopila hlavu na znamení nesouhlasu, něco řekla a podívala se muži do očí. Ten zmateně zamrkal. Tázavě se ušklíbl na Lockleara, který se snažil vyhnout pohledu na jeho rostoucí vzrušení. Řekl mu své jméno, ale odpovědi nerozuměl, proto mu dal jako obvykle jméno alespoň podobné. Nazval ho "Minutík."
Po rychlém občerstvení sestávajícího z ovoce a vody, při němž jim Rút působila jako tlumočnice, Minutík bez problémů přijal fakt, že Locklear je jedním z těch "nových". Locklear mu ukázal kzintský počítač a létající skútr. Minutík si od něj držel odstup. Možná výraz úcty... možná obezřetnost; to ukáže čas.
Přestože Loli nedávala najevo, že by se Minutíka bála, mluvila na něj jen velmi málo a nepřibližovala se k němu - a vždycky ve své drobné dlani svírala kámen. Minutík Loli děsil stejně jako nezvaný host domácího mazlíčka. Ale ano, pomyslel si Locklear, zná ji, no dobře...
Lov, jak tvrdil Locklear, byl uspořádán na oslavu toho, že k nim přibyl Minutík, ale měl i další skrytý motiv. Zabodovat

u Rút, která jen švitořila a gestikulovala a bezpochyby si po dlouhé chvíle telepatický povídala s Minutíkem. Mladík bude muset jet s Locklearem na skútru, ale bez Rút, pokud mají dovézt do chatrče nějaký větší kus.
Když se Rút zastavila, Minutík jí řekl ještě něco. Rút jen odpověděla. "Dobře. Žádný problém."
Jizvy na obličeji se mu zkrabatily do komického úsměvu. "Dobře. Žádný problém," zažvatlal. A když se Locklear zasmál, zahihňal se taky. Úžasné, jak rychle si tihle lidé dokáží přizpůsobit, pomyslel si Locklear. Vzbudí se na cizí planetě a ani ne za hodinu už je tady jako doma. Opravdu nádherná důvěřivost, taková dětská. Potom se Locklear rozhodl zjistit, kam až ta jejich slepá důvěra sahá... Naznačil Minutíkovi, aby si sedl do skútru, jakmile z něj vyhodí prázdný stázový kontejner.
Brzy uháněli nad stromy pekelnou rychlostí. Minutík se zoufale snažil ukázat tomuto sebevražednému šamanovi svou odvahu... Locklear byl spokojen hned ze dvou důvodů. Za prvé se Minutík ve strachu o život skoro ani nepohnul a za druhé, ten mladý neandrtálec určitě pokládal jeho schopnost létat se skútrem za velké kouzlo a možná, že ten fakt předá dál, až přijde čas.
Styděl se za to, opravdu, ale musel to udělat. Šaman, který dostatečně neprojeví svou moc, by mohl působit dojmem, že je snadno nahraditelný. A proto musel ukázat svou sílu. Příležitost se mu naskytla poté, co přelétli nad zubrem a koněm, které Minutík pozoroval se zjevným potěšením.
Kozel se klidně pásl nedaleko tří koz, dokud si nevšiml skútru snášejícího se níže. Byl už dost starý, patrně odehnaný mladšími kozly. Locklear si vzpomněl, že doba březosti činí u koz pouhých pět měsíců. A kromě toho, řekl si v duchu, Outsideři se v některých případech chovali dost hloupě. Na dvacet koz přece není potřeba dvaceti kozlů.
Všechna zvířata se dala na útěk směrem ke skalnatému svahu. Zatímco Locklear manévroval s lodí a snažil se starého kozla oddělit od ostatních, Minutík stádo zaujatě sledoval. Když
se kozel konečně zastavil a otočil se proti nim, Locklear se snesl se skútrem ještě níž a pomalu se k tomu starému nešťastníkovi přiblížil. Minutík si Lockleara vůbec nevšímal, dokud neuslyšel výstřel z kzintské pistole, kterou Locklear držel v ruce. Tou dobou se skútr vznášel nad skalami jen ve výšce muže.
Kozel se vzepjal na zadních a pak s ránou v hrudi klesl k zemi. Minutík se otočil po zvuku výstřelu, spatřil Lockleara se zbraní v ruce a začal křičet. Locklear si začal hledat místo k přistání, ale Minutík nečekal, seskočil ze skútru a hnal se ke kozlovi, který stále ještě ve smrtelných křečích škubal nohama.
Než Locklear přistál na skále, vrhl se Minutík na umírající oběť a zuby jí roztrhl hrdlo. Za půl minuty zvíře znehybnělo a jeho oči zůstaly slepě hledět do pražná. Locklear odložil zbraň. Cítil, že se mu zvedá žaludek. Minutík pil zvířecí krev, vlastně ji v jakémsi záchvatu zuřivosti lačně vysával.
Když se konečně posadil, začal si zkrvavenými prsty masírovat spánky - asi nějaký rituál, usoudil Locklear. Mladý neandrtálec upřel na Lockleara nijak přátelský pohled, třebaže neviditelný, ale hlučný oštěp, který skolil kozla téměř tak velkého jako muž a zanechal po sobě jen nepatrnou dírku v jeho hrudi, na něj učinil patřičný dojem.
Locklear pantomimicky napodobil střílení a Minutík naznačil své "ano." Společně pak mrtvý kus naložili do skútru a vrátili se zpátky do chatrče. Minutík vypadal podivně zaraženě na lovce, který právě prokousl hrdlo kořisti.
To, co Locklear uviděl v chatrči, ho opravdu rozesmálo: v kleci, kterou nedávno opustil Minutík, se v pomalém stázovém tanci otáčela Loli. Rút mu vysvětlila: "Loli ráda domeček. Loli ráda spát. Rút ráda Loli spát. Moc rádi, když Loli spát moc dlouho," dodala tajemně.
Zatímco Rút kuchala a porcovala ulovené zvíře, povídala si s Minutíkem. Locklear blazeované přihlížel. Uvědomil si, že tu chybí mouchy, ale dospěl k názoru, že by musel být blázen, kdyby je a s nimi i komáry, cvrčky, sarančata, kobylky, cikády a jiný škodlivý hmyz, čekající spolu s šelmami a dravci v jesky-

ni, pustil na svobodu. Proč by si nějaký Bůh hodný svého jména měl zamořovat planetu mouchami? Ještě tak motýli by možná stáli za úvahu.
Stále o tom přemýšlel, když mu Rút podala wtsai a tiše vešla do chatrče. Vypadala zaneprázdněné a Minutík se vydal směrem k lesu. Jen aby řeč nestála, zeptal se Locklear Rút:"Minutík viděl Lockleara lovit kouzlem. Minutíkovi to líbit?"
Než odpověděla, zapálila oheň a do kouře vložila pruty, na něž nabodla kusy masa. "Ne dobře, mluvit špatně o kouzelný muž."
"To je v pořádku, Rút. Řekni Locklearovi pravdu."

Zajistila otevřené dveře, aby byl v chatrči průvan, a posadila se vedle něj. "Minutík cítit špatně. Locklear nezabít kořist rychle. Kořist cítit dlouho bolest. Kořist cítit moc, moc špatně, Minutík cítit moc, moc špatně, než kořist mrtvá. Locklear je nový muž, necítit bolest. Loli necítit bolest. Minutík nechtít lovit s Locklear."
Jeho zvědavost rostla; snažil se vyzvídat něco víc o téhle záhadě, zatímco Rút hlídala maso. Neandrtálští chlapci, kteří se učí lovit pro potravu, začínají se zvířaty, jež nemají nervový systém na vysoké úrovni. Protože když zvíře cítí bolest, všichni mírní, kteří se nacházejí v jeho blízkosti, také trpí, zvlášť ženy a dívky. U neandrtálců lovili pouze muži a učili se všechny možné způsoby, jak zabít co nejrychleji, protože neobratný zákrok znamenal dlouhou smrt. Minutík to věděl, a protože neměl kyj, musel zvířeti pomoci k rychlé smrti, jak nejlépe uměl, neboť jinak by cítil bolest kozla až do posledního okamžiku.
A velká zvířata? Vykopat velkou jámu a čekat na jejich smrt v dostatečné vzdálenosti nebo zvěř pokud možno nahnat k útesu, odkud se zřítí dolů. Telepatie neandrtálců totiž působí spolehlivě jen na vzdálenost dvaceti metrů. Lovec, který se přiblíží k raněnému zvířeti, aby mu probodl hrdlo oštěpem, musí být velice odvážný nebo velice hladový. Nebo to byl jeden z nových, kteří dokáží bojovat s mírnými, aniž by při tom pociťovali jakoukoli psychickou újmu. Mírní neandrtálci se ale ne-
uměli bránit bolesti, vůči níž jsou noví odolní. Žádný div, že se Rút stará o Loli, třebaže ji nemá příliš v lásce!
Zajímalo ho, jestli Loli byla první "nová", se kterou se Rút setkala. Ne, řekla, ale byla jediná, jíž dovolili žít v jejich kmeni. Muži ji jednou našli při lovu, jak se sama potulovala v okolí, vystrašená a hladová, sahající jim sotva k pasu. A proč jí lovci neutekli? Utíkali, tvrdila Rút, ale utíkala za nimi velice rychle. Než aby cítili její trýznivý strach a hlad, když se pohybovala okolo jejich tábora, vzali ji k sobě. A od té doby svého rozhodnutí litovali, "...dlouho. Moc, moc, moc dlouho!"
Locklear pochopil, že porozuměl hlavnímu jádru věci. Neandrtálec se choval mírně, protože to bylo v jeho vlastním zájmu. A trvalo to do doby, než se na scéně objevil moderní kromaňo-nec, který se obešel bez požehnání a prokletí telepatie.
První, co Rút Minutíkovi po jeho probuzení telepatický sdělila, bylo, že se nachází v přítomnosti velkého šamana, "nového" muže, který je však dobrý. Minutík byl tak šťastný, že vidí Rút, že udělal v trávě kotrmelec, aby pobavil přihlížející - předpokládal, že s ním všichni prostřednictvím telepatie sdílejí jeho radost. Ale Rút už věděla své a upozornila ho, že Locklear není telepat. Přesto měla velice silný pocit, že Locklear nechce, aby se bavila i s jinými muži. Zvláštní, možná až prapodivné, ale noví lidé byli zvláštní osoby...
Teď už bylo jasné, proč mělo slovo "nový" pro Rút tak nepříjemný podtón. Noví lidé byli surovi a krutí. Tolik k nálepkám, řekl si Locklear, skutečným divochem je moderní muž!
Rút probudila k večeři i Loli, možná aby s nimi také sdílela radost z té úžasné hostiny. Locklear dal prostřednictvím Rút Minutíkovi na vědomí, jak velmi ho mrzí, že svému hostu způsobil bolest. Rád nechá mírné lovit samotné, ale všechna zvířata patří Locklearovi, a žádné proto nesmí být uloveno bez jeho svolení. Minutík, drtící mezi silnými zuby šťavnanté žebírko, až mu tekla mastnota po bradě, souhlasil. Na noc mohl Minutík zůstat v chatrči. Druhého dne bude muset najít stano-

viště pro tábor, protože Locklear brzy přivede mnoho, mnoho mírných.
Lockleare bolely čelisti, proto nemohl dlouho usnout. Ostatní zhltali pečeného kozla, jako by to byl šťavnatý biftek z mladého kůzlátka, ale on sám byl schopen pozřít jen pár soust, a to ještě jen po dlouhém a namáhavém žvýkání. Ať to bylo kořeněné, jak chtělo, stejně to chutnalo jako šlachy ze starého Kzinta.
Přemítal, jak se asi daří Kit a Zjizvené tváři na druhé straně silové stěny. Opravdu bude nutné brzy nastartovat záchranný člun a navštívit je. Po ohromujícím odhalení mírumilovné povahy neandrtálců se najednou cítil mnohem optimističtěji. A docela hladově. A velmi, velmi unaveně.
Minutík strávil dva dny slíděním v rozsáhlé oblasti Newduvaie, zatímco Locklear manévroval se skútrem. Během té doby se už naučil lámat několik nových slov, i když Rút musela večer uvádět na pravou míru různá nedorozumění. Minutík vybral místo pro hlavní tábořiště na břehu Newduvaiského velkého jezera nedaleko ústí potoka do "velké vody". Bylo to asi den cesty od chatrče, ale Minutík se obával, že jeho volba se nemusí shodovat s míněním starších. Na druhou stranu, mírní měnili tábořiště každé roční období.
Přestože byl Locklear v pokušení prosazovat své názory mocí, rozhodl se, že tak učiní jen, bude-li to nutné. Vypustí všechny na svobodu a nechá je, aby si své životy řídili sami, kromě nadměrného lovu a kmenových válek, které se mu však nezdály pravděpodobné. Přesto se raději ujistil. "Rút," zeptal se po dvoudenním průzkumu, "ty viděla všechny, co jsou v malých domečcích v jeskyni?"
"Ano" řekla pevně. "Moc, moc z kmen Rút a Minutík. Moc, moc jiný kmen."
Ale "moc, moc" mohlo znamenat tucet nebo i méně. "Rút už viděla všechny z jiného kmene?"
"Mockrát," ujistila ho. "Oni dát ostré kameny, my dát jídlo."
"Obchodovali jste s nimi?" ptal se. Na chvíli se na něj soustředěně zadívala a přikývla. Vyptával se dál: "Špatný obchod? Problémy?"
"Žádný problém," odpověděla. "Obchod jeden, dva muž, někdy žena. Před velký oheň."
Chtěl o tom samozřejmě vědět víc, ale nemělo smysl se ptát dál. Poslední, co si Rút a stejně tak i Minutík pamatovali z doby před tím, než se probudili na Newduvai, byl velký požár, který dohnal mnohé kmeny na kraj srázu. Tam, když už stromy začaly hořet velice blízko, se muži shromáždili okolo žen a dětí, a začali zpívat písně, jimiž vítali smrt. Přesně v tu chvíli je museli Outsideři umístit do stáze.
Téměř morální čin, připustil Locklear. Téměř. "Žádní malí mírní v jeskyni," připomněl Rút. "Locklearovi moc líto."
"Ne dobře, myslet na malé mírné," řekla zasmušile. Locklear převedl řeč na kmenové vůdce. V čele kmene stáli obvykle

nejstarší muži, ačkoli i stará žena mohla mít své následovníky. Vypadalo to na určitý druh demokracie. Když nějaká část z nich nesouhlasila, mohla se jednoduše odstěhovat - ale většinou ne dál, než co by kamenem dohodil.
Brzy si Locklear objasnil, proč mají mírní sklon držet se pohromadě. "Velká, zlá zvířata jíst mírné," řekla Rút. "Noví lidé brát jídlo, zabíjet mírné," dodala. Lvi, vlci, medvědi - a moderní lidé - to byl důvod, proč hledali bezpečí ve velkých tlupách.
Rút a Minutík už měli dostatečnou možnost prohlédnout si Newduvai ze vzduchu. Jen aby si Locklear potvrdil své rozhodnutí, zeptal se: "Hodně jídla pro moc lidí. Hodně pro moc, moc, moc lidí?"
Hodně, souhlasila Rút, pro všechny lidi v domečcích, žádný problém. Tím hovor pro Lockleare skončil. Minutík se, zřejmě na telepatické naléhání Rút, rozhodl spát venku.
Locklear opět nemohl dlouho usnout, ani po úžasném půlhodinovém muchlování s ochotnou, prostou a něžnou Rút. Nemohl se dočkat rána a svého velkého společenského pokusu.

* * *

S pomocí Minutíkových svalů by mu práce šla rozhodně rychleji, ale Locklear nechtel odhalovat tajemství jeskyně dalším lidem. Místo, které Minutík vybral pro jejich kmen, se nacházelo jen patnáct minut letu skútrem a nebyli tam žádní pre-dátoři, proto Locklear vozil kontejnery s mírnými po dvou, nechával je ležet na trávě a celou dobu nadával, jak mu to jde pomalu. Brzy bylo zřejmé, že mu tohle stěhování zabere aspoň dva dny, a on chtěl vidět výsledky hned, hned, hned!
Zrovna přistával se skútrem poblíž chatrče, když uviděl Minutíka, jak doslova vystřelil ze dveří chatrče a klusal pryč. Najednou se zastavil, otočil se a přivítal Lockleara tím nejširším a nejošklivějším úsměvem, jakého byl schopen. Pak odběhl s výrazem nevinnosti lišky přistižené v kurníku. Ale jeho mužství bylo na tu nevinnost příliš zduřelé. A mokré.
Od dveří chatrče mávala Rút.
"Tak jo," zabručel Locklear, příliš vyčerpaný, než aby dovolil svému hněvu rozhořet se do zuřivosti. "To jsem ti dal správné jméno, Minutíku, co? Utíkal bys se spuštěnými kalhotami, kdybys nějaké měl, co? Ale, k čertu s tím vším."
Loli spala ve své kleci a Minutík si našel práci někde jinde, zatímco Locklear jedl pečené kozlí maso, hroznové víno a kaši. Na Rút se ani nepodíval, dokonce ani tehdy, když si sedla vedle něj. Nakonec odešel k rohoži, ohlédl se k Rút, zavrtěl hlavou a lehl si.
Rút naklonila hlavu na stranu a zeptala se: "Chtít Rút zůstat u ohně?"
"Upřímně řečeno ti na to seru. Ale ano, Rút zůstat u ohně. Dobře." Nějaká zvrácenost v něm způsobila, že ji přesto všechno chtěl, ale potřeba spánku byla silnější. A jeho odmítnutí pro ni může být vlastně jakýsi trest, pomyslel si už v polospánku.
Přištího dne pozdě odpoledne dokončil stěhování kontejnerů a vrátil se do chatrče. Minutík sklíčeně seděl s bradou v dlaních na kraji paseky. Očividně nikoho nenapadlo pustit Loli ze stáze. Nemohl je ale vlastně z ničeho vinit. V podstatě, pomyslel si, když vcházel do chatrče, je nemůžu vinit vůbec z ničeho. Baví se podle svých tradic a on zůstává poněkud mimo. Zatraceně! Netušim, jestli budu kdy schopen jim porozumět.
Zavolal Minutíka dovnitř. "Moc, moc mírní u velké vody. Žádná velká zlá zvířata mírní neublížit. Chtít vidět mírné?"
Minutík chtěl moc, moc, moc. Rút stejně tak. Pobídl je, aby si nastoupili do skútru. Podal Rút její proutěný koš, naplněný sušenými meruňkami, a Minutíkovi beze slova vložil do náručí obě zadní kýty z kozla. Vzápětí se vznesli vysoko nad jehličnany a topoly. Po chvíli Rút spatřila tucty kontejnerů lesknoucích se u jezera.
"Mírní, mírní," vykřikla a rozplakala se. Locklear si uvědomil, že ho její radost rozčiluje, a připsal svůj pocit hněvu zhrze-ného milence. Snesl se dolů a přistál trochu dál od kontejnerů.
Minutík vyskočil a okamžitě se k nim rozběhl. Rút vystoupila, otočila se a natáhla k němu ruku. "Locklear chtít vzbudit mírní? Rút říct mírní, Locklear dobrý, moc dobrý kouzelník."
"Řekni jim co chceš," odsekl, "hned jak se s nimi se všemi vypeleší!"
Minutík zatím poskakoval kolem kontejnerů a křičel radostí. Po chvíli Rút řekla: "Rút chtít jít zpátky s Locklear."
"Do háje půjdeš! Ne, Rút ráda šuk-šuk s mnoho mimi. Locklear nerad." Rychle zvedl páku a prudce vzlétl.
Zvedl se vítr. Rút žalostně křičela: "Rút bolest v hlava. Moc mít ráda Lockleara..." Ale cokoliv jiného ještě řekla, už bylo ztraceno.
Vydal se k ukrytému kzintskému člunu, protože se mu nechtelo vrátit do ztichlé chatrče, a celé hodiny sledoval vysílačku. K ničemu to nebylo, ale to neustálé opakování ho nakonec uspalo.

* * *

Celý další týden pracoval Locklear jako šílenec. Stázové kontejnery použil, stejně jak to dělal v Kzersatzu, k uskladnění zbývajících kusů kozla. Občas zkontroloval nové tábořiště, ale létal tak vysoko, že ho nikdo nemohl spatřit, což ale znamenalo, že sám neviděl žádné podrobnosti kromě toho, že si stavěli chýše ze snopů trávy a z nějaké tmavé hmoty, asi z bláta. Kontejnery ležely poházeny nedaleko. Bude šije muset brzy vyzvednout.
Byla to opravdu náhoda, když jednou ráno spatřil ve vzdálenosti asi půl dne cesty od tábořiště půl tuctu kusů vysoké; zvířata se hnala, jako by je honila nějaká šelma. Po chvíli, kdy se bez hnutí vznášel nad kaštany, je uviděl: muže, jak trpělivě ženou svou kořist k potoku. Zasmál se a počkal, dokud stoupající terén nezakryl jeho manévr. Potom se snesl níž za zvěř, poletoval ze strany na stranu, aby zvířata sehnal těsněji k sobě, a štěkal a hulákal, až z toho ochraptěl. Tou dobou činila vzdálenost mezi zvířaty a jejich skutečnými pronásledovateli asi jednu míli.
Nejvyšší čas vyjasnit si pár věcí. Locklear se majestátně snesl nad tábořiště a dvakrát je pomalu obletěl. Zaslechl slabé výkřiky neandrtálců, kteří si ho všimli. Pozorně šije prohlížel s kzintskou pistolí připravenou v ruce. Možná že jsou mírní, ale někteří drželi oštěpy, a přece jen to byli přece experti v rychlém zabíjení. Nechal skútr vznášet se asi půl metru

nad zemí, aby stále připomínal jeho kouzelnou sílu, a dobře si všiml rozruchu, který způsobil, když zastavil na okraji tábořiště.
Uviděl Rút a Minutíka, jak vycházejí z chýše ve tvaru úlu z proutí a trávy, jakých tam stál asi tucet. Ne, nebyla to Rút; zklamaně připustil, že všechny jsou si podobné. Žena se zastavila a potom spatřil o pár kroků blíž Rút, jak na něj mává. Muži mlčky postoupili kupředu a jako by byli předem domluveni, položili své nově vyrobené oštěpy a kamenné sekery na zem. Zůstali stát několik kroků před ženami.
Jen stařec, téměř celý pokrytý kudrnatými šedými chlupy, kráčel dál. V ruce svíral oštěp - ne... byla to jen dlouhá hůl, která mu pomáhala v chůzi. Kousek před Locklearem se také zastavil a ohlédl se přes rameno na plešatého muže s chromou nohou, který kulhal za ním. Oba starouši pak zůstali stát bok po boku, na svůj věk velmi důstojně, třebaže na sobě neměli ani kousek oděvu. Tomu šedivému muži mohlo být tak šedesát; měl povolené břicho a velké klouby naznačující artritidu. Mrzák mohl být asi o deset let mladší, ale stále šlachovitý. Jeho pravé stehno bylo už asi hodně dávno velmi ohavně roztříštěno. Noha po vyléčení zůstala o několik palců kratší a levá kyčel také vypadala zdeformované, patrně následkem dlouhých let, kdy snažil vyrovnávat chůzi.
Locklear velmi dobře věděl, že teď potřebuje Rút, ale bál se, že by mohl porušit nějaká tabu. "Locklear," řekl, napřáhl k nim prázdné ruce a potom si ukázal na prsa.
Staří muži naklonili hlavy na stranu v parodii na Rutino důvěrně známé gesto a pak ten kudrnatý začal mluvit. Samozřejmě že tou jejich nesrozumitelnou hatmatilkou, ale jeho hůl ležela na zemi a ruce měl prázdné.
Locklear se chtěl dozvědět, nakolik jsou schopni dorozumět se pomocí telepatie, a proto promluvil úmyslně tak nahlas, aby to slyšela i Rút. "Mírní lovit zvěř v horách," řekl. "To ne dobře." Tvářil se vážně.
Staří muži mezi sebou prohodili pár slov a pak se mrzák otočil směrem k chýším. Rút s toužebným pohledem upřeným na Lockleara postoupila kupředu. Zastavila se vedle mrzáka.
Řekli jí několik slov a poté se Rút otočila k Locklearovi. "Všichni být teď jeden kmen, mít dva vůdce," řekla. "Nebeská Voda a Krátká Noha být rádi, že vidět velký kouzelník, co nás zachránit z velký oheň. Rút také ráda, že vidět Locklear," dodala něžně.
Řekl jí o mužích, kteří lovili zvěř, a že to musí přestat; prostě teď musejí nějakou dobu vydržet bez masa. Přetlumočila to. Staří muži se poradili a jejich gesto znamenající "ne" bylo totož-

ne s tím, jak je znal od Rút. Prostřednictvím Rút odpověděli, že jejich mladí muži vždycky lovili a vždycky lovit budou. Snažil se jim vysvětlit, že zvěř je jeho a oni přece nesmějí brát, co patří jiným. Stařec prohlásil, že vidí myšlenky v jeho hlavě, že mu zvěř patří, ale nikdo nemůže vlastnit starou matku přírodu ani její děti. Cítili se kvůli němu velice špatně. Je velkým, velkým kouzelníkem, ale není dobře, aby jim říkal, jak mají mírní žít.
Přidělil starouškům jména Mrak a Šmaťha a pečlivě se jim snažil vysvětlit, že pokud zabijí moc zvěře, žádná už nebude. Až se narodí moc mláďat, dovolí jim lovit starší kusy.
Odpověděli mu toto: Locklear si očividně myslí, že má pravdu, ale oni jsou starší, a proto i zkušenější. A protože nikdy neměli nedostatek zvěře, ať jí zabili, kolik chtěli, nikdy žádný nedostatek mít nemohou.
Locklear se prudce otočil k Mrakoví a nechal Rút překládat: může mu dokázat, že je zvěře nedostatek, jestliže se odváží letět s ním ve skútru, stejně jako letěla Rút a Minutík.
Následovala dlouhá tichá porada, jen občas přerušovaná hlasitějšími výkřiky. Potom starý Mrak nasedl do skútru a v příštím okamžiku už se vznášeli nad mraky.
Z výšky asi míli nad zemí mohli dobře pozorovat zvěř, zejména zvěř ve stádech v otevřené krajině. Ale mnoho jí tam k pozorování nebylo. "Vůbec žádné děti," řekl Locklear a snažil se naznačit slovo "děti". Mrakoví mírní musejí počkat, až se děti narodí." Vypadalo to, že stařík Locklearovi docela dobře rozumí; cosi breptal, ale hlavou jasně naznačoval neandrtálské "ne."
Locklear, zlostí celý bez sebe, přidal rychlost. Skútr se teď řítil přes kopce, údolí, hory a rozsedliny tak divoce, že i Locklearovi to už bylo nepříjemné. Starý Mrak cítil jeho neklid, ale tiše dřepěl a sukovitými klouby křečovitě svíral držadlo. Lockleare zaplavila krutá radost. To nejlepší, co s tímhle starým parchantem můžu udělat, bude, že ho roznesu po celé Newduvai! A pak si
všiml, jak mu starý muž hledí upřeně do očí, a pochopil, že vyslechl jeho myšlenku.
"Ale ne! Neudělám to," řekl. Ale jistá část jeho já si to stále přála; potřeboval nějak ventilovat ten zoufalý pocit nezdaru a marnosti. Mrakův obličej se stáhl do vyděšené masky s vyceněnými zuby. Locklear zamířil zpět k tábořišti a zpomalil skútr.
Mrak nečekal, až Locklear se skútrem dosedne na zem. Vyskočil ven tak rychle, jak mu to bolavé klouby dovolily, a mlčky se postavil čelem ke svým soukmenovcům. Asi tucet neandrtálců na něj mlčky civělo a po chvíli se všichni otočili zády k němu a začali velmi silně žalostně křičet a bědovat. Rút zaváhala, ale potom se od něj také odvrátila.
"Rút! Neublížil jsem mu. Locklear nechce ublížit mírným."
Křik pokračoval i poté, co Mrak odkráčel pryč. "Locklear musí mluvit s Rút!" Všichni příslušníci kmene odcházeli a Locklear za nimi křičel: "Locklear nechtít ublížit mírní! Rút!"
Zastavila se, ale když mu odpovídala, nedívala se na něj. "Mrak říkat, že noví lidé ubližovat mírní a nevědět to. Locklear chtít ublížil Mrak, chtít zabít Mrak. Locklear jít hned, hned," vzlykla. Pak se otočila a rozběhla se, aby dohnala ostatní.
Někteří z mužů si sebrali zpět své oštěpy. Locklear nečekal, aby viděl, k čemu by je mohli použít. Půl hodiny na to už za pomocí vozíčku přemisťoval v jeskyni kontejnery. Z několika klecí se lvy udělal u vchodu jakousi zeď, takže žádný rozumný neandrtálec neudělá už ani krok dál. Později mohl použít rozebrané stázové jednotky pro výstrahu, jako to dělal v Kzersatzu. Ale byla už téměř tma, když skončil, a to opravdu pospíchal. Dnes poprvé, za celou dobu co byl na Newduvai, mu přebíhal mráz po zádech při myšlence, že by měl spát venku.

Celé dny zvažoval svůj návrat v kzintském člunu do Kzersatzu a mezitím s pomocí Loli vylepšoval svoji chatrč. Nebylo obtížné ji k tomu přimět. Prostě jí nedovolil spát v jejím stá-

zovém kontejneru, pokud mu nepomáhala. Loli byla velmi bystrá a učila se jeho jazyk velmi rychle, protože se nemohla spoléhat na telepatii. Své raněné city léčil tím, že sám sebe přesvědčoval, jak je Rút odpudivě ošklivá a že k té neandrtálské čubce nic necítil. Vážněné....
Docela se mu dařilo přehlížet rašící půvaby Loli. Neustále si připomínal, že jí není víc než dvanáct, a ona mu pomalu začínala důvěřovat. Zajímalo ho, jak dalece jí ta důvěra vydrží, až zjistí, že ji budí ze spánku jen tehdy, když potřebuje pomoc.
Ze dnů se pomalu stávaly týdny a chatrč se postupně změnila ve dvoupokojový domek propojený chodbou s kůlnou na dříví a se skladištěm. Po nekonečném oškrabávání a namáčení tuhé kozlí kůže ve vodě, v níž předtím louhovala žaludy, si Loli konečně mohla vyrobit jakýsi jednodílný oděv. Naučila Lock-leara, že žaludy se po důkladném uvaření dají jíst, a do chatrče tkala rohože z trsů trávy.
Jednou za týden ji nechával potulovat se po okolí a lovit malou zvěř... dokud se jednou nevrátila s prázdnýma rukama. Právě velkými kzintskými nůžkami vystřihoval z plátu nerezavějící oceli panty. Usmál se. "No tak, nic si z toho nedělej, Loli. Ve skladuje spousta masa." Zdálo se, že čím víc používal celé věty, tím více byla schopna z jeho jazyka pochytit. Pokrčila rameny a rukou si přejela po zaschlé rance na svém drobném chodidle. "Loli ne zraněná. Mírní pronásledovat Loli." Pochopila jeho užaslý pohled správně. "Mírní nechtít ublížit Loli. Tolik pronásledovat a skrývat se." Zvedla ruku se čtyřmi vztyčenými prsty a pak předvedla komickou pantomimu plížícího se lovce.
Zvedl také čtyři prsty. "Čtyři," ujistil se. "Sledovali tě až sem?"
"Možná chtít sledovat Loli až sem," zazubila se, "ale Loli moc přemýšlet. Loli jít daleko, daleko-"
"Hodně daleko," opravil ji.
"Hodně daleko, až k suchému místu, mírní tam nevidět stopy, Loli se ukrýt, utíkat moc rychle, kde mírní nevidět. Vrátit se k Locklear."
To je pravda, měli by problémy sledovat její stopu přes vyprahlá pole, uvědomil si, a možná se vrátila nepozorovaně přes vyschlé koryto. Ale také je možné, že ji přesto sledovali. "Loli je chytrá," uznal a poplácal ji po rameni, "ale mírní jsou taky chytří. Mírní možná chtějí zabít Lockleara."
"Mírní kopat velké jámy, v nich oštěpy, přikrýt jámy, vrátit se, možná najít mrtvé zvíře. Možná mrtvý Locklear."
Asi ano, asi by to tak udělali. Nebo by možná zapálili oheň, aby ho vypudili z chatrče. "Loli? Byla bys smutná, kdyby mírní zabili Lockleara?"
Ve své hluboké prostotě o tom Loli nejprve uvažovala, než odpověděla. "Chvilku ano. Loli nemít ráda žít sama. Mírní pořád chtít hrát." Tak věrohodně napodobila sexuální hrátky, až Locklear vyprskl smíchy. "Locklear nemění jídlo za hraní," dodala a bylo víc než jasné, že neandrtálci ano."Ne, dokud Loli nebude starší," řekl s opravdovou upřímností.
"Loli je žena!" zamračila se, jako by ji tím urazil.
Aby vybruslil z tohoto nebezpečně choulostivého tématu, převedl řeč na jiné téma: "Ale jistěže jsi, a proto mi můžeš pomoct zabezpečit tohle místo proti mírným." Toho dne začal Loli učit, jak rozebírat kontejnery na jejich nejdůležitější části. Gravitační polarizér a stázovou jednotku.
Po malých plochách vypálili porost okolo chatrče, vždycky v noci, aby se neprozradili zrádným kouřem. Loli ho ujistila, že za tak temné noci, jaká je na Newduvai, se neandrtálci nikdy neodváží opustit tábořiště. Bylo mu ale jasné, že dřív nebo později jeho dům najdou, a proto se rozhodl, že ze svého příbytku a jeho okolí udělá místo děsivých kouzel. Dostalo se mu víc než dva měsíce na přípravy, ale pak se přes oblohu Newduvaie přehnala nová, mnohem mocnější magie.
Toho dne, kdy Locklear uslyšel hřmění umělého hromu a poznal, co to znamená, jen těžce polkl. Řekl Loli o Kzintech už dříve a teď ji upozornil, že by mohli být blízko. Díval se, jak mizí

v zeleném šeru lesa, a pak se pomalu vydal se skútrem těsně nad zemí směrem k návrší, kde měl ukrytý člun. Bude mu stačit jediný pohled, aby poznal kzintskou loď.
Vystoupil nedaleko lodi a opatrně zkoumal, jestli neobjeví nějakého nečekaného hosta. Třásl se zimou, protože se nacházel velmi blizko ledové hranice. U Newduvaiského velkého jezera uviděl vzdálený bod. Směrem dolů z něj vyrazilo několik paprsků bílého světla. Napočítal pět ohnivých výstřelů, než loď přestala pálit. Uvědomil si, že jejich cílem muselo být velké tábořiště mírných.
"Kéž bych tak měl to palubní dělo, co jsem odmontoval," zavrčel a mimoděk se ztotožnil s bezbrannými neandrtálci, z jejichž příbytků stoupal k obloze sloup dýmu. Jenomže nosník na zbraně odmontoval už dávno předtím. Zhluboka si oddechl, když uviděl, jak se loď mění jen v jakousi nepatrnou tečku daleko na obzoru. Uvažoval, jak mohl být předtím tak naivní, že cítil sympatie k válčení. Zabíjení bylo trpké, ale zdaleka ne tak trpké jako umírání.
Loď zmizela. Za deset minut ji zahlédl znovu, jak provádí okružní let, který se provádí při mapování terénu. Nebyla ani míli vzdálená. Zalapal po dechu - nebyla to kzintská loď. Malý doprovodný křižník se znaky Meziplanetární komise.
"Ti zatracení kočičáci ji museli sebrat našim," zamumlal sám pro sebe. Pak začal klít, když uviděl, že loď skončila průzkumný let a vznáší se velice blízko jeho chatrče.
Z člunu Locklear bojovat nemohl, ale přinejhorším v něm mel uloženu spoustu zásobníků do kzintské pistole. Nacpal si jich do kapes, kolik se jich tam vešlo, a vydal se se skútrem na nenápadnou cestu k domovu. Byl přesvědčen, že i svou chatrč najde v plamenech. Jeho vozidlo se na radaru nebude jevit příliš velké. A kočičáci určitě netuší, jak rychle se na Newduvai stmívá. Možná bude mít větší naději na úspěch, když přistane dostatečně blízko chatrče, nepozorovaně se připlíží a ve světle ohně zaútočí. Posledních dvě stě metrů k chatrči se kradl pěšky a připravoval se na to, že ji uvidí

hořet.
Ale chatrč nehořela. Ani ji neplenili Kzintové. Sám nevěřil tomu, co vidí: ozbrojená posádka okolo jeho chatrče byli lidé. Napřímil se, ale vzápětí si uvědomil, že lidé v minulých válkách často zběhli - a on držel Kzintskou zbraň. Ukryl pistoli i náhradní zásobníky pod skalní převis a vystoupil z porostu kau-čukovníků. Měl příliš velkou radost z toho, že to jsou lidé, než aby se zlobil, že vypálili vesnici.
První muž, kterého uviděl, byl kostnatý rudolící vojín s postavou Asteroiďana. Nejdřív na něj namířil zbraň, pak ji sklonil a zakřičel: "Gomulko, jednoho máme!"
Mohutný chlap s postavou jako sud a se seržantskými prým-ky na rukávech se otočil a poodešel od okna chatrče. Zároveň pokynul menšímu muži, který stál pod druhým oknem, aby zůstal na místě. Vykročil k mrňousovi a velitelsky zařval: "Parker, vezměte jej dovnitř! Schmidt, prohledejte okolí!"
Asteroiďan přiklusal k Locklearovi, zatímco další muž s ukázkově atletickou figurou a žlutým znakem příslušnosti k jednotce na uniformě se rozběhl k lesu, odkud se vynořil Locklear. Ten uchopil Asteroiďanovu volnou ruku a několikrát jí potřásl. Společně vešli do chatrče a zbytku výpravy se očividně ulevilo, když viděli Lockleara, jak se doslova třese radostí. Na vzdálenější straně paseky se objevily další dvě ozbrojené postavy; jedna měla příliš bujné křivky, než aby to mohl být muž. Locklear je všechny přivítal: "Na tomto kousku planety nejsou žádní Kzintové. Vítejte na Newduvai!"
Posedali si, kde se dalo, udělali si pohodlí a upřeli na Lockleara stejně zvědavý pohled jako on na ně. Všiml si rozmanitých nášivek na jejich záloktí: WeMadelt, Jinx, Wunderland. Žena s označením poručíka byla zjevně stejně jako on blátošlap. Velitel Curt Stockton stál vzpřímeně za ženou a pozoroval všechno kolem sebe pronikavým pohledem světle šedých očí, jimž nic neuniklo.
"Byl jsem zajat kzintskou lodí," vysvětloval Locklear, "a vysazen na této planetě. Nazval jsem ji Zoo, protože si myslím, že ji Outsideři takto naplánovali."

"Máme tyto souřadnice a nějaké zmatené informace o vězeňských buňkách přeložené z kzintských záznamů," odpověděl Stockton. "Vy už ale o téhle planetě Zoo víte dost, že?"
"Docela dost. Ale podívejte, asi před hodinou jsem vás viděl vypalovat vesnici poblíž velkého jezera. Veliteli, to už se nesmí opakovat! Ti lidé tam jsou skuteční neandrtálci ze Země, mož-nájediní v celém vesmíru!"
Zavalitý seržant, David Gomulka střelil pohledem po Stockto-novi a omluvně pokrčil rameny. Žena, nakrátko ostříhaná brunetka, jejíž kožený opasek ještě zdůrazňoval její vnady, se na Lockleare oslnivě usmála a posadila se k němu na rohož. "Poručík Grace Aghostinhová, Manaus, oddělení výzvědné služby. Omlouvám se za naše způsoby, pane Lockleare, dlouho jsme válčili v Okraji vesmíru a tohle je úplně něco jiného, než jsme čekali."
"Já to taky nečekal," zasmál se Locklear, ale pak zvážněl. "Doufám, že jste tu vesnici nezničili."
"Velmi se za to omlouvám," vložil se do toho Stockton. "Je možné, že jsme jich pár zabili, ale okamžitě jsem přikázal zastavit palbu, jakmile jsem viděl, že to nejsou Kzintové. Ale no tak, Lockleare, netvařte se tak otráveně, vždyť to přece nebyli lidé."
"To si pište, že to jsou lidé!" rozčílil se Locklear. "Jak sami brzy zjistíte, pokud se nám ovšem podaří znovu získat jejich důvěru. Pár z nich už jsem naučil náš jazyk. A to není všechno. Ale tohle teď stranou, umírám zvědavostí po zprávách zvenku. Skončila už válka?"
Velitel Stockton si zlehka odkašlal, aby upoutal pozornost. Ostatní vypadali stejně napjatě jako Locklear. "Na světech kolem jádra je klid, ale na okrajích se stále válčí." Trhl palcem směrem k dvousettunové lodi, dvakrát delší než Locklearova kzintská loď, odpočívající na startovacích stojanech na kraji paseky, s vlastním záchranným člunem připevněným na zádi.
..Anthony Wayne je křižníková doprovodná loď a nebyla původně určena pro malé bojové týmy, jako je ten můj. Hlavouni nás vyslali na tuhle misi potom, co jsme získali nějaké kzintské soubory z kočičácké bitevní lodi. Není to tu tak skvělé jako dovolená doma, ale jsme rádi aspoň za tohle." Stocktonův ú-směv byl nakažlivý.
"Neměl jsem jaksi čas vyrobit nějaké lihoviny," řekl Locklear, "jinak bych vám samozřejmě něco nabídl."
"Jeden by tu mohl uschnout," vložil se do toho snědý vojín.
"Dobrý nápad, Gazho. Přikazuji ti, aby donesl nějakou tu lékařskou brandy ze zdravotnického skladu," řekl Stockton.
Když vojín odklusal ven, Locklear řekl: "Možná byste mohl dát zbytku posádky volno, však víte, aby se trochu v klidu natáhli. Tady na Newduvai není moc proč hlídat."
"To, co vidíte, je všechno, co tu je," prohodil sporý vojín s výraznými lícními kostmi a nášivkou vozemboušského zdravotníka. Locklear ho předtím ještě neslyšel mluvit. Lehký při-zvuk, úsečný, téměř školská dikce. Ale co by také člověk mohl čekat od vojenského zdravotníka.
Stockton po něm šlehl pohledem, jako by chtěl říct "stačilo" Kývl na Lockleara. "Seznamte se s Soichio Leem, před válkou byl lékařem. Má tendence chovat se, jako by bojová jednotka byla demokratickým útvarem-" pobaveně mrkl směrem k Leeovi "- ale je dobrý chirurg. V každém případě, Wayne se o sebe umí postarat. Zapnuli jsme její automatickou ochranu založenou na rozeznávání hlasů, takže se raději nepřibližujte víc než na deset metrů, pokud s vámi nebude někdo z nás. A jestli na ni některý z těch vlasatých opičáků hodí kámen, mohla by ho za jeho obtěžování slušně popálit."
Locklear přikývl. "Sedmičlenná posádka, to mi připadá docela málo."
Stockton se opatrně zeptal: "Něco se vám na tom nezdá?"
Locklear: "Chci tím jen říct, že je vás dost málo na dost velký prostor. Kočičáci měli stejný problém. Skupina, která mě unesla, měla jen čtyři členy."

Seržant Gomulka se zhluboka nadechl; pokusil se zachytit Stocktonův pohled. "Veliteli, s vaším svolením. Locklear by mohl mít nějaký nápad ohledně těch kočičáckých nahrávek."
"Hmm. Jo, možná," odpověděl trochu zdráhavě velitel. "Lockleare, zdá se, že Kzintové zanechali na planetě Zoo nějaké cenné tajemství. Třeba zbraň nebo něco podobného. Měli v úmyslu se pro to vrátit. Nemáte tušení, co by to mohlo být?"
Locklear se hlasitě zasmál. "Pravděpodobně jsem to byl já! Mohla by to být i celá tahle planeta," řekl. "Pokud si stoupnete těsně k silové stěně a budete se pozorně dívat, uvidíte buňku podobnou téhle, ale zkonstruovanou jako vzorek domovského světa Kzintů. Nemám ani tušení o tajemstvích, která mohli mít. Formy života, které jsem našel ve stázích a uvolnil, byly podle mého odhadu asi čtyřicet tisíc let staré."
"To vr jste je uvolnil?"
"Možná, že jsem neměl, ale -" nesměle se usmál na poručici Aghostinhovou. "Cítil jsem se docela osamělý."
"Každý by se cítil," odpověděla mile a obdařila ho více než chápavým pohledem.
Gomulka dal najevo své pochybnosti. "Proč by měly být nějaký chodící fosílie důležitý pro válečný úsilí?"
"Možná že nejsou," připustil Locklear. "A stejně, našel jsem ty vzorky až potom, co Kzinti odletěli." Nedokázal přesně říct proč, ale zdálo se mu, že ještě není vhodné, aby se jim svěřil se svým dobrodružstvím v Kzersatzu. Něco na okraji jeho podvědomí jako by varovně blikalo, aby to nedělal.
Gomulka se otočil na svého velitele. "Takže to není to, co hledáme," řekl. "Vypadá to, že v téhle Newduvaiské díře to ne-najdem. Možná o kus dál?"
"Možná. Vezmem to pěkně popořadě," řekl Stockton a otočil se, když snědý vojín vtrhl do chatrče. "Doufám Nathane, že ti armagnac po cestě nezkazil chuť," řekl.
Nathan Gazho se podíval na otevřenou láhev a začal rozdávat umělohmotné kalíšky. Z jeho dechu bylo cítit, že už si po cestě trochu lokl. "Vždyť moc nechybí," zavrčel.
Ale mně tu něco chybí, pomyslel si Locklear, když si od poručice s trnkovýma očima bral do poloviny naplněný pohárek. Nedostatek disciplíny? Ale u vojenských jednotek se buzerace asi příliš nepěstuje. Nehledě na tyhle frajery, kteří se na mě dívají, jako bychom spolu sdíleli nějaké tajemství, všichni mají na rukou mozoly a vlasy ostříhané, jako by patřili k úderné jednotce. Ne... v tom je něco jiného...
Řekl si. že nemá cenu dělat ze sebe hrdinu; stejně by mu nevěřili. Ale potom si připustil, že vlastně přesně neví proč, ale že jim neřekne nic o svém vítězství v Kzersatzu, dokud se ho na to nezeptají. Možná proto, že by na chudáka Zjizvenou Tvář udělali zátah, štvali by ho a pak by ho zastřelili jako vzteklého psa, bez ohledu na to, co bych jim vykládal. Jo, myslím, že to jako důvod stačí. ale je tady ještě něco.
Zatímco vyprazdňovali armagnac, padla s téměř slyšitelným cvaknutím noc. Locklear jim vyložil svoji obavu, že mírní jsou schopni vybít všechna zvířata, takže si už žádný etolog neprohlédne ani kopyto, zmínil se i o Rút a Minutíkovi, ale rozhodl se, že téhle drsné čeládce zamlčí Loli. Vytáhlý Asteroiďan Anse Parker se opět vrátil k záhadnému tajemství, o němž se zmiňovaly kzintské záznamy. Locklear usoudil, že si Parker o sobě asi myslí, jak není úžasně lstivý, ale v podstatě dokázal být jen průhledně vychytralý.
Austin Smidt, plavovlasý mladík se širokými rameny, rychle podlehl armagnacu a začal připíjet na den, kdy "...všechny tyhle sračky budou za náma a já budu boháč." Zpíval refrén staré kasárenské písně neobyčejně znělým a melodickým tenorem. Locklear nedokázal přijít na chuť jen Nathanu Gazhovi, jehož pohled pečlivě sjížděl každičkou část vybavení v chatrči. Jeho drahý náramkový počítač a narůžovělý prsten spolu ladily asi stejně jako náušnice na lasičce.
David Gomulka byl roťák, na kterém bylo vidět, že má schopnost veterána ovládat podřízené a velmi jistou ruku, pokud šlo o obracení kelímků s alkoholem do hrdla. Pokud oběma důstojníkům vadilo, když jim říkal "Curte" a "Grace", docela se jim

dařilo nedávat to najevo. Gomulka dal k dobru příběh svého prvního boje proti kzintské útočné jednotce a prošpikoval ho detaily, které dokazovaly, že ví, jak kočičáci bojují. Locklear už chtěl podotknout: "Ano, správně. Přesně tak to je," ale pouze přikývl.
Bylo už pozdě večer, když najednou velitel rázně ukončil jejich spekulace o Zoo. "Měli bychom se jít všichni vyspat," rozhodl a otcovsky se usmál na své muže, z nichž někteří byli starší než on. "Pane Lockleare, máme víc než dost prázdných pokojů. Prosím, buďte pro dnešní večer naším hostem na An-thonv Wayne." Locklear si vzpomněl na Loli, která se patrně potulovala někde poblíž a která by se určitě chtěla vplížit do opuštěné chatrče, a proto řekl: "Velmi si toho vážím, veliteli, ale doma jsem tady. Opravdu."
Stockton přikývl a zamyšleně se kousl do spodního rtu. "Teď jsem za vás zodpovědný, pane Lockleare. Bůh ví, co by vám ti neandrtálci mohli udělat, ještě k tomu teď, když jsme jim vypálili ty jejich chýše," řekl po chvíli.
"Ale -" Muži tiše a nenápadně natahovali uši, aby jim z rozhovoru nic neuniklo.
"Musím na tom trvat. Nechci vám to dávat rozkazem, ale dá se říct, že jsem teď něco jako místní šerif." Znovu se zářivě usmál. "Pojďte, Lockleare, berte to jako na oplátku za vaše pohostinství. Na tomhle místě si člověk nemůže být ničím jistý a -" Jeho větu s uchechtnutím dokončil Gomulka, "zavřeli by mě do basy, kdyby se vám cokoliv stalo."
Mlčenlivý Parker šel první, Locklear se usmíval do tmy a přemýšlel, co si asi musí Loli myslet o těch silných - určitě kouzelných - paprscích světla blikajících kolem lodi. Jakmile Parker řekl své jméno a dlouhé číslo, spustili se k jejich nohám schůdky a Lockleara zaplavil pocit jistoty, když vstupoval do lodi Meziplanetární s její známou vůní, vrněním a pípáním počítačů.
Parker a Schmidt se pokusili prosadit ještě skleničku na dobrou noc. ale Stocktonova poznámka: "To není dobrý' nápad, Davide." se u Gomulky setkala s krátkým přikývnutím a vyštěknutím několika rozkazů. Grace Aghostinhová udělala podobnou nabídku Locklearovi.

"Ne, ale stejně děkuji. Víte, co bych si dal doopravdy ?"
"Myslím, že ano," sešpulila rty.
Trochu se začervenal a odpověděl: "Šunkové sendviče. Pivo. Kousek koláče." Rychle přikývl, když uviděl, jak z jejich jídelních zásob vytahuje mražené garnátové terijaki. Jakmile se vysunulo z mikrovlnné trouby, sedl si poblíž lodního můstku a pustil se do něj. Letmo si povšiml tmavých skvrn od jídla na linolaminem pokrytém pultu a zaposlouchal se do hlasu Grace, která mu vyprávěla o tom, co nového se stalo doma. Na Aina-zonce stavějí přehradu, zase vznikl jeden z těch nových muzikálů, co prostě musíte vidět, kontroverzní léčba obyčejné rýmy; ten druh nezávazného povídání, které stmeluje přátelství.
Na chvíli ho opustila, zatímco vyjídal z talíře poslední zbytky, a než se vrátila, většina členů posádky už zamkla pneumatické dveře svých kójí. "Je to velmi uspokojující, krmit muže s takovou chutí k jídlu." Grace se usmála na vyprázdněný talíř a odklidila ho do lodní kuchyně. "Vidím, že vás na Waynu dobře krmí." S rukama založenýma v bok dodala: "Vojín Schmidt má hlídku. Ukáže vám váš pokoj."
S díky jí potřásl rukou a kývl na mírně vrávorajícího Schmida, který ho odvedl směrem ke strojovně. Neotáčel se, ale podle zvuků poznal, že Grace vstoupila do kabiny, odkud byla slyšet tlumená výměna názorů dvou mužů.
Schmid ho zavedl do nejvzdálenější kóje, ale ne k nejvzdálenějšímu tuctu postelí. Ty, jak viděl, byly seřazeny uvnitř du-ralové klece, bez jakéhokoliv soukromí. Podlaha uvnitř a kolem klece byla pokryta zaschlými skvrnami. Na chodbě ležely listy

faxového papíru. Když vojín zahlédl, že se na ně Locklear dívá, pokusil se zamaskovat nervózní reakci a potom se opile usmál. ‚Máme tu trochu těsno," řekl Schmidt, když se uhodil do hlavy, jak se rychle snažil posbírat rozházené papíry. Vyhodil hromádku faxů do zabudovaného koše, otevřel Locklearovi dveře do kabiny a pokusil se zasalutovat. "Měj se fajn, kámo. Umíš si poradit s tou gumovou dámou?"
Locklear si všiml, že matrace na postelích jsou standardní nafukovací modely s nastavitelnou tvrdostí. "Žádný problém," odpověděl a zavřel dveře. Umyl se v malinkém umyvadle zabudovaném do zdi a použil záchodovou díru za ním. Svlékl si šaty a prohlédl si je. Svoje lepší časy už měly za sebou. Možná by si měl obstarat nějaké nové. Byl ospalejší, než si uvědomoval. Nastavil si postel na měkko a v okamžiku usnul.
Nevěděl, kolik času uplynulo, když se v úplné temnotě náhle probudil a posadil na matraci. Už přišel na to, co bylo špatně. Všechno! Mohlo být pravděpodobné, že tak malá posádka našla v opuštěné, míle dlouhé, bojové kzintské lodi nějaké soubory. Bylo ale sotva pravděpodobné, že by tatáž posádka dostala za úkol vypátrat kzintské tajemství - to určitě ne, nebo alespoň ne bez velkého křižníku, když mohli předpokládat, že k Zoo zamíří i Kzintové.
Setřel si pramínek potu, který mu stékal po žebrech. Nemusel být žádným velkým odborníkem na vojenské řády, aby věděl, že prostí vojíni nemají přístup do zdravotnického skladiště, a velitel přece řekl Gazhovi, aby přinesl brandy z lékařských zásob. Správně; a ty strakaté nárameníky se také nějak nehodí k elitní vojenské jednotce. A ještě něco: přestože byl Schmidt dost pod parou, ty rozházené faxy sbíral tak horlivě, jako by to byly nějaké důkazy proti němu. Možná že byly...
Rozsvítil lampu nad hlavou, popadl svoji špinavou leteckou kombinézu a otevřel dveře. Kdyby se kdokoliv ptal, hledá nějaký prostředek na vyčištění šatů.
Tiché hučení lodní hydrauliky a nepatrně silnější funění, jako by někdo spal, pravděpodobně Schmidt na své noční hlíd-
ce. Vůbec žádná disciplina. Rád bych věděl, do jaké míry je tu Stockton vlastně velitelem. Locklear vstoupil do chodby, udělal pár kroků a volnou rukou sáhl do koše. Rychle schoval svazek faxů do kombinézy a tiše kráčel zpět ke své kóji, Zaklel, když zavrzaly jeho dveře, ale záhy ho zamrazilo mnohem víc.
V záhlaví faxu stálo: "PRÁVA A VÝSADY VĚZŇŮ" a podepsán byl nějakým náčelníkem vojenské policie - nebo doktorem, soudě podle čitelnosti. Vsadil by se o cokoliv, že fax vypadl nebo byl vyhozen zpoza těch duralových mříží. Rezavé skvrny na podlaze, podobné těm u lodního můstku, ale žádné zřetelné stopy po střelbě z kzintských zbraní.
Musel sebrat všechnu svou odvahu, než se znovu vydal do chodby. V jedné ruce nesl kombinézu, v druhé kupku faxů, které vrátil tam, odkud je vzal. A zdálo se mu, že se dveře tentokrát zavřely hlasitěji než předtím, znělo to spíše jako vzlyk než vzdech.
Locklearovi se také chtělo vzlykat. Ležel na gumové posteli a přemýšlel. Některá fakta se dala vysvětlit stovkami způsobů, ale jen jeden vysvětloval všechno: Anthony Wayne byla vězeňská loď, jenže teď se vězni oslovují navzájem "velitel" a "seržant" a krvavé skvrny na podlaze zanechala skutečná posádka.
Chtělo se mu křičet, ale zůstal zticha. Jenže proč by hrstka zběhů letěla na Zoo? Než konečně znovu usnul neklidným spánkem, převracel si to v hlavě stále dokola, až dospěl k jediné možné odpovědi. Nějakým způsobem se dozvěděli o kzintských souborech a doufají, že tajemství planety Zoo objeví dřív než někdo jiný.
Tito lidé by byli schopni zabít každého, kdo by se dozvěděl o jejich tajemství. A určitě by nikdy neuvěřili pravdě, totiž že Locklear sám je to tajemství, protože Kzintové byli přesvědčeni, že je meziplanetárním vyzvědačem.
* * *

* * *
Locklear se probudil s pocitem strachu, který vystřídala krátká radost z pohodlného spánku v civilizovaném ubytování. Pak si ale vzpomněl na své noční závěry a jeho optimismus se velmi rychle vytratil.
Aby se neprozradil, rozhodl se usmívat s nevinností novorozeněte a plánoval svoji taktiku, jak postupovat dál. Pokud by se mu podařilo dostat se do kzintské lodi, mohl by s ní doletět sem, zaútočit na jejich loď, a tak ji zničit. Nebo by ho taky oni mohli ještě ve vzduchu rozdrtit na padrť -jenže co když jsou jeho obavy liché a vojenská posádka navzdory

všem důkazům skutečná? V každém případě by ale likvidace jejich lodi znamenala, že celá skupina zůstane uvězněna zde. A to nebyl zrovna plán, který by výrazněji posiloval jeho naději na přežití; asi by měl vymyslet něco lepšího.
Když se objevil na scéně, posádka se právě hemžila kolem snídaně a žádný problém, jistěže si může vyčistit šaty v jejich čistírně. Když se ale zeptal, zda by mohl dostat náhradní oděv. Soichiro Lee pohotově odmítl. "Naše náhradní oděvy jsou ještě stále - špinavé z předchozího boje." zdůvodnil své odmítnutí a významně pohlédl na Gomulku.
To se vsadím, že jsou špinavé... od krve! pomyslel si, když si nakládal synteticky vyrobená vejce a šunku. Jejich uniformy vypadaly docela dobře. Asi jejich vlastní, napadlo ho. Obrázek okřídlené pistole na Gomulkově nášivce naznačoval, že byl měl umět řídit bojovou loď. Lee by mohl být lékařem a smyslná Grace by mohla být důstojnicí výzvědné služby - ale všichni taky mohli být psanci.
Stockton s rukama uvolněně složenýma v klíně se na něj díval, jak jí, a tvářil se přátelsky jako vždycky. "Gomulka a Gazho dělali za rozbřesku kontrolu pomocného člunu," řekl a olízl si rty. "Vypadá to, že ti vaši lidoopi si budují nové stanoviště. Terasovitý terén na tomto konci jezera. Mnohem blíže k nám."
"Byl bych rád. kdybyste o nich mluvil jako o lidech." řekl Locklear. "Nejsou sice nijak oslnivě inteligentní, ale taky neskáčou po liánách."
Stockton se uchechtl. "Dost chytří na to, aby nám dokázali nadělat nepříjemnosti, jako například že se pokusí zapálit loď, pokud nás tu najdou. A možná dost chytří, aby věděli, co tady ti kočičáci našli. Říkal jste, že někteří z nich umí trochu mluvit. Takže byste nám mohl pomoct je trochu vyzpovídat."
"Nevidí mě moc rádi," přiznal se Locklear, "ale můžu se o to pokusit. Ovšem pod jednou podmínkou."
Gomulka, který si právě přisedl s šálkem horké kávy, se ozval tónem, v němž byla slyšet špatně skrývaná výhrůžka. "Podmínkou? Mluvíte s velitelem, Lockleare!"
"Je velmi prostá," odpověděl Locklear mile. "Nebudete ty lidi zabíjet ani jim vyhrožovat. Oni sami si říkají "mímí" a opravdu jimi jsou. New Smithson nebo polovina Meziplanetární univerzity by obětovali roční rozpočet, jen aby je mohli studovat živé."
Grace Agostinhová pracovala u mapového terminálu, ale očividně naslouchala jejich hovoru. Když na sebe Stockton a Gomulka tázavě pohlédli, popošla pár kroků, posadila se vedle Lockleare a přitiskla se k němu bokem. "Vy jste etnolog. Povězte mi, co by mohli chtít Kzintové dělat s těmito mírnými?"
Locklear pokýval hlavou, usrkl si kávy a pak odpověděl. "Nejsem si jist. Možná studovat jejich chování v naději, že tak snadněji proniknou do základů psychologie moderních lidí."
Stockton se nesouhlasně zamračil. "Ale vy jste říkal, že kočičáci o nich nevědí."
"To je pravda, nebo aspoň nevím, jak by se o nich mohli dovědět. Ale k vaší otázce. Nevěřím, že by mírní věděli něco o tom, co hledáte, ale pokud se jich chcete zeptat, pomohu vám."
Stockton ho ujistil, že je to nezbytné, a určil Leeho, aby držel stráž v chatrči, zatímco on, Locklear, Aghostinhová, Gomulka a hubený Parker obsadili většinu sedadel v pomocném člunu.

Malá loď byla ukotvena mezi deltoidovými křídly, která při-léhlala k trupu Wayne a byly v nich umístěny nasávací ventily pro tryskové motory. "Nejnovější kus hardwaru, jaký máme," řekl Stockton a poklepal na palubní desku.
Když s pomocným člunem přistáli na kraji nového tábořiště mírných, navrhl Locklear, aby se přibližovali velmi pomalu s prázdnýma rukama viditelně zdviženýma nad hlavu. Mírní včetně žen se rychle rozběhli pro své primitivní oštěpy, ale neutekli. Anse Parker byl jediný, kdo nesl zbraň, viditelně přehozenou přes rameno.
Locklear postoupil dopředu, mluvil a usmíval se, zatímco Parker zůstal vzadu. Locklear uviděl Rút, jak čeká na starého Šmaťhu, a řekl jí, že je velmi rád, že ji vidí, což bylo pochopitelné. Minutíktaké přežil útok na vesnici.
Mrak nikoli. Rút se na Lockleare hned obořila. "Locklear zabít moc mírní," obvinila ho. Mírní, kteří stáli za ní, na něho hleděli všelijak, jenom ne mírně. "Mírní nechtít s Locklear mluvit, on říká. Ty jít pryč. Prosím," dodala jedno z posledních slov, které ji naučil. Se zájmem se podívala na Grace Aghostinhovou, ale její pohled nebyl nepřátelský, spíš lítostivý.
Locklear ustoupil dál od ostatních, dál od civícího Šmaťhy. "Přijít moc noví lidé", volal naléhavě z dálky. "Oni myslet, že mírní velká, zlá zvířata. Přestat, když vidět mírní, a moc, moc se omlouvat. Locklear slíbit, že oni už neubližovat mírní."
Rút naklonila hlavu na stranu, jako by zkoumala, jestli nelže. Pak se dala do řeči se Šmaťhou, v jehož tváři se zračil hluboký smutek a možná také zmatek. Locklear zaslechl tichý hovor mezi Stocktonem, stojícím poblíž, a Gomulkou, který ještě stále seděl u řízení pomocného člunu.
"Locklear myslet dobře, ale stát se špatné věci," řekla konečně. "Mrak mrtvý a moc jiní. Mírní nechtít boj. Locklear to vědět," skoro vzlykla. "Prosím, ty jít."
Gomulka vystoupil z člunu s namířenou puškou. Locklear se k nim zděšeně otočil. "Žádné střílení! Slíbili jste to," připomněl Stocktonovi.
"Já vím, ale musíme s sebou vzít tu lidoopku a toho stařika," řekl Stockton nekompromisně. Zdálo se, že se to jemu samotnému příliš nelíbí, ale už byl rozhodnut. Gomulka jen tiše stál s lehce nahrbenými zády a zbraní připravenou k výstřelu.
Stockton řekl: "Tohle je výbušná situace, Lockleare. Musíme vzít ty dva s sebou k výslechu. Ať jim ta žena řekne, že jim neublížíme, pokud se jejich lidé nepokusí nás pronásledovat."
Locklear ztuhl zděšením a vztekem. Gomulka zařval: ¸jíekni jimto!"
Locklear ho poslechl a Rút začala jeho slova tlumočit shromážděnému davu. Poté na Gomulkův rozkaz přiskočil Parker a chopil se ubohého Šmaťhy. Byl alespoň o hlavu větší než neandrtálec. A v tom okamžiku se starci vrhl na pomoc neoz-brojený Minutík.
Parker na něj pohrdavě namířil zbraň, ale vzápětí zařval, když Minutík svýma rukama, v nichž měl sílu kováře, popadl

pušku za hlaveň a mávl jí jako kyjem.
Třeskla rána, jejíž ozvěna se odrazila od hladiny jezera. Locklear se otočil a uviděl Gomulku, který oběma rukama svíral pistoli. "Ne! Proboha! Vždyť to jsou lidské bytosti," vykřikl zoufale a rozběhl se k Minutíkovi, který klesl na zem. Poklekl k němu a přitiskl mu ruku mu na prsa, jako by chtěl zastavit krev, která z ní tryskala. Mírní se v panice rozprchli. Locklear nahmatal na Minutíkově krční tepně puls, ale neandrtálec už se nacházel v agónii a po chvíli jeho srdce přestalo bít... Parker tloukl starého Šmaťhu pažbou pušky a Gomulka, jehož zbraň Locklear nikde neviděl, se chopil Rút, která se staříka pokoušela bránit.
Zdálo se, že Grace Aghostinhová šije vědoma toho, že neumí bojovat, a stáhla se do člunu. Stockton si strhl ozdobné le-movky z nárameníků, udělal z nich smyčku a spěchal na pomoc Parkerovi, jemuž levá paže vypověděla službu. Locklear vstal a uviděl, jak Gomulka udeřil Rút do spánku. Skočil po něm, ovinul paži kolem jeho býčí šíje a pokusil se ho vyvést z rovnováhy. Rút sevřela Gomulkova zápěstí a Locklear si všiml.

že pomalu získává převahu. Zakoulela očima, až jí zasvítilo bělmo, a zaťala silné zuby do Gomulkova hrdla. To byl poslední okamžik, který si Locklear pamatoval, protože vzápětí ho někdo udeřil zezadu do hlavy.
Probudil se, když ucítil jemný dotek a chlad desinfekčního prostředku nad pravým okem. Otevřel oči a uviděl Stock-tonovu tvář, v níž se zračila upřímná starost. Ležel v místnosti, kterou vybudoval pro Loli, vedle jeho rohože klečel Soichiro Lee a v nejzazším koutě se krčili Rút a Šmaťha. Stockton držel v ruce své parabellum; nemířil jím na Lockleara, ale očividně chtěl, aby si zbraně všiml., Jenom slabý otřes mozku," oznámil Lee veliteli.
"Tak co? Už jste zase mezi námi, Lockleare?" Oslovený slabě přikývl. Stockton pokynul Leemu, aby odešel, a povzdechl si. "Je mi opravdu líto toho, co se stalo, ale pletl jste se do vojenské operace. Gomulka je - on má mnoho zkušeností a od dobrého velitele by bylo hloupé, kdyby ignoroval jeho doporučení."
Locklear se jen taktak zdržel připomínky, že Gomulka velel víc než on. Pomalu se zvedl do sedu a sykl bolestí. V hlavě mu třeštilo, jako by mu ji někdo rozsekl vejpůl. "Musím na vzduch."
"Myslím, že vám bude muset stačit ten, co máte tady," řekl Stockton, "protože vás nemohu - nemíním pustit ven. Berte to, jako že jste zatčen. Chovejte se rozumně a může se to změnit." Ramenem odsunul rohož nahrazující dveře a zůstala po něm jen ozvěna kroků v chodbě vedoucí do vedlejší místnosti.
Z místnosti, v níž se nacházel, nevedly dveře přímo ven, a kdyby chtěl utéct, musel by na chodbu, kde hlídají ti ozbrojení par-chanti. Kdyby se chtěl prokopat, určitě by ho slyšeli a navíc by to zabralo hodiny. Locklear si dřepl u zdi chatrče a zoufale složil hlavu do dlaní. Když otevřel oči, viděl, že chudák starý Šmaťha je asi v bezvědomí, ale Rút na něj upřeně hleděla. "Chtěl jsem být přítelem všech mírných," vzdychl.
"Ano. Mimi vědět," odpověděla měkce. "Noví lidé ne dobře s mírní. Stok-Ton nechtít ublížit mírní, ale ostatní o mírní nestarat. Rút to slyšet v hlava," vysvětlila mu s dlaní přitisknutou k čelu.
"Rút - to nesmí říkat!" snažil se jí naléhavě vysvětlit. "Noví lidé vás možná zabít, kdyby zjistit, že mírní rozumět takhle."
Velmi modeme přikývla. Třebaže byla beznadějně ošklivá, její plachý úsměv v sobě skrýval jistý půvab. "Locklear pomoct Rút bojovat. Rút ráda Locklear moc, moc. I když Locklear být -nový."
"Rút, "nový" znamená "ošklivý", že ano? Nový, nový," zopakoval, odpudivě se zašklebil, rukama s prsty zakřivenými jako paňáty zamával ve vzduchu a výhružně zavrčel.
Z vedlejší místnosti k němu dolehly zvýšené hlasy. Někdo si tam poněkud ostřeji vyměňoval názory. Rút zase na chvíli naklonila hlavu na stranu. "Ošklivý?" Napodobila jeho škleb. "Trochu ano. Nový neznamenat to samé co dřív, ale taky ošklivý, možná špatný."
"Všichni mimi mě považovali za ošklivého muže? Ano?"
"Ano," odpověděla smutně. "Rút nevadit. Mít ráda ošklivý muž, když je hodný muž."
"A ty jsi věděla, že jsem si myslel, že jsi... hm.."
"Ošklivá? Ano Rút předtím snažit vylepšit se."
"Vím," řekl sklíčeně. "Locklear rád Rút pro tohle a ještě pro spoustu jiných věcí."
Z chodby se ozval dusot bot, a tak ještě rychle řekla: "Velký problém. Noví lidé nevěřit, že Locklear říkat pravdu. Nová žena -"
Schmidt odhrnul rohož ve dveřích hlavní pušky, kterou vzápětí namířil jí na Lockleara. "Vstávej kámo, máš nám co vysvětlovat." Locklear se opatrně zvedl, aby se mu zase neudělaly mžitky před očima, a když klopýtal ke dveřím, zeptal se ještě Rút: "Co je s tou novou ženou?"
"Moc, moc nové v hlavě. Rút cítit líto," zavolala za ním ještě, ale to už ho Schmidt postrkoval do chodby.

* * *

Všichni už byli shromážděni uvnitř, takže když vešel, otočilo se k němu sedm párů oči. V Gracině pohledu se zračily zbytky vřelosti, ale z tváří ostatních čišel jen chlad. Gomulka a Stock-ton seděli na lavici za stolem, čelem k němu, jako by předsedali soudnímu přelíčení. Locklearovi nemusel nikdo říkat, že se má postavit před ně.
Gomulka se sehnul k zemi, zasténal námahou a položil na stůl krabici s nářadím. "Gazho si všiml, že tohle všechno jsou kočičácké věci," oznámil. Jeho hlas nezněl velitelsky jako obvykle, nýbrž tiše a hrozivě.
"Výhodný obchod," řekl Locklear s vyschlými ústy. "Měl jsem možnost zabít Kzinta, ale neudělal jsem to."
"A ta zasraná loď, to byl taky výhodný obchod?"
Ty jeho zatracené výlety pomocnou lodí! V očích mohutného muže se vztekle zablesklo, ale Locklear jeho pohled vydržel. "Ve skutečnosti ano. Kzintové jsou kočky, které drží slovo, seržante."
"Tak dost už těch keců! Chci slyšet pravdu!"
Locklear pohlédl na Stocktona. "Říkám ji. A dost už i těch vašich keců! Hm? Jak se ta vaše povedená partička dostala

ven z basy, Stocktone?"
Parker vyhrkl: "Jak na to k čertu -" ale Gomulka po něm šlehl takovým pohledem, že Parker okamžitě zmlkl, zrudl a těžce polkl.
"To my se ptáme, Lockleare. Kočičáci vám museli dát i přítelkyni," řekl Stockton tiše. "Lee a Schmidt viděli tady poblíž nějakou dámičku z džungle, když jsme byli pryč. Neudělejte chybu Lockleare. Chytí ji a potom už nebude existovat způsob, jakým bych je mohl zastavit."
"Proč ne, jestli jste velitel?"
Stockton zrudl vzteky a zlostně se ohlédl na Gomulku. "To je můj problém, ne váš! Podívejte, chtěl jste mluvit na rovinu,
takže: Aghostinhová viděla překlad těch proklatých záznamů z kočičáckého bitevníku - tady na tomhle zapomenutém místě je něco, co oni považovali za důležité. Byli jsme na Okraji vesmíru, když - když jsme se dostali do určitých potíží a ona mi to oznámila. Jsem opravdu důstojník, věřte si, čemu chcete. Ale to, co je ukryto tady na Zoo, musíme najít stůj co stůj."
"Abyste se měli čím vykoupit za vaši vzpouru?"
"Tak to by už STAČILO!" zařval Gomulka. "Nejste příliš vstřícný, Lockleare, a to pro vás není dobře! Jestli se vůbec někdy dostanete z těchhle sraček, bude to jedině potom, co nám pomůžete najít tu věc, kterou si tu kočičáci schovali."
"Ta věc jsemjá," odpověděl Locklear. "Už jsem vám to říkal."
Tiché ohromení vystřídala nedůvěra. "Tak co seš teda hergot zač?" zaprskal Gomulka.
"Nic moc, to připouštím. Ale jak už jsem vám říkal, zajali mě a nějakým záhadným způsobem dospěli k závěru, že vím o sektorech Okraje víc, než ve skutečnosti vím."
"Kolik žvástů si myslíš, že ti o těch Kzintech sežeru?" Gomulka vstal, obešel stůl a přistoupil k vězni. Curt Stockton zavřel oči a bezmocně vzdychl.
Locklear už přemýšlel, jestli by se mu podařilo dosáhnout do krabice s nářadím a popadnout něco, co by mohl použít jako zbraň, když náhle Gomulku zastavil příjemně rozumný hlas. "Násilím se ještě nic nevyřešilo," pronesla Grace Aghostinhová. "Chtěla bych si s Locklearem promluvit o samotě." Gomulka zůstal stát, podíval se na ni a pak zpátky na Lockleara. "Víc než ty už pokazit nemůžu, Davide," oslovila funícího seržanta.
Pokynula Locklearovi, aby ji následoval ke dveřím. Poslechl a Gazho jej ještě pro výstrahu rýpl hlavní pušky do žeber.
Grace se ho zeptala: "Mám tvoje čestné slovo, že se nepokusíš o útěk? Pamatuj si, že jestli utečeš, brzy chytí tebe i tu holku, co tu běhá okolo. Už zničili i ten zvláštní létající vor. Tvůj, předpokládám," usmála se.
Do hajzlu, kurva, doprdele práce! "Můj. A nebudu utíkat, Grace. Kromě toho máš pistoli."

"Tak si to pamatuj," řekla a vydala se směrem ke stromům, zatímco se chatrč otřásala divokou hádkou. Locklear v duchu zaklel. Nevedla ho do blízkosti místa, kde si ukryl kzintskou zbraň.
K jeho překvapení se Grace Agostinhová zeptala nejprve na Loli. Vypadala velmi pobaveně, když se dozvěděla, že právě tuto dívku probudil jako první a že toho od té doby už mnohokrát litoval. Postupně se její otázky začaly měnit v odpovědi. "Disciplína na válečné lodi může být velmi brutální," prohodila jakoby sama pro sebe. "Curt Stockton byl - je důstojník z povolání, ale i on je toho názoru, že disciplína musí mít určité hranice. Jeho vlastní velitel byl velmi tvrdý muž a -"
"Ježíši Kriste! Chceš mi říct, že se vzbouřil jako Fletcher Christian?"
"V podstatě se nemýlíš," řekla teď velice ženský, když došli na mýtinu a ocitli se mimo dohled z chatrče. "David Gomulka je trochu drsnější typ, méně přemýšlí, ale zato více jedná. Obávám se, že Curt nasadil Davidovi do hlavy nějaké plány, které..."
"Stockton hodil kámen z kopce a teď ho nemůže zastavit," pochopil Locklear. "To není poprvé, kdy někdo začal uskutečňovat nějakou myšlenku, ale pak se mu to vymklo z ruky. Jak ses k tomu přichomýtla ty?"
"Citová záležitost; raději bych o tom nemluvila. Když mě nějaký muž přitahuje... hm, mám tendenci mu to dát najevo," řekla, opřela se o strom a koketním gestem si uhladila vlasy. "Zlato, musíš jim říct, co chtějí vědět. Jsou to zoufalí muži v zoufalé situaci."
V jejích velkých tmavých očích spatřil příslib. Upřeně se do nich zahleděl. "Přísahám ti, že mě Kzinti považovali za meziplanetárního agenta, a proto mě uvěznili na Zoo s tím, že si mě později vyzvednou."
, A jsi agent?" Pomaloučku, polehoučku...
"Zatraceně, ne! Jsem-"
"Etnolog. To už jsem slyšela. Ale to kzintské podezření má hlavu a patu, nemyslíš?"
"Snad, pokud jsi paranoidní." Bože, tohle je ale svůdná poručice.
"Což znamená, že tě David a Curt můžou předat Kzintům výměnou za bezpečný odlet, pokud jim to dovolím."
Přistoupila až těsně k němu a položila mu ruce na uzávěr kombinézy. , Ale nemyslím si, že tohle je to tajemství, a řekla bych, že ty si to taky nemyslíš. Jsi velice vzrušující muž a ani si nevzpomínám, kdy mě někdo přitahoval tak jako ty. Je to ode mě tak ošklivé?"
Až moc dobře věděl, jak velice přesvědčivá dokáže být taková žena jako Grace, z níž přímo tryskala smyslnost a vyzýva-vost. Pamatoval si varování Rút a věřil mu. Ale raději utone v medu než v octu. Zvedla hlavu a on si uvědomil, že ho začala líbat. Nechal ji, aby svou touhu přenesla i na něj.
Ležel na zemi pod stromy a díval se, jak si Grace prsty vyče-sává z vlasů špínu. Jeho dech se pomalu vracel k normálu. Obdivoval její půvaby, když se soukala zpět do své letecké kombinézy, opětoval její nestoudný úsměv a začal na sebe házet své vlastní svršky. "Je-li toto mučení," zadeklamoval jako ochotník, "chci více."
"Dosáhla jsem standardu místních dam?"

"Ach ano," řekl vášnivě s vědomím, že lže jen nepatrně. "Ale nevím, jestli jsem pochopil, proč ses mi vlastně nabídla."
Poklekla k němu a začala mu oprašovat šaty. "Jsi velmi atraktivní," řekla. "A záhadný. A když nám pomůžeš, Lockleare, slibuji, že tvé tajemství nikomu neprozradíme - a naopak."
"To je nabídka, která se nedá odmítnout, Grace. Jenže nevím, co víc bych ještě mohl udělat, než už jsem udělal."
Zamračila se; v jejím výrazu se zračilo trochu hněvu a mnohem více zmatku.
"Ale vždyť už jsem ti to říkala, drahoušku: musíme dostat to kzintské tajemství."
"A ty nevěříš, že to, co jsem ti řekl, je pravda."
Opět ten její tajuplný úsměv a lehce škádlivý tón hlasu. "Ale miláčku, musíš mi trochu víc důvěřovat. Já jsem ve špionážním armádním sboru."

Zasmál se a všiml si, že tentokrát jí přes obličej přelétl stín hněvu. "Grace, tohle je šílené," řekl stále s úsměvem. "Možná to vypadá hodně absurdně, že by si Kzintové mysleli, že jsem agent, ale je to tak. Myslím si, že celá tahle planeta je úžasný objev, a to jsem vám řekl ze všeho nejdřív. Co jiného chceš ještě slyšet?"
, Je mi velice líto, že k tomu zaujímáš takovýto postoj." Našpulila rty jako předčasně vyspělá školačka a posunula si pistoli na opasku, jako by mu chtěla připomenout její existenci. Je opravdu přesvědčivá, pomyslel si, když šli zpátky na jeho paseku. Kdybych měl co skrývat, dostala by to ze mne tímhle způsobem? Možná - ale je samá technika a žádná opravdová vášeň. Přesně taková holka, jakou bys přivedl kámošům z vojenskýho oddílu...
Grace mu beze slova pokynula, aby šel do chatrče. Když ho Schmidt vedl do pokoje k Rút a starému muži, viděl Grace vycházet z chatrče s Gomulkou a se Stocktonem. Nemyslím, že tu jde o nějakou citovou záležitost, pomyslel si s křivým úsměvem. Záležitost pohlavních žláz, to spíš, ale myslím, že ta žádné city nemá. Nebo nemá žádný charakter?
Posadil se k Rút, která držela v klíně Šmaťhovu hlavu, a vzdychl. "Rút pravda o nová žena. Locklear teď chápat," řekl a něžně políbil tu nehezkou tvář.
Posádka si dopřála pozdní oběd, ale vězňům nepřinesli nic. Odpoledne předvedli Lockleara opět před jeho soudce. Viděl v místnosti rozvěšené hamaky, takže pochopil, že posádka má v úmyslu nějaký čas zůstat. Stockton začal jako obvykle tak mile, jak jen mohl. "Lockleare, jelikož nejsi uveden na Aghostin-hové seznamu špionážních agentů sektorů Okraje, zřejmě jsme tu věc posuzovali ze špatné strany."
"Přesně totéž jsem říkal i kočičákům," řekl Locklear.
"Ale přece jenom jsme se k něčemu dostali. Ty jsi ve skutečnosti agentem Kzintů, nemám pravdu?"
Locklear na něj chvíli zíral a bojoval s nutkáním hlasitě se rozesmát. "Proboha, Stocktone! Proč by mě tu v tom případě nechávali?"
Stocktonova přívětivost nevydržela tlak situace. "To říkáš ty!" vyštěkl zlostně.
"Vždyť se to dá zatraceně rychle zjistit, když mě odevzdáte příslušným meziplanetárním orgánům," podotkl Locklear.
, A co když se ukáže, že nemáš cenu zlámané grešle?" zavrčel Gomulka. "Ty budeš volnej a my v průseru. Ne, myslím, že to neuděláme, hajzlíku. Uděláme všechno, abysme z tebe dostali, co potřebujem. I kdyby to znamenalo, že postřílíme rukojmí."
Locklear vrhl pohled do Stocktonovy usouzené tváře a pochopil, že od něj se žádné pomoci nedočká. Za těchto okolností bude muset zalhat. "Důstojník jako vymalovaný, co? Střílet do nevinných divochů! Ale klidně. Ve skutečnosti mi tím jen prokážete službu. Viděli jste přece, že mě nenávidí až do morku kostí. Dneska mě nezabili jen proto, že si myslí, že jsem jeden z vás, a tak se báli. S každým, kterého odpravíte, se jen zmenší počet těch, co ze mě chtějí zaživa stáhnout kůži."
Gomulka mazaně: "A jak nám vysvětlíš, kdes vzal tu kzintskou loď?"
"V Kzersatzu. Říkejte si tomu velká loupež, mně je to fuk." Bylo mu jasné, že dřív nebo později by Kzersatz stejně objevili. "Kočičáci si asi mysleli, že jsem s ní uletěl k Meziplanetární flotile, ale já jsem byl rád, že jsem vůbec nahodil motory. Měl jsem hodně velké štěstí, že se mi podařilo přistát a nerozsekat se."
Stockton prudce zvedl hlavu. "Chceš tím snad říct, že za těmahle silovýma stěnama jsou kzintští vojáci?"
"Byli. Sám jsem se o ně postaral."
Gomulka vstal. "To určitě! Za celých dvacet let, co jsem poslouchal kasárenský žvásty, jsem neslyšel takovou hovadinu. Grace, ty jsi nikdy neměla ráda moc křiku a krve. Jdi do lodi." Beze slova a s tím svým vlahým pohledem, jakým se dívala na Lock-leara - a patrně i na všechny ostatní muže - kývla a šla pryč.

Když Gomulka hmátl po vězni, popadl Locklear těžkou krabici s nářadím. Taková ruční svářečka dokáže člověku zkazit celé odpoledne. Gomulka kývl a Locklear najednou ucítil, jak mu Schmidt zezadu sevřel paže. Zvedl obě nohy a silně kopl do stolu. Stůl se převrhl na Stocktona a Gomulku, a Locklear mezitím prudce couvl a přimáčkl Schmidta ke zdi chatrče.
S řevem a kletbami nakonec Lockleare přemohli, když mu stáhli horní část kombinézy přes paže, čímž ho sevřeli jako do svěrací kazajky. Těžce oddechující Gomulka mu uštědřil ránu do obličeje. Locklear lehce zavrávoral a pak plivl mohutnému muži do obličeje.
Gomulka si otřel slinu rukávem a zasyčel: "Curte, měli bysme toho parchanta naučit slušnýmu chování."
Stockton ukázal na jizvy na Locklearově obnaženém těle. "Vidíš? Nemyslím, že změkne. Podívej, chceš to udělat proto, že to pomůže, nebo proto, že to prostě chceš udělat?"
Byla to další z myšlenek, kterých si Gomulka, jak se zdálo, velice cenil, protože svých vlastních měl velice málo.
"Tak fajn, k sakru! Co bys udělal ty?"
"Násilí možná funguje, ale ne v tomhle případě." Díval se na mlčícího Lockleara, kterého drželi tři muži, a skoro se usmíval. "Mohli bychom mu dát vysílačku a hodit ho k těm neandrtálcům. Až změkne a bude připravený mluvit,

zachráníme ho."
Muži cosi zabručeli a Gazho se zahihňal. Na důkaz toho, že i v jeho hlavě se občas vylíhne nějaká myšlenka. Gomulka řekl: "To bysme mohli. Nebo ještě líp, vysadit ho vedle v tom Kzin-katzu nebo jak to tam, hergot, pojmenoval." Jeho pohled pomalu sklouzl k Locklearovi.
Locklearovi, který si olizoval pramínek krve ze rtu, v prvním okamžiku vůbec nedošel význam tohoto návrhu. Jakmile mu došel, potřeboval další okamžik, než si uvědomil, že musí patřičně zareagovat.
Vytřeštil oči a zoufale vykřikl.
"Joo!" výskl Nathan Gazho.
"Jo, dobrý," opakovali ostatní.
Locklear sebou začal zmítat, ale nepřeháněl to. "Panebože, vždyť oni mě - oni jedí lidi! Stocktone!"
"Takže, Curte, vypadá to jako vyřízená věc," protáhl Gomulka, velmi potěšen, že právě jeho nápad má takový úspěch. .Otočil se k Locklearovi. "Ale nenecháme tě úplně ve štychu. Dostaneš nádhernou vysílačku a až přijdeš na to, že ti nic jinýho nezbejvá, můžeš nás zavolat. Ale nezapomeň na ten příběh o klukovi, co křičel "vlci". A až zavoláš, Lockleare -" jeho hlas zněl náhle docela mile "- bud' připravenej nám něco nabídnout."
Locklear, postrkován Gomulkou do pomocného člunu, bláznivě blábolil, třásl se a přesvědčivě koulel očima, dokud ho Parker nepřiškrtil tak, že Locklear upadl do polobezvědomí.
Pokud měl Locklear nějaké pochybnosti o tom, zda je pomocný člun určen i pro orbitální lety, rychle je ztratil, zatímco pozoroval Gomulku při práci. Parker střežil vězně a Lee stál vedle Gomulky, čelem k ovládacímu pultu. Všichni tří piráti uzavírali sázky na to, jak dlouho bude Locklearovi trvat, než začne žebrat, aby ho vzali zpátky. Vysílačka, kterou mu hrubě strčili do ucha, měla sice nové baterie, ale Lee mu znovu připomněl, že pro něj poletí jen jednou. Pomocný člun, hezké malé plavidlo, se obloukem vznesl do orbitální výšky a Locklear, jehož náhle dělila od vesmírného vakua jen tenká skořepina průhledného plastu, pocítil opravdový strach. Člun se zhoupl, pak zabraly boční motory a v příštím okamžiku se vznášeli nad šafránovou žlutí Kzersatzu.
Díky rozdílnému režimu svítilo malé, programované slunce teprve hodinu. "Sleduj svoji obrazovku," řekl Gomulka, když utichl hluk při brždění.
"Sleduju," odpověděl Lee zachmuřeně. "Lockleare, jestli nás ti kočičáci napadnou, první, co udělám, bude, že ti to napálím rovnou do střev."

Locklear předvedl hereckou etudu vězně zmítajícího se v poutech. Gomulka navedl člun na průzkumný okruh. Krátce nato se na Leeově obrazovce ukázal krátký infračervený záblesk; Gomulka přikývl, ale okruh dokončil. Potom pomocí ručního řízení zpomalil rychlost a zvolna letěl ve výšce okolo jedné míle nad stepí. Lee nastavil obrazovku na největší rozlišení.
Anse Parker viděl totéž co Locklear. "Jenom pár kočičáků, jo? A ty ses o ně postaral, aha? Ty jeden zkurvysynu!"
Chvíli zlostně hleděl na přibližně tucet nic netušících Kzintů, kteří se pohybovali mezi zpola skrytými chýšemi a zapálenými ohni, a pak vlepil Locklearovi pohlavek. "Vypadají, jako by tu byli doma," pokračoval Parker. "Hej, Gomulko, smlsnem si na nich, co říkáš?"
"Mohlo by bejt," odpověděl Gomulka. "Ale víš co? Když je zlikvidujem teď, pomůžem tak tomuhle křiplovi. Až budem mít z krku tuhle věc, mužem se sem vrátit a parádně si zalovit."
"To jo, úkazem jim, jaký to je," zařehtal se Lee, "potom co si oni uspořádaj svůj hon na člověka."
Locklear zasténal, aby udělal dojem. Celá vesnice vybudovaná během několika měsíců! Zjizvená Tvář neváhal s propuštěním svých starověký příbuzných ze stázi ani okamžik. Jenom proboha doufám, že nedá najevo, jak je rád, že mě vidí. Aby tuto eventualitu vyloučil, žalostně zaskuhral: "To mi nedáte ani žádnou šanci na útěk?"
"Ale to víš, že jo," zasmál se Gomulka. "Kočičáci tě stejně vy-čenichaj. Slítnou se k tobě jak supi k mršině."
Pomocný člun letěl nerušené dál; zdola nemohl být vidět. Lee sem tam upozornil na něco na obrazovce. V jednom oka mžiku podotkl: "Nechápu, co hledaj v těch polích. Kdybysem nevěděl, že to jsou čistí masožravci, řek bysem, že je snad obdělá vaj."
Locklear věděl, že primitivní Kzintové se živili i rostlinnou stravou, a stejně tak i zvířata, která chovali na maso, ale mlčel. Tyhle pirátské dezertéry totiž ještě nenapadlo, že Kzintové pod nima mohou být stejně prehistoričtí jako neandrtálci na Newduvai. Dobře, jen ať si myslí, že Kzinty znají. Ale nikdo je nezná
tak, jako je znám já! -pomyslel si. Byla to ale domýšlivost, na kterou si velmi, velmi brzy poté vzpomněl.
Gomulka zručně posadil člun na plošinu nad kamenitým svahem a Parker, jehož pohled velmi nervózně zkoumal okolní džungli, vystrčil Lockleare z lodi.
Soichiro Lee se mile usmál: "Jestli se ti tu někde podaří ukrýt, dobře si pamatuj, že za chvíli si vyzvedneme tvoji přítelkyni. A určitě s ní bude lepší zábava než s manauskou mašinou," pokračoval, přestože po něm Gomulka šlehl vzteklým pohledem.
"Jak dlouho budeš chtít, abysme si s ní užívali? Přemejšlej o tom!" Mrkl jedním okem na Lockleare a zabouchnutí vchodových dveří ztlumilo řehot Anse Parkera.
Když pomocný člun vzlétl, rozběhl se Locklear pryč, aby to vypadalo věrohodně. Nesměli mít ani tušení, že by tady mohl mít přátele.
Byl opravdu vděčný, že vesnice ležela dole pod kopcem, když začal svou atletickou specialitu, běh na dlouhou trať, protože na sobě cítil opravdu silný tlak umělé gravitace Kzersatzu. Odhadl cestu tak na dvě hodiny klusu, chvílemi běžel a chvílemi kráčel a odpočíval. A plánoval.
Jakmile Zjizvené Tváři předá všechna fakta, mohli by na vracející se člun nastražit past. A potom, až se piráti stanou jejich zajatci, zkusí vyjednávat se Stocktonem. Bylo jasné, že se Stock-ton považuje za duchovního vůdce - protože byl

mužem myšlenek. David Gomulka byl sice mužem akce, zato myšlenky neměl téměř žádné. Typický příklad školního rváče poněkud dlouho po maturitě.
A Stockton? Ten určitě býval dítětem, které velmi rychle zjistilo, že násilí není tou správnou cestou k cíli, protože sám moc dobrým rváčem nebyl. Namísto toho naverboval Gomulku, aby byl poblíž, zatímco se chytrý chlapec pokoušel ubít soupeře slovy a umluvit ho k smrti. A když to nevyšlo, mohl lítostivě povzdechnout, odejít pryč, nechat násilníka, aby udělal svou špinavou práci, a sám mít pocit, že jeho ruce jsou čisté.

Ale Kzersatz bylo úplně jiné hřiště, na němž platila úplné jiná pravidla. Locklear se při té myšlence usmál a běžel dál.
Asi hodinu nato uslyšel nějaké zvíře, jak běží v panice oranžovým podrostem, a teprve když zpozoroval, že ho štve mladý samec, uvědomil si, že je pronásledováno.
Ještě nikdo si neudělal z Kzinta přítele, když ho vyrušil při lovu, proto zůstal Locklear stát bez hnutí za palmovými ka-pradinami a díval se. Kořist mu připomínala zakrslého tyrano-saura velkého téměř jako dospělý muž; zuby však prozrazovaly, že se jedná o býložravce. Kzint se přiblížil ke zvířeti, ale svůj ivísai nechal za opaskem. Pak zavřískl a skočil.
Zápas byl zajímavější díky tvrdé kůži a ostrému ocasu oběti, ale o výsledku nebylo pochyb. Kzintský válečník byl už od raného věku vychováván, aby lovil, zabíjel a jedl svoji kořist. Řev ještěra pomalu utichal, až se nakonec proměnil jen ve slabé syčení; ocas a silné končetiny znehybněly. Jakmile dozněl lovcův vítězný ryk, vstoupil Locklear na mýtinu vytvořenou zválenými kapradinami.
S prázdnýma rukama zvednutýma nad hlavu zavolal Locklear kzintsky: "Kzint je silný lovec!" Aby člověk mohl mluvit kzintsky, potřeboval dobrý falzet a hodně prskat. Locklear měl dobrou výslovnost, ale mladý Kzint zareagoval, jako by na něj chrlil oheň a síru. Zastavil se jen na okamžik, aby popadl kořist, která vážila něco kolem metráku, a nejvyšší rychlostí, jaké byl schopen, vyrazil pryč.
Zklamaný Locklear se dal do opětovného klusu směrem k vesnici. Zajímalo ho teď, jestli se Zjizvená Tvář a Kit, družka, kterou mu přenechal, domluvili se starověkým kzintským kmenem. V každém případě budou určitě nějakým způsobem reagovat na to, že ovládá jejich jazyk, dokud se mu nedostane pomoci od Zjizvené Tváře. Třeba ten mladý samec utíkal tak rychle proto, aby jim přinesl dobré zprávy.
A možná, pomyslel si o půl hodiny později, jsem ten největší blázen ve Známém vesmíru a přilehlém okolí. Než se nadál, byl obklíčen. Připlížili se k němu mezi stromy a keři, jejichž listí
bylo zbarvenou stejně žlutě a oranžově jako kzintské kožichy. Potom téměř současně uviděl velké tygrovité postavy, které vystoupily ze svých úkrytů, a uslyšel výkřik, s nímž na něj někdo zezadu skočil.
Náraz ho srazil k zemi; na šíji ucítil horký dech a tesáky. Byl tak znehybněn, že mohl pohnout snad jen očima. Útočníkem mohl klidně být ten, kterého překvapil při lovu. Přes kombinézu se mu do masa zaťaly ostré drápy.
Locklear udělal jediné, co mohl: ovládl se, spolkl strach a zopakoval svůj předchozí pozdrav: "Kzint je silný lovec."
Viděl, jak před něj předstoupil starý Kzint s ozdobným pásem přes prsa. Staroch zvolal k ostatním: "Je to pravda, toto zvíře mluví jazykem Hrdinů! Je to tak, jak bylo předpovězeno." Pak řekl mladšímu útočníkovi: "Vstaň, ale buď připraven," a Locklear cítil, že zase může dýchat.
"Jsem Locklear, který jako první probudil členy vašeho klanu z dlouhého spánku," řekl starodávným dialektem, který se naučil od Kit. "Přišel jsem jako přítel. Mohu vstát?"
Následovalo opovržlivé gesto starého Kzinta, a když se Locklear zvedl na nohy, uslyšel nepříjemnou zprávu. "Potom jsi ty to zvíře, které lehávalo s palácovými prret, kurtizánami. Už jsme o tom slyšeli. Tady nezískáš žádné přátele."
Locklearovi přeběhl po zádech mráz. "Mohu mluvit se svými přáteli? Možná že existují věci, kterých se Kzintové obávají, ale já mezi ně nepatřím."
Opovědí mu byl jen hlasitý smích. "Rokir zvíře si myslí, že se ho bojíme," řekl mladý samec a pobaveně zastříhal ušima.
"Přišel jsem žádat o pomoc a také pomoc nabídnout," řekl Locklear vyrovnaně.
"Kněží už o tvé pomoci vědí dost. Pojď," řekl stařec. Atak Locklear, obklíčen kruhem nepřátelských šelem dvakrát větších než on sám, vstoupil do prehistorické vesnice Kzintů.
* * *

* * *
Uvítací výbor tvořili samí muži, kteří si ho s otevřenou zvědavostí prohlíželi, když ho přiváděli do vesnice. Nakonec ho nechali se svázanýma rukama stát na volném prostoru mezi chatrčemi. Kolem krku mu uvázali kožený obojek s krátkým provazem, jehož druhý konec byl připevněn k silnému kůlu. Locklear se posadil na drn a všiml si, že půda okolo něj byla místy rozdupána kopyty. Tmavé skvrny a pach krve jasně naznačovaly, že se toto místo používá k porážení zvířat.
Zvědavé pohledy kolemjdoucích samic jako by říkaly, že pro ně není nic jiného než jen zvláštní zvíře. Samci mizeli v největší chatrči, což naznačovalo, že jeho příchod je něčím, co stojí za celovesnické shromáždění.
Konečně porada skončila. Kzintové vyšli z chatrče, půltucet nejstarších až jako poslední, každý s jednou čtyřprstou tlapou zastrčenou za svou ozdobnou šerpu, a zamířili k němu. Nápadné jizvy, které se starším táhly přes hrud', byly všechny navlas stejné; asi nějaký sebezraňující rituál, hádal Locklear. Poslední z těch, kdo se pyšnili rituálními jizvami, byl stařec, se kterým Locklear už mluvil, a právě on měl za šerpou zastrčené obě pracky. Samozřejmě - čím vyšší hodnost, tím menší potřeba mít ruce připravené k práci nebo obraně.
Tomu starému ďáblovi se celá ceremonie očividně velice líbila a stejně tak i ostatním pohlavárům. Za nimi stáli ve zřetelně oddělených kruzích samci s několika samicemi a zbývající samice; očividně se zde shromáždil celý kmen.
Locklear si všiml několika Kzintů, jejichž výrazy či postavení ušních boltců naznačovaly, že jsou buď nemocní, nebo nešťastní, ale všichni poslušně hráli svoji úlohu.

Starý k němu přistoupil a uhodil ho do obličeje v gestu, které mělo patrně být pouze rituálním ponížením. Přesto se mu vytvořila podlitina. Kzint promluvil tak hlasitě, aby ho slyšela celá vesnice.
"Ty jsi započal probouzení kmene, a proto ti zaručíme rychlou smrt."
"Probudil jsem několik Kzintů, kteří mi slíbili ěesí," podařilo se Locklearovi odpovědět.
„Zrádci? Ti zde nemají žádné přátele. A stejně tak ty- nemáš zde žádné přátele," pronesl starý Kzint s okázalou důstojností. "Tak rozhodli knězi."
"Tyjsi vůdce?
"První mezi rovnými," řekl velekněz s úsklebkem, který prozrazoval, že v žádnou rovnost nevěří.
"Když váš kmen spal," řekl Locklear nahlas s nadějí, že získá nějakou podporu, "přišel sem silný kzintský bojovník. Dal jsem mu jméno Zjizvená Tvář. Vrátil jsem se v míru, abych se s ním setkal a abych vás varoval, že se tady možná objeví jiní, kteří vypadají jakojá. Chtějí vám ublížit, ale já ne. Vezmete mě, prosím, k Zjizvené Tváři?"
Nedokázal rozšifrovat jejich mručení, ale poznal pobavenost, když ji viděl. Nejvyšší kněz přistoupil ke kůlu, odvázal provaz a podal jej silnému samci, který stál za ním. "Nechť vidí mocného lovce, který má nové myšlenky," řekl. "Jdi mu ukázat toho hrdinu, aby mohl plně zhodnotit svou situaci. Pak ho přiveď zpět na místo obřadu."
Poté se nejvyšší kněz otočil a následován ostatními kněžími odešel pryč. Všichni ostatní Kzinti spěchali pryč a pečlivě se vyhýbali jakýmkoli pohledům přes rameno. Locklear oslovil obrovského Kzinta, který tahal za provaz jako za vodítko. "Nemůžu jít r\ chle, když mám ruce svázány za zády."
"Tak se to nauč," zaburácel velký Kzint a popohnal Locklea-ra kopancem. Myslím, že má dost velkou sílu, pomyslel si Locklear. Bude lepší držet si jeho drápy dál od těla.
Kzint ho tiše vedl stezkou vedoucí z vesnice, dokud nebyli skryti za stromy. "Tyjsi Rokir," řekl Kzint a zpomalil. "Já jsem (něco nevyslovitelného jako většina kzintských jmen)," dodal ani přátelsky, ani nepřátelsky. Začal Locklearovi povolovat provazy na rukou. "Musím tě zabít, jestli utečeš, a taky to udělám.

Ale nejsem kněz," řekl, jako by to mělo vysvětlit jeho ochotu ulehčit vězni v chůzi.
"Jsi silák," řekl Locklear. "Můžu ti tak říkat?"
"Jak dlouho budeš moci," řekl velký Kzint a opět vykročil kupředu. "Vyjádřil jsem svému knězi vůli, abys zůstal naživu a učil nás. Stejně učinila i většina hrdinů z mojí skupiny."
Takhle tedy; mají tu kněze namísto senátorů. Ale tohle tak trošku zavání starým americkým systémem, který existoval, než byly zavedeny přímé volby. "Tvůj kněz není zavázán hlasovat podle tvé vůle?" Kzint namísto odpovědi jen výsměšně zafuněl, ale Locklear se vytrvale ptal dál. "Volíte vaše kněze?"
"Ano. Doživotně," řekl Silák, což vysvětlovalo všechno.
"Takže oni předstírají, že naslouchají, ale přitom si dělají, co chtějí," uvažoval Locklear nahlas.
Kzint cosi zabručel; možná to mělo být vyjádření souhlasu, možná pohoršení. "Vždycky to tak bylo," řekl Silák a všiml si, že Locklear už může klusat. Další půlhodinu klusali drsnou stepí a Locklear viděl holá strniště po požáru trávy, než si uvědomil, že je ve známých končinách. Silák vystoupil na mírný kopec, zastavil se a ukázal směrem k džungli. "Tam," řekl,, je tvůj přítel s jizvou."
Locklear se bezradně rozhlédl a pak se otočil na Siláka. "Musí být schovaný někde tam v těch kapradinách. Tvoji lidé to umí velice -"
"Ten nejvyšší strom. Co z něj zůstalo, je tam." A v tom Locklear uviděl létající potvůrky, které nazval "sovopýři". Ze vzdálenosti dvou set metrů vypadali jen jako drobné tečky a zobali do něčeho, co viselo v síti na nejvyšším stromě v okolí. "Panebože! Neumře tam?"
"Už je mrtvý. Podstoupil dlouhý obřad," řekl Silák, "už před mnoha dny. Byla mu způsobena zranění, na která umíral velmi dlouho."
Locklear na něj pohlédl.
"Předpokládám, že jste hlasovali také proti, že?" V jeho hlase bylo cítit obvinění a výčitka.
"Tak. l proti obětování palácových prret, které byly odsouzeny ještě předtím," řekl Kzint.
Locklear zamrkal, aby se zbavil slz, které mu stouply do očí. protože Zjizvená Tvář byl opravdu čestná kočka. "Ty prret -jedna z nich byla družka Zjizvené Tváře, když jsem odjížděl. Ona je taky - tam nahoře?"
Ať to bylo čímkoliv, velký Kzint se mu nedokázal podívat do očí. "Utopení je potupným trestem pro samice," řekl a ukázal zpátky směrem k dlouhému mělkému Kzersatzkému jezeru. "Kněží neporušují tradice, proto leží pod vodou. Jiné prret s koťaty bylo povoleno, aby znovu vstoupila do kmene. Ona si však zvolila vyhnanství. Sem tam ji vídáme. Mluvit proti kněžím je velezrada a té se já nedopustím."
Locklear pevně zavřel oči, pak zamrkal a odvrátil se od toho ohavného pohledu na vzdálený strom, kolem kterého létali mrchožrouti a ozobávali kosti. "A já jsem doufal, že vašemu kmeni pomůžu! Mor na vás na všechny!" řekl jen tak do větru. S Kzintem už dále nemluvil, ale nespěchali, když ho Silák vedl zpátky do vesnice.
Jediné, do čeho Locklear mluvil, byla vysílačka v jeho uchu poté, co ji zapnul. Kzint se jednou nebo dvakrát zvědavě otočil, ale Locklear mluvil meziplanetársky, takže se Silák mohl domnívat, že si třeba zpívá nějakou píseň smrti.
Svým způsobem to byla pravda, jenomže nezpíval píseň své vlastní smrti, pokud tomu mohl nějak pomoci. "Locklear volá Anthony Wayne," řekl a čekal.
Uslyšel hlas Grace Agostinhové. "Příjem."
"Už mě zajali a mají v úmyslu mě zabít. Sice vás nemám rád, parchanti, ale přece jenom jste lidi. Je mi jedno, kolik kočičáků zlikvidujete, ale jestli mě začnou mučit, tak už vám moc platný nebudu."
Znovu uslyšel její hlas: "Příjem."
Se strašlivým podezřením se Locklear zeptal: "Je tam vůbec někdo? Jestliže mě monitorujete, řekněte "slyším"."

Grace však jen odpověděla: "Příjem."

Locklear vypnul tlačítko a zpomalil, dokud Silák důrazně nezatahal za provaz. Kzintové, kteří si ho opatrně prohlíželi, když se vraceli do vesnice, mohli teď vidět už jen muže bez jakékoliv naděje. Vůbec neprotestoval, když mu Silák znovu svázal ruce, ani když ho jiný samec odvedl a doslova s ním mrštil do malinké chatrče na konci vesnice. Nakonec ještě do chatrče hodili zkrvavený kus masa z nějaké poslední zabité kořisti, jenže bylo syrové a Locklear s rukama svázanýma za zády si je stejně nemohl zvednout k ústům.
Nemohl ani manipulovat s vysílačkou, pokud by ovšem signál pronikl doškovou střechou. Neoznámil, že bude ve vesnici, takže ho s největší pravděpodobností zabijí spolu s ostatními, až přijdou. Jestli přijdou.
Měl pocit, jako by tonul ve studených vlnách vlastního zoufalství. Krutí kněží zabili jeho přátele, a i kdyby na nějaký čas unikl, budou ho pronásledovat ti nejnemilosrdnější lovci v celé galaxii. A pokud ho zachrání příslušníci jeho vlastní rasy, mohou ho zase zvesela ubít k smrti, jen aby z něj dostali tajemství, které už jim stejně prozradil. A mírni neandrtálci ho nenávidí už teď.
Tak proč to prostě nevzdat? Nevím proč. připustil a začal hledat něco, čím by si mohl přeřezat pouta na zápěstí. Nakonec si vybral dřevěnou podpěru s poměrně ostrými hranami, posadil se na zem zády k ní a pozoroval zadní nohy kzintského hlídače, které viděl pod spodním okrajem rohože visící ve dveřích.
Dřel tak dlouho, dokud jeho zápěstí nebylo stejně zkrvavené jako maso ležící v prachu před ním. Ale dřel usilovně dál, až mu svaly chvílemi vypovídaly poslušnost a v ramenou cítil šílenou křeč. Když nastala tma, upadl do trhavého spánku z vyčerpání, ale pokaždé, když ho křeče vzbudily, znovu chvíli pokračoval. Páté probuzení ale neměla na svědomí bolest, nýbrž tiché škrábání. A tlumené vzdálené volání zvenku, na které jeho strážce rovněž tlumeně odpověděl. Locklearovi nějakou chvilku trvalo, než si uvědomil, že ty škrábavé zvuky nevydává on.
* * *
Škrábání bylo najednou hlasitější a naplnilo Lockleara strachem z neznáma v naprosté temnotě kzersatzké nocí. Potom uslyšel šramot, jak na hliněnou podlahu v jeho chýši dopadla hrouda. Pak se ozval tichý naléhavý hlas kzintské samice: "Rokíre, rychle! Pomoz mi zvětšit tu díru!"
Chtělo se mu vykřiknout; vzpomněl si na Punčošku, čerstvou matku dvou koťat, která pohrdla svým kmenem. Chraplavě zašeptal: "Punčoško?"
Mnohem známější hlas než Punčoščin sykl: "Baví teď tvého strážce. Pospěš si!"
"Kit! Nemůžu, mám svázané ruce," zasténal."Kit, říkali mi, že tě utopili."
"Hlupáci," řekl ten známý hlas doprovázený těžkým oddechováním z usilovné práce. Velmi slabé světélko na okamžik ozářilo nezlomnou Kit, která měla moderní kzintskou příruční brašnu a čas od času si posvítila baterkou, jež tvořila součást její výbavy. Aniž zpomalila své šílené tempo, tiše hovořila. "Postavili nad jezerem lávku a z ní mě shodili do vody. Ale můj druh, tvůj přítel Zjizvená Tvář, věděl, co zamýšlejí. Řekl mi, abych hodně zhluboka dýchala - mockrát, těsně před tím, než mě tam hodí. Přivázali ke mně kameny jako zátěž - a já s nimi prostě šla po dně, mezi pilíři té lávky - a u břehu pod lávkou jsem je ze sebe odvázala. Hlupáci," řekla zase a hekla námahou, když zarývala své strašlivé drápy do kzersatzké půdy. Potom jen vzdechla: "Ubohý Rokíre," když ho celého zkrouceného uviděla před sebou.
V další minutě slyšel Locklear jen tiché supění a kletby, jak se Kit protahovala dírou, kterou vyhrabala. Říkala mu. že samice jsou dobré v prokopávání tunelů, ale až doposud si neuvědomil, jak moc jsou dobré. Nejbližší místo, odkud mohla začít hrabat, bylo dobrých deset metrů daleko... "Bože, jen mi neu-kousni ruku, Kit." zaprosil, když ucítil její zuby a horký dech na

svých rozbolavělých zápěstích. Pak už jen okamžik ostré bolesti v ramenou a jeho ruce byly opět volné. Byl ale příliš dlouho svázaný, takže si chvíli připadal jako ochrnutý. "Panebože, to je bolest," zahekal tiše, když se pokusil protáhnout si ramena.
"Myslím, že se budeš muset držet mého ocasu," řekla. Na hrudi ho zašimral její dlouhý, nádherně bujný ocas, a protože panovala naprostá tma, usoudil Locklear, že bude opravdu nejlepší udělat, co mu poradila, a pevně se jej chytil. Nic, kromě skutečného a hlubokého přátelství, by ji asi nepřimělo k tomu. aby si nechala líbit tak hrubé zacházení se svým nádherným, smyslným, nezbytně důležitým ocasem.
Plazili se kolem hromad měkké hlíny, dokud Locklear neucítil na tváři chlad nočního vzduchu. "Už můžeš můj ocas pustit," zamručela Kit. "Musíme chvíli počkat tady v tunelu. Vezmi si tohle: neumím s tím moc dobře zacházet."
Do ruky mu vklouzl jakýsi chladný předmět. Locklear v duchu zajásal, protože zjistil, že je to moderní kzintská pistole. Připlazil se blíž ke Kitině rameni. "Jak jste ale přesně věděli, kde jsem?"
"Díky tvému dálkovému mluvítku. Slyšeli jsme tvé nářky a ty zázračné přístroje mého druha určily tvoji polohu."
Ale ^dyť jsem to neměl zapnuté. Ale ne! NEVĚDĚL jsem, že je to zapnuté. Ta zatracená věc vysílá celou tu dobu...
Přiznal Stocktonově bandě bod a vyňal si vysílačku z ucha. Z tunelu se signál asi nedostane, ale co venku? Rozdrtit to? Zahrabat? Namísto toho vyndal z pistole zásobník, vysypal z něj náboje a zjistil, že se vysílačka do zásobníku přesně vejde. Je-li vysílačka celá obklopená kovem, nebude moci vysílat, dokud se nerozhodne ji použít.
Nastrkal zpátky do zásobníku všechny náboje až na tři a proklínal při tom každý zvuk, který způsobil. Pak se opět přisunul ke Kit. "Ukázali mi, co udělali se Zjizvenou Tváři. Ani nevíš, jak strašně je mi to líto, Kit. Byl to můj přítel a oni zaplatí za to, co mu udělali."
"Ano, to zaplatí," šeptla tiše. "Ale nemyl se, on je stále tvým přítelem."
Měl pocit, jako byjím od hlavy až k patě projel blesk. "Chceš mi tím říct. že je naživu?"
V tu chvíli, jako by jí chtěl ušetřit námahu s odpovědí, se ze vzdálenosti ani ne tři kroků ozval hlas kzintského samce. "Má drahá, máte ho?"

"Ano," odpověděla Kit.
"Zjizvená Tvář! Bohudíky, že jsi -"
"Teď ne," přerušil ho bývalý velitel válečné lodi. "Pojďte za mnou. ale potichu."
Jelikož kdysi několik týdnů spával vedle Kit, poznal Locklear její zasyčení podobné sykotu konvice s vařící vodou, které mělo význam trpitelského povzdechu. "Vím, Rokíre, že tvůj čenich není schopen sledovat stopu. Ale snaž se mě prosím teď tolik netahat." Znovu ucítil její dlouhý, huňatý ocas na svých prsou a tentokrát jej sevřel mnohem jemněji. Pak vyrazili do noci.
Seděli hluboko v jeskyni s hrubým nábytkem a pastmi v podobě zamaskovaných jam a tunelů a Locklear v mdlém světle kzintské baterky hltal dušené maso. Lehce pohoršil Kit tím, že ji objal, a potom k sobě přitiskl i Punčošku, když se bez koťat vrátila do jeskyně. Tomu strážci už nikdy nesvěří nic na hlídání, řekl Zjizvená Tvář, ale záchranný tunel bude důkazem, že Locklearovi pomohl k útěku Kzint. Teď budou pátrat po Punčošce a myslet si. že udělala víc, než že jen odlákala stráž třicet metrů daleko.
Během jídla jim Locklear povyprávěl svůj příběh o úspěchu, nezdaru i o zajetí lidskými piráty a pak chtěl vědět o problémech, které vznikly na Kzersatzu. Jak se ukázalo, Kit Zjizvenou Tvář varovala, aby nebral kněze ze stáze, jenomže jeden velice zbožný a nepříliš chytrý samec, kterého ze stáze vzali, to stejně udělal.
Zjizvená Tvář se svým tajným úkrytem moderního vybavení očekával, že se stane vůdcem. Copak už jednou nebyl Grraf-

-velitelem? Kněží se tvářili, že souhlasí - ale jen do té doby. než byli schopni přinutit dostatečný počet Kzintů, aby je následovali.
Vypadá to, řekl Zjizvená Tvář, že starověcí knězi dokáží, na rozdíl od současných Kzintů, lhát bez nejmenších výčitek svědomí. Znovu a znovu prý zkoušel volat Locklearovi, ale bez úspěchu. Vzhledem ke starým zvyklostem, které vyžadovaly, aby tradice dostala přednost před novými způsoby, zorganizovali knězi polapení Zjizvené Tváře a Kit do hákové sítě, která chycené oběti při sebemenším pohybu trhá maso z těla.
Vesničané strávili celé dny stavbou lávky přes mělké jezero. Byla to pro Kzinty velmi nepříjemná práce, protože nenávidí vodu. Lávka dosahovala až k místu, kde byla hloubka čtyři metry. Nahrubo otesaná prkna tvořila viditelnou hrozbu rituální popravou pro všechny samice, které by se, stejně jako Kit a Punčoška před lety, chtěly pokusit osvobodit od obřadní prostituce minulé doby. Aby vězně ještě více potrápili, řekli jim knězi, co je čeká, a přinutili Zjizvenou Tvář, aby se díval, jak bude Kit svržena do jezera. Punčoška, která celou tu hrůzu sledovala z dálky, potom ještě viděla mučení a týrání Zjizvené Tváře. Byla úplně ohromena, když se Kit objevila v jejím porodním doupěti, protože ji předtím viděla, jak zmizela v hluboké vodě jezera obtěžkána velkými kameny. Druhého dne Kit zabila velkého přežvýkavce, vyšplhala se na vysoký strom, kde v síti visel Zjizvená Tvář, dopravila svého druha dolů a do sítě namísto něj vložila polovinu své kořisti.
"No a moje medicínské nářadíčko udělalo zbytek," řekl Zjizvená Tvář a ukázal na ošklivé jizvy na mnoha místech svého obrovitého trupu. "Ti špinavci ještě nikdy neviděli nikoho, kdo by se dokázal zotavit z tak hlubokých ran. Ale antibiotika dělají zázraky."
Locklear dlouho mlčky přemýšlel o nezáviděníhodné situaci, v níž se ocitli. Potom řekl: "Punčoško, ty už si teď nemůžeš dovolit dál se potloukat kolem vesnice. Musíš ukrýt svá koťata a -"
"Oni je mají." řekla Punčoška a v očích se jí zablýskla opravdová nenávist. "Budou je mít tak dlouho, dokud prý nepřestanu pobuřovat vesničany."
"Kdo ti tohle řekl?"
"Velekněz," odpověděla a žalostně zamňoukala, když si všimla pohledu plného obav, který si vyměnili Locklear a Zjizvená Tvář. Kněží byli dokonalí lháři.
"Musíme je co nejdřív dostat zpátky," usoudil Locklear. "Víš určitě, že je tahle jeskyně bezpečná?"
Zjizvená Tvář ho vzal asi do poloviny jednoho tunelu, rozsvítil baterku a ukázal mu nesmírně jednoduchou léčku. Byla to jednotka gravitačního polarizéru z jednoho z největších kontejnerů, zahrabaná těsně pod podlahou tunelu se skrytým tlačítkem na jedné straně. Ten, kdo o polarizéru věděl, zmáčkl vypínač; ten, kdo o tom nevěděl, byl v okamžiku, kdy udělal další krok, vymrštěn ke stropu. Jednoduché. Skvělé. "Líbí se mi to," usmál se Locklear.
"Žádné další triky, o kterých bych měl radši vědět dřív, než se ze mě stane omítka na stropě?"
Byly tam a Zjizvená Tvář mu je ukázal. "To, co potřebuje nejméně energie, je tiché a rychlé, je nejlepší. Namísto polarizéru můžeme venku nastražit stázové jednotky, třeba u vchodu do jejich debatní chýše. Potom budeme moci chytit ty bídné kněze a použít tu prolhanou špínu ke cvičení střelby na cíl."
"Dobrý nápad, budeme se moci zlepšit. Kolik jednotekje tady v jeskyni?"
A tady vznikl problém, protože dvě stázové jednotky z kontejneru nestačily. "Budeme jich potřebovat víc z krypty," řekl Locklear.
"Zničili tu malou vzdušnou loď, co jsi mi tu nechal, ale postavil jsem ještě lepší," řekl Zjizvená Tvář a v úsměvu zastříhal ušima
"To já taky. Smontoval jsi několik polarizéru, které řídí let do různých směrů, takže nepotřebuješ plachtu, že ano?"
Viděl, jak Zjizvená Tvář souhlasně přikyvuje, a zamrkal.

"Dvě jednotky by stačily, kdybychom chytali jednoho kněze po druhém," prohodil Zjizvená Tvář. "Jenomže oni se pletou okolo jeskyně a možná si budeme muset probojovat cestu. A ty..." zakončil rozpačitě.
, A já už jsem s Kzinty bojoval a jsem připraven," řekl Locklear jednoduše.
Pevně si stiskli ruce a potom se vrátili zpátky, aby se připravili k útoku na jeskyni. Noc se chýlila ke konci.

Když se Zjizvená Tvář Locklearovi vzdal, neřekl mu nic o své tajné skrýši zbraní. Se dvěma pistolemi by mohl člověku udělat život opravdu zajímavější. Zajímavější a rozhodně kratší. Ale jeho slovo platilo a Locklear byl teď zatraceně rád, že ty věci měli.
Nechali samice, aby hlídaly jeskyni. Letěli nízko nad stepí směrem ke stázové jeskyni, Zjizvená Tvář seděl u řízení a Locklear s ním ještě domlouval podrobnosti jejich taktiky. "Prostě nechápu, proč jsi nezačal střílet ty kněze, hned jak jsi byl zpátky na nohou," zeptal se Locklear přes vítr, který jim hvízdal kolem uší.
"Koťata," vysvětloval Zjizvená Tvář. "Možná, že bych jednoho nebo dva kněze dostal, než by ti zbabělci někam zalezli a místo sebe poslali nevinné blázny, abych je zastřelil. A taky by byli dokonce schopni věšet koťata ve vesnici, dokud bych se jim nevzdal. A neodvážil jsem se sám zaútočit na jeskyni a získat nějaké stázové jednotky bez toho, aby mi pomáhal alespoň jeden další válečník."
"A to jsem já," usmál se Locklear.
"Ano, ty," zazubil se Zjizvená Tvář v typickém kzintském úsměvu; jen vyceněné zuby a žádné veselí.
Přistáli se skútrem nedaleko zamrzlého okraje silové stěny a pokračovali podle plánu. Pohybovali se co nejopatrněji, aby nezpůsobili nejmenší hluk. Zjizvená Tvář si svou velkou kzintskou hlavu ovinul obvazem z listů, což působilo dojmem, že je
zraněný, a mohlo by - při troše štěstí - zamaskovat pro pár rozhodujících sekund jeho pravou identitu.
Když Locklear pozoroval svalnaté tělo kzintského bojovníka, zatímco se plazili mezi travinami a kameny, všiml si, že se Zjizvená Tvář ještě úplně nezotavil ze svých zranění. Začal to předčasně jen kvůli mně a já dokonce ani nejsem Kzint. Přál bych si, abych byl schopen být podobně obětavý, přemýšlel Locklear, když zaujal své místo vedle Zjizvené Tváře před vchodem do jeskyně. Pušku držel připravenou v ruce. Zjizvená Tvář přisahal, že kněží nemají ani tušení, co to je puška, a Locklear si v té chvíli jenom přál, aby to byla pravda. Zjizvená Tvář pak uchopil Lockleara kolem krku, jemně ovšem, a společně šli dál s nadějí, že potkají stráž hned za vchodem.
Žádná stráž. Vůbec žádné zvuky - a pak najednou vzdálená dutá rána, jako by se zavřel jeden z velkých kontejnerů.
Rozdělili se tedy a každý zvlášť se tiše plazil po stranách chodby, pak se vrátili do hlavního prostoru a vydali se zkoumat postranní chodby. Po čtyřech takovýchto výpadech si byli jisti, že se jim v zádech nikdo neobjeví.
Locklear nahlížel do páté, když se podíval přes rameno a uviděl, jak na něho Zjizvená Tvář varovně mává. Šoupavé kroky dolů chodbou a mumlání v kzinštině, potom ticho. Zjizvená Tvář opět popadl Lockleara za krk, vrhl na něj němý znepokojený pohled a smýkl svým přítelem do postranní chodby.
"Hej, podívejte se, co jsem chytil za zvíře," zavolal Zjizvená Tvář. Jeho hlas zaduněl chodbou a vyvolal překvapené výkřiky dvou samců.
Stázové kontejnery ležely rozházené na zemi; některé byly otevřené, jiné měly utržená víka. Jeden z Kzintů, s jizvou přes prsa a kněžskou šerpou, vyskočil z klece, kterou používal jako křeslo, a položil ruku na rukojeť svého ostrého wtsai. Druhý Kzint měl na prsou strup, ale neměl šerpu. Přehraboval se právě ve vnitřku malé stázové klece, ale otočil se a spadla mu čelist.
"Muselo to utéct, když jsme včera odešli," řekl kněz. Zadíval se na "zajatce" a potom na Zjizvenou Tvář. "A kdo jsi -"

V tom okamžiku ale Locklear uviděl něco otáčet se v kontejneru střední velikosti. Otáčelo se to příliš rychle, než aby se dalo přesně určit, co to je, ale Locklear to poznal, a zatímco kněz upřeně hleděl na Zjizvenou Tvář, přestal se malý muž ovládat.
Nevykřikl kzintsky, ale meziplanetársky: "Ty zasraný parchante!" Než stačil kněz jakkoliv zareagovat, silnou ranou masivní pažby kzintské pistole mu vyrazil horní i dolní řezáky z levé části tlamy. Stalo se to tak nečekaně, že i dvousetkilový Kzint byl z té rány značně otřesen. Schoulil se bolestí, a když se pokusil narovnat, kopl ho Locklear silně do zadku.
Zjizvená tvář nečekal a zaútočil na druhého Kzinta. Chodbou se začalo rozléhat vrčení a zvuky boje. Locklear to v zápalu boje ani nezaregistroval, skočil knězi, který zůstal ležet tváří k zemi, na záda a mlátil ho pažbou pistole, dokud z jeho rozdrcené ruky nevypadl wtsai, a pak ho vší silou kopal zezadu do hlavy. Kněz, nejméně dvakrát tak veliký jako Locklear, byl příliš zhýčkaný a žil příliš dlouho. Převrátil se na záda s očima rozšířenýma nikoli strachem, nýbrž vztekem z pohany, které se mu dostalo od tak malého zvířete. Strach v jeho případě vůbec nepřipadal v úvahu.
Kněz chňapl po Locklearově noze tlamou s vylámanými zuby, ale neviděl pistoli, jejíž hlaveň mu namířila na spánek. Rána měla na jeho hlavu stejný účinek jako železná tyč na meloun. Kněz klesl k zemi a znehybněl, jako by někdo stiskl vypínač.
Locklear, rozzuřený k nepříčetnosti, pustil pistoli, uchopil ho za obě uši a mlátil jeho hlavou o tvrdou obsidiánovou podlahu, dokud na rameni neucitil pevný tisk.
"Je už mrtvý, Lockleare. Šetři síly," poradil mu Zjizvená Tvář. Locklear si vzal zpět svoji pistoli a namáhavě se napřímil. Nekontrolovatelně se roztřásl. "Musíš nenávidět moji rasu víc, než jsem si myslel," dodal Zjizvená Tvář a zvláštně si Lockleare prohlížel.
"Rasa s tím nemá nic společného. Za takový zločin bych zabil i člověka," vyrazil ze sebe Locklear vztekle a ohlédl se na druhého Kzinta, který se zkrvaveným obličejem dřepěl v rohu a držel si paži s přeraženým předloktím. Přiskočil ke kontejneru, na který kněz zíral, a rychle jej otevřel.
Malý tvoreček klesl na dno a zůstal na něm bez pohnutí ležet. Zjizvená Tvář zařval vzteky a otočil se ke zraněnému vězni. "Ty děláš pokusy s malými koťaty? Máme teď udělat to samé s tebou?"
Locklear, jemuž teď slzy volně stékaly po tváři, opatrně zvedl malé kzintské kotě - samečka - a přitiskl si je na prsa. "Dýchá," řekl. "Zázrak. Po té centrifuze v kontejneru určeném pro mnohem většího tvora."
"Než tě zabiju, udělej něco čestného," řekl Zjizvená Tvář zraněnému knězi., ‚Řekni mi, kde je to druhé kotě." Vězeň

ukázal nakonec chodby. "Já jsem jenom jejich přisluhovač," zamumlal. "Neměl jsem radost, když jsem musel poslouchat jejich příkazy."
Locklear spěchal podél kontejnerů a konečně našel druhé Punčoščino kotě, samičku, jak se pomalu otáčí v kleci správné velikosti. Při pohledu na vyhublé tělíčko si uvědomil, že bude asi naříkat hlady, až se probudí. Jestli se probudí. "Žije ještě?"
, Ano," zavolal zpátky sluha. "Jsem opravdu rád, že to dopadlo takhle. Můžu aspoň zemřít s trochu čistším svědomím."
Po rychlé dohodě a poněkud drsném výslechu dali kněz na výběr. Vlezl si do kontejneru skrytém za ostatními na konci jiné chodby a brzy už se pomalu otáčel ve stázi.
Koťata přenesli do malého kontejneru. Horečně závodili s časem, protože do jeskyně mohl kdykoli vstoupit další nepři-tel. Rychle rozebrali několik dalších kontejnerů a nanosili potřebné části na skútr, potom ještě naložili kontejner s koťaty a byli rádi, že se s tak těžkým nákladem vznesli.
O hodinu později nesl Zjizvená Tvář drahocenný náklad do jeskyně a Locklear, který s plnou náručí různých součástí spěchal za ním, uslyšel Punčoščin bolestný nářek. "Uslyší tě

na sto metrů, Punčoško." upozornil ji, když brala do náručí vysílená mňoukající koťata.
Zprvu měli strach, že už jí nepoteče mléko, ale po chvíli z koutku, kde se usídlila Punčoška s koťaty, vyšla spokojená Kit.
„Pijí. Ale nepočítejte, že nám teď bude moci nějak víc pomáhat," oznámila.
Zjizvená Tvář zkontroloval zásobník na své pušce. "Jeden kněz už zaplatil. Takže neexistuje důvod, proč by nemohli zaplatit i ti ostatní," řekl.
"Ale ano, existuje," namítl Locklear, který se vracel z úkrytu s náručí plnou nářadí. "Jakmile se dozvědí, že jim hrozí nebezpečí, začnou posílat na smrt zbožné blázny, zatímco oni utečou. Sám jsi mi to tak říkal. Zjizvená Tváři, nechci mít na rukou krev nevinných Kzintů! Ale dal jsem slib Punčošce a viděl jsem, co ti maniaci dělali a - řekněme prostě, že by byla pošpiněna moje čest."
Bylo mu jasné, že každý současný kzintský velitel by to pochopil. Položil nářadí na zem, nadechl se a čekal, až bude moct mluvit, aniž by se mu třásl hlas. "Když mi pomůžete dát dohromady tyhle stázové jednotky a dopravit je na správné místo, můžeme ty zatracené kněze dostat všechny pěkně pohromadě."
"Všechny najednou? Ráda bych věděla jak," ozvala se Kit a dala se do počítání jednotek, které ležely na zemi okolo nich.
"Dobře, řeknu vám jak," řekl Locklear s očima zářícíma zápalem. Vyslechli si ho a v jejich tvářích se objevil výraz stejného nadšení.
Jakmile připravili pasti, šli si zdřímnout, zatímco Kit držela stráž. Dlouhou chvili po setmění, zatímco Punčoška stále spala s koťaty u prsou, vzbudila Kit ostatní a nabídla jim studenou polévku. "Hrozně riskujete, když létáte potmě," připomněla jim.
"Poletíme pomalu," slíbil jí Zjizvená Tvář, "a ohně ve vesnici vydávají dost světla, abych mohl přistát. Tableta podřadná
rasa je na tom se svými smysly mnohem hůř," dodal a lišácky zastříhal ušima nad svým vtipem.
"Ajak by se ti líbila krásná studená koupel, co, kocoure?" Locklerova otázka byla mírná, ale skrývalo se v ní i ostří.
"Jenom opice se potřebují koupat," řekl Kzint pobaveně. Společně pak vynesli svůj náklad ven a ve světle žárovky naložili do skútru, zatímco Kit bedlivě sledovala okolí, jestli někde v dálce neuvidí zrádná světýlka očí.
Zjizvená Tvář se rychle rozloučil s Kit a hbitě zvedl skútr do vzduchu. Baterku zapínal, jen když potřeboval určit polohu, a používal ji pokud možno co nejméně.
Pohybovali se tak pomalu, že když jednou nebo dvakrát omylem zachytili o vrcholky vzrostlých kapradinových palem, nevyletělo ze skútru nic víc než pár tichých nadávek. Zjizvená Tvář nasměroval loď nad tenký žlutý proužek vyšlapané pěšiny a ve slabounkém světle baterky se vydali podél něj. Věděli, že tak za chvíli uvidí vesnici.
Byl to Locklear, kdo řekl: "Po tvé pravé straně."
"Ohně ve vesnici? Viděl jsem je už před několika minutami."
"Jdi se vycpat, ty jeden superkocoure!" zavrčel mrzutě Locklear. "Tak kde přistaneme?"
"Blízko," odpověděl Zjizvená Tvář a Locklear cítil, jak stočil jejich malé plavidlo na stranu. Nad plevelnatým místem Zjizvené Tváři sklouzla noha do výhledové štěrbiny a unikla mu krátká, ale velmi ostrá nadávka. Jediný krátký záblesk baterky mu stačil, aby se navedl do správné polohy na přistání a bez jediného zvuku bravurně dosedl na zem.
Pokud by byli napadeni teď, musel by skútr řídit Zjizvená Tvář, aby měli alespoň nějakou naději, že vyváznou živí.
Locklear vzal jeden z přístrojů, které si připravili, a šel, dokud pod nohama neucítil okraj travnatého porostu. Potom se vrátil stejnou cestou a začal umisťovat jejich pasti.
O deset minut později se obezřetně přiblížil zpátky ke skútru a raději dvakrát zaklepal na prkno, aby se vyhnul eventualitě, že by mu číhající Zjizvená Tvář omylem ukousl hlavu.

"Zatím všechno v pořádku," oznámil Locklear.
"Hlavně aby to fungovalo," zamumlal Zjizvená Tvář.
"O tom mi povídej," zafuněl Locklear a odešel, prohýbaje se pod dvěma stázovými prstenci. Když byly všechny stázové jednotky na místě, odpočinul si Locklear pár minut na skútru, než se zase odplížil zpátky, tentokrát s baterkou a elektrickým zařízením.
Když se vrátil už naposledy, doslova padl na skútr. "Všechno je tam, kde to má být," řekl vyčerpaně a promasíroval si zápěstí, stále rozbolavělé z jeho krátkého zajetí. Zjizvená Tvář opět odstartoval, ale trvalo ještě hodinu, než přeletěl

potok a posvítil si baterkou, aby mohl přistát.
Přenesl spícího Lockleara do jeskyně, jako by muž nesl dítě. Brzy už oba chrápali a Locklear nemohl slyšet zvuky, které v pozdním dopoledni tak vyděsily obyvatele vzdálené vesnice.
Že jsou jeho plány v troskách, napadlo Lockleara, když jím Zjizvená Tvář silně zatřásl. "Vzbuď se! Opice vyhlásily válku," zněla první slova, kterým porozuměl.
Leželi u hlavního vchodu do jeskyně a pozorovali nálet pomocného člunu na kzintskou vesnici. Malé energetické paprsky udeřily několikrát dolů na cíle rozmístěné na příliš velkém prostoru, než aby to mohly být pouze chatrče. "Míří na všechno, co se hýbe," vykřikl Locklear. "A vsadím se, že kněži jsou někde schovaní!" bouchl pěstí do tvrdé země.
Zjizvená Tvář přinesl vysílačku a spustil prohledávání. V příštím okamžiku slyšeli drsný hlas Davida Gomulky. "... všechny je zabijem. Řekni jim to, Lockleare. A jestli tě nechaj jít, připrav se na to, že budeš mluvit. Konec."
"Víš, můžu s nima mluvit, kdykoliv budu chtít," řekl Locklear svému příteli. "Ta vysílačka, co mi tu nechali, může mít kódovaný přenos vln."
"Musíme ten nálet nějak zastavit," řekl Zjizvená Tvář, "než nás zabijí všechny."
Locklear vysypai ze zásobníku své pistole náboje, opatrně vytáhl z kovové schránky drobnou vysílačku a nasadil šiji do ucha. "Svaž mě," řekl a snažil se nevšímat si znechuceného výrazu Zjizvené Tváře nad takovou nepatřičnou lží.
"Máte mě na příjmu..."
"Brzy zaměříme tvůj signál," skočil mu do řeči Gomulka.
Locklear rychle schoval drobný vysílač do zásobníku pistole. "Ale nezaměříte," zamumlal si sám pro sebe. Otočil se na Zjizvenou Tvář: "Musíme vysílat z jiného místa, protože oni zjistí moji polohu."
Rozběhli se ke skútru, přelétli potok a rychle si vybrali místo ve stepi. Ještě za letu Locklear znovu použil svou vysílačku. "Gomulko, převážejí mě."
Ozval se rozzuřený seržant: "Kde, kurva-?"
Locklear: "Jestliže střílíte, nechte ty nahé divochy běžet. Skuteční kočičáci jsou ti se šerpami, jasné ? Ty klidně lovte, ale ti nazí. to nejsou žádní bojovníci."
Znovu vysílačku schoval, ale vysílačka Zjizvené Tváře, zapnutá "jen na příjem", zachytila odpověď. "Ten tvůj zatracený signál se nám pořád ztrácí, k čertu. A co to má jako znamenat, že to nejsou bojovníci? Ještě nikdy jsem neměl takovou příležitost takhle si prohánět kočičáky a žádnej podělanej civilista mi nebude vykládat, že jim teď taky nemůžem ukázat, jaký to je, někoho lovit! Jasný, Lockleare?"
Zatímco stále monitorovali Gomulku, letěli zpět k jeskyni, až se skútr snesl pod rozložité kapradiny. Utíkali se schovat do bezpečí jeskyně, kde si ujasnili své názory na vzniklou situaci. "Mají v úmyslu uřezat vám uši a ocasy jako trofeje, nebo jak to říkali," připustil Locklear. "Punčoško, musíš najít ty nejmírumilovnější z vašeho kmene a přivést je do jeskyně, protože jinak je vyhubí jak šváby."
"Žádné kněze a žádné přisluhovače," zavrčel Zjizvená Tvář. „.O nás neříkej nic, ale upozorni je, že z jeskyně nevyjde žádný kněz živý! To přísahám na svoji čest."
"Rozumím," řekla Punčoška a vběhla do jednoho z tunelů.

"A ty a já," obrátil se Zjizvená Tvář na Lockleara, "musíme vylákat tu zpropadenou opičí loď z téhle oblasti. Nemůžeme je nechat, aby viděli Kzinty, jak jdou sem."
Brzy odpoledne letěl skútr podél kamenité vysočiny a přistál pod skalnatým útesem. "Nejlepší skrýš pro ostřelovače na celém Kzersatzu, Lockleare. Měl jsem tady svůj kryt a znám tady každou skulinku a mýtinu. Jenom sem musíme nějak přilákat tu opičí loď, pokud mi rozum slouží alespoň v těch základních věcech."
"Chceš je sem nalákat? Nic jednoduššího," řekl Locklear a začal vytahovat vysílačku.
Ale nebylo to zas tak jednoduché.
Locklear ležel na otevřené planině na zádech, jednu ruku měl pod šafránově žlutými rostlinami a pozoroval, jak mu nad hlavou s hučením přelétá pomocný člun. Paseka, lemovaná vzrostlými palmovými kapradinami, byla dost velká i pro Anthony Wayne; takových pomocných člunů na ní mohlo přistát několik... Nakonec se postavil a dokonce jednou rukou zamával na pozdrav, když v kabině rozeznal čtyři hlavy: Gomulku, Leeho, Gazha a Schmidta. Potom v předstíraném vyčerpání opět klesl k zemi a čekal.
Mamě. Pomocný člun přistál deset metrů od něj, motory nechali stále běžet, kopule kabiny se otevřela. Ale dezertérská posádka namířila paprskomety na okolní porost a návnady si vůbec nevšímala.„Můžou se brzy vrátit," zakřičel Locklear meziplanetársky. Zaslechl slabé šramocení v rostlinstvu a rád by věděl, jestli to slyšeli taky. "Pospěšte si!"
"Řekni nám to hned, ty parchante," zařval Gomulka, až se jeho hlas odrazil ozvěnou od hradby porostu. "To tajemství, hned, nebo tě tu necháme kočičákům!"
Locklear si olízl rty; natahoval drahocenný čas. "Je to -je to jakýsi druh pohonu. Outsideři ho tady nechali," vyhrkl a napadlo ho, do jakých pekel ho ještě jeho vlastní jazyk zavede.
Všiml si, že Gazho a Lee se k němu otočili s očima planoucíma chamtivostí. Schmidt ale pozoroval nejvyšší vzrostlou kapradinovou palmu a najednou vystřelil do jejího vršku, který se podezřele chvěl.
"Nic moc, Lockleare," zavolal Gomulka. "Skvělejch pohonů už máme dost. Řekni nám, kde to je."
"V jeskyni. Na druhé straně údolí," snažil se Locklear získat čas. "Nikdo nemá okamžitý pohon, jen Outsideři," zakončil.
Gomulka radostně zavýskl asi vteřinu před tím, než se ta vysoká kapradinová palma skácela. Schmidt, který se na to právě díval, varovně křikl na pilota. Gomulka stiskl tlačítko nouzového startu.
Příliš pozdě. Pomocný člun vyrazil kupředu, ale kabina zůstala otevřená. Koruna stromu, který Zjizvená Tvář pokácel jen pomocí svých zubů a drápů, dopadla na člun a srazila jej k zemi. Závěsy kopule se zkřivily a vzduch se naplnil šustěním listí a skřípotem kovu. Locklear uskočil stranou a válel se pryč.

Mezi nadávkami a zděšenými výkřiky bylo nejvíce slyšet Gomulku. "Schmidte, ty zkurvenej idiote!"
"Byl to on," zařval Schmidt, postavil se a zamířil na Lockleare - který vypálil první. Kdyby mířil přesně, byl by Schmidt mrtvý, ale takhle mu způsobil jen dlouhý krvavý šrám na rameni.
Gomulka, válečník každým coulem, začal okamžitě pálit z pistole, třebaže mu z nosu prýštila krev. Ale Locklear, který se teď kryl za dalším stromem, střelbu opětoval a uviděl díru v průhledné kupoli hned vedle vytřeštěných očí Nathana Gazha.
Když Zjizvená Tvář spustil asi ze třiceti metrů přehradnou palbu, učinil Gomulka správné rozhodnutí. Padl na zem, a zatímco řval rozkazy, začal střílet střídavě po Locklearovi a Zjizvené Tváři. Ukryl se za pancéřovým okrajem kokpitu a zbytku posádky nařídil, aby opustila člun.
Zjizvená Tvář zavolal v kzintštině, které ostatní pravděpodobně nerozuměli, ale Locklear s ním nemohl než vřele souhlasit.
"Střílej, utíkej, znovu střílej," dolehlo k němu.

O pět minut později po běhu z kopce klesl Locklear za konec ležícího kmene a usmál se na Zjizvenou Tvář, který ležel na jeho druhém konci. "Skvělá trefa s tím stromem."
"Nesnáším, když musím žvýkat rostliny," byla jediná odpověď, které se mu dostalo. "Myslíš, že se jim podaří dát ten člun zase do pořádku?"
"S bezpečnostními bloky? Nepoletí to rychleji než hlemýžď, dokud někdo neopraví -" Locklear ztichl, když uviděl varovné gesto.
Letmo zahlédl, jak Gomulka utíká za vrchol kopce. Na pravé straně krátce zahlédli Schmidta, který držel pušku jen jednou rukou. Tento postup, typický pro každou skupinu, která má střelné zbraně, by brzy vedl k obklíčení jejich skrýše. Velký blondýn se zrovna schovával za kapradinu, když ho kulka Zjizvené Tváře trefila přímo do prsou, pistole odletěla a Locklear uviděl tenké stužky kouře po kulkách, které se zaryly do kmene, za kterým ležel. Držel se za Zjizvenou Tváří a střílel naslepo, protože běželi se skloněnými hlavami, aby byli dobře kryti.
Během další hodiny se zastavili ještě dvakrát a spustili palbu, aby zpomalili Gomulkovu bandu. Na takovou vzdálenost však neměli úspěch. Později, blíže vesnici, leželi za kameny na břehu potoka. "Když jsou jenom tří," řekl Zjizvená Tvář s jistou spokojeností, "postupují pomaleji."
‚A my plýtváme municí," odpověděl Locklear. "Mně zůstaly, eh, dva krát osm a čtyři náboje. A tobě?"
"Jedenkrát osm a sedm nábojů. To je proti paprskometům málo." Velký Kzint zavětřil a stočil uši k vesnici. Chvíli studoval polohu slunce. Pak se zřejmě k něčemu rozhodl a podal Locklearovi deset svých drahocenných nábojů.
"Křoví u ústí potoka je dost křehké, ale můžu se plazit pod jejich vršky, takže vím, že ty můžeš taky. Zdrž je tady, potom ustup pod křoví v potoce a u ústí počkej. S trochou štěstí se tam potkáme."
Kzintský válečník se rozběhl k vesnici. Locklear za ním tiše zavolal: "Kam vlastně jdeš?"
Odpověď se téměř ztratila v korytě. "Pro posily."
* * *
Slunce urazilo po kzersatzké obloze dost dlouhou cestu, když Locklear znovu zaregistroval pohyb. Ale když si ho všiml, bylo už skoro pozdě. Do potoka se skutálel kámen a narazil na dno s třesknutím jako při kuželkách. Locklear si uvědomil, že někdo přešel přes potok. Potom uviděl Soichira Leeho, jak se pozorně rozhlíží s puškou u boku. Lee Lockleara neviděl.
Locklear velmi pečlivě zamířil oběma rukama a vypálil tři střely. První rána vmetla do Leeho obličeje sprškla hlíny, takže ostatní zásahy Locklear příliš zřetelně neviděl. Ale stačilo mu, že se Leeova hlava zalila krví a jeho tělo se vymrštilo dozadu a vzhůru. Puška zařinčela v korytě.
Gazhův varovný výkřik se ozval tak blízko, že se Locklear nechal vyprovokovat ke slepé palbě. Pak se rozběhl k ústí potoka, a ztratil se v křoví, které mu dosahovalo k hrudi.
Společnost mu dělaly jen prodlužující se stíny, zatímco čekal s nadějí, že mu některý z mužů vstoupí před mušku, až si půjdou pro paprskomet. Občas se posadil a hodil kámen do mlází nedaleko Leeova mrtvého těla. Dvakrát střely sežehly mlází. Locklear věděl víc než dobře, že nesmí opětovat palbu, pokud nebude mít jasný cíl.
Když spustili palbu z plamenometu, zadoufal Locklear, že brzo vyčerpají zásobník, ale pak uviděl, jak se oheň přibližuje k jeho skrýši. Vydal se tedy dolů podél pramínku vody v korytě, opatrně, aby nepohnul křovím. V té chvíli uslyšel od vesnice palbu z kzintské pušky.
Skoro vystřelil na svalnatého Kzinta, než poznal, že je to Zjizvená Tvář, a ani ne za minutu už si razili cestu společně.
"Ti kšat kněži," supěl Zjizvená tvář. "Poštvali tucet vesničanů, aby mě chytili. Jednoho kněze jsem zabil, ti ostatní zůstali vzadu v bezpečí."
"A kde jsou tvoje posily?"
"Tma je vytvoří."

"Budeme ale mezi oběma skupinami nepřátel," podotkl Locklear.
"Kteří se v té tmě navzájem postřílí, tucet bláznů proti třem opicím."
"Už jen dvěma," opravil ho Locklear. Ale už chápal logiku věci, a když o pár minut později slunce zhaslo, zpozoroval kradmý pohyb Kzintů plížících se po obou stranách potoka.
Zjizvená Tvář zašeptal Locklearovi do ucha: "Pošlou někoho, aby prohledal i tohle řečiště. Mé wtsai to s nimi tiše vyřídí."
Ale když o pár minut později vojenská světlice ozářila horní část toku, uslyšeli bojový ryk a najednou dva kzintští bojovníci skočili přesně mezi Lockleare a Zjizvenou Tvář. Na okamžik zůstali stát, rozhlédli se nad křovím, vrhli se k

místu akce a v okamžiku byli pryč.
Dotýkaje se rukou chlupaté paže, vyklopýtal Locklear poslepu na okraj potoka, kde si oba sedli a dívali se, co se bude dít. Z jedné strany se k potoku hrnuly oštěpy a pochodně, zatímco z druhé šlehaly výboje paprskometů. Hořící křoví poskytovalo mihotavé světlo, v němž viděli, jak se přinejmenším tři obrovská kzintská těla hnala přes potok směrem k nepřátelům.
"Tentokrát," řekl Zjizvená Tvář tiše. jakoby pro sebe, " si myslím, že je moje rasa spíš statečná než hloupá. A to ještě neznají své nepřátele a ani se o to nestarají."
"Totéž platí i pro ty dezertéry," zamumlal Locklear, fascinován bojem, který vyprovokoval jeho přítel. "A jak se teď dostaneme zpátky do jeskyně?"
"Takto," řekl Zjizvená Tvář, poklepal si po čenichu a vyrazil do tmy s klopýtajícím Locklearem v patách.
Jeskyně najednou vypadala jakási menší, když byla přeplněna dvacítkou vystrašených Kzintů, ale ne na dlouho. V okamžiku, kdy zjistili, že Kit chybí, chtěl Zjizvená Tvář okamžitě vědět, kam se poděla.
"Vešli sem dva přisluhovači," vysvětloval jeden samec a Locklear v něm poznal uvážlivého Siláka. "Přemluvili tři hlupáky, aby jim pomohli vzít ji do vesnice. Bylo to ještě před setměním."
"A to jim v tom nikdo nezabránil?" Locklear se pokusil ovládnout hněv.
Silák jim ukázal krvavé šrámy na své paži a na krku a pak na samici, která ležela schoulená na rohoži z trávy. "Nikdo mi nepomohl, kromě ní. Nabízela sebe namísto tamté."
A tu si Zjizvená Tvář všiml, že je to Punčoška, která byla zraněna, ale přesto v tichosti kojila svá koťata. Žádná jeskyně nemohla zadržet strašlivý výbuch jeho vzteku. Řval, vrčel, divoce mrskal ocasem a nakonec vyhnal uprchlíky, aby se vrátili, odkud přišli. Locklear navrhl, aby si ponechali Siláka, který už prolil krev pro jejich věc.
Zjizvená Tvář se neuklidnil, dokud neuviděl Lockleare s kzintskou lékárničkou, jak se snaží ošetřovat Punčošku. "Jsi dobrý spojenec, ale v kzintské medicíně se moc nevyznáš," vyhuboval ho a vybral jinou mast.
Punčoška se styděla, že dovolila přisluhovačům, aby vešli do jeskyně. Pasti vypnula kvůli mnoha uprchlíkům., JCněži se určitě brzy vrátí," dodala.
"Ne dřív než odpoledne," řekl Silák. "Nikdy nezačínají obřady během noci. Podle mého mínění budou chtít tu krásnou prret utopit v pravé poledne."
"To se nikdy nepoučí?" podivil se Locklear.
Odpověděla mu Punčoška. "Ne. Jsou to kněži," řekla, jako by to všechno vysvětlovalo, a Silák souhlasně přikývl.
„Pořád to samé," řekl Zjizvená Tvář. "ale tentokrát se asi postarají, aby odvedli lepší práci. Ty," obrátil se na Siláka. "Myslíš, že se ti v té tmě podaří dostat do vesnice a zpátky?"
"Jestli ne, říkejte mi přisluhovač. Chcete se dozvědět, co zamýšlejí udělat s vaší družkou, že?"
"Jistě, musíš to zjistit," naléhal Locklear, když s nim šel k hlavnímu východu.

"Ale zavolej, než znovu vejdeš. Máme nachystané smrtící pasti pro každého, kdo by sem chtěl vniknout."
Silák vyšel do noci a zavětřil ve vánku. Locklear chodil od místa k místu a zapínal pasti, zatímco Zjizvená Tvář ošetřoval Punčošku. Takováto něžná péče od kzintského bojovníka se dala vysvětlit jako vděk. Vždyť Punčoška se i přesto, že má koťata, chtěla obětovat za Kit. Locklear byl přesvědčen, že v tom musí být i něco jiného. Přemýšlel o tom, dokud neusnul.
Dvakrát je v noci vyděsila veliká rána a jednou krátké kzintské zavrčení. Zjizvená Tvář se pokaždé vrátil a lízal si krev z tlap. Pří druhém vyrušení zabručel k rozespalému Locklearovi: "Jestli se ti přisluhovači budou dál tak ochotně rozprskávat o strop, nebudeme brzo mít kam dávat mrtvoly." Vypadalo to, že past z gravitačního polarizéru odvádí dokonalou práci.
Locklear nevěděl, kdy se Silák vrátil, ale když se probudil, mladý Kzint už mluvil se Zjizvenou Tváří. Věrni svým zkostnatělým zásadám měli kněži skutečně v úmyslu znovu Kit utopit při poledním obřadu, ale chtějí použít těžší kameny a potom začít s obléháním jeskyně.
"Klidně. Bude prázdná," zabručel Zjizvená Tvář. "Lockleare, ty už jsi mě viděl řídit můj skútr. Rád bych věděl, jestli..."
"Nejtěžší bude obejít ty zběhy, pokud ještě nějací zůstali," řekl Locklear. "Můžu běžet pěkný kus, když jsem odpočinutý."
"Dobře. Dokázal bys to do poledne stihnout k Punčoščině porodnímu doupěti?"
„Jestli ne, říkejte mi přisluhovač," usmál se Locklear. Poklusem vyrazil hned po rozbřesku, byl ale velmi ostražitý. Každý koho teď potká, bude jeho cílem.
Po hodině zjistil, že zabloudil. Znovu se zorientoval podle hor, běžel delší úseky, šel jen chvílemi a téměř padal vyčerpáním, když vyšplhal ke skalnímu převisu, kde Zjizvená Tvář
nechal svůj skútr. Už do něj nasedal, když mu těsně kolem hlavy prosvištěla pažba pušky.
Nathan Gazho, který skútr našel, zatímco prohledával oblast kolem pomocného člunu, pocítil při pohledu na blížícího se Lockleara divokou radost. Ale nečekal, že se tak hbitě sehne. Znovu se rozmáchl, ale Locklear, stejně velký jako jeho protivník, ráně uhnul. Přesto ho pažba zasáhla do ramene. Zaskučel bolestí, ale pohotově uchopil hlaveň a použil ji jako páku, třebaže skoro necítil levou paži. Puška dopadla na zem mimo jejich dosah. Když se při boji posunuli dále od desetimetrového srázu, Gazho zaklel - první slovo, jaké někdo z nich pronesl - vytrhl z opasku víceúčelový nůž, lehce se zaklonil a zvedl levé předloktí. Přikrčil se a ohnal se nožem, jehož mimořádně ostré ostří se zablesklo; bylo vidět, že to s nožem umí.
Locklear sáhl pro kzintskou pistoli, jenže šiji předtím strčil do levé kapsy a levou ruku teď měl úplně ztuhlou. Gazho zaujal šermířský postoj, rychle postoupil kupředu a máchl nožem v krátkém oblouku. Mezitím se Lockearovi podařilo pravou rukou vytasit wtsai z pochvy. Gazho uviděl dlouhou čepel, ale necouvl a Locklear věděl, že nesmí ztrácet čas.

Ve vzdálenosti asi čtyř kroků od Gazha se dvakrát za sebou napřáhl, jako by chtěl nožem hodit. Gazho v obranném reflexu zvedl ruku a v tom okamžiku Locklear skočil dopředu, hodil nůž a shýbl se, aby uchopil kámen velikosti dlaně. Jenomže Locklear nebyl žádným vrhačem nožů; zbraň nezasáhla svůj cíl hrotem, nýbrž rukojetí. Lehce otřesený Gazho klopýtl dozadu a Locklear po něm vzápětí mrštil kamenem, který mu rozdrtil čelist. Nathanu Gazhovi se podlomily nohy, ale ze setrvačnosti ještě couvl a s divokým výkřikem se zřítil ze srázu.
Locklear uslyšel tupou ránu. Podíval se dolů a uviděl rozbité tělo, které sebou škubalo ve smrtelné křeči. S námahou vylovil z kapsy pistoli a jeho jediný výstřel byl spíše ranou z milosti než z pomsty. Promasíroval si levou ruku, zvedl wtsai a paprskomet a pak se dopotácel ke skútru. Teprve když se skútrem odstartoval a neobratně se s ním spustil dolů podél skal-

ního útesu, všiml si důvěrně známého tvaru zásobníku na standardní náboje. Díky taktice Zjizvené Tváře však byl prázdný.
Před mnoha týdny - které se teď zdály být geologickými věky - našel náhodou Punčoščino porodní doupě. Její jeskyně byla ukryta za malým vodopádem poblíž úzké mělké rokle. Jakmile tu rokli ze vzduchu zpozoruje, prostě už jen poletí podél ní. Nesměl se však vznést příliš vysoko, aby ho neviděli z kzintské vesnice. Když se blížil zpět k dohodnutému místu, měl slunce přímo nad hlavou. Jen aby nebylo příliš pozdě...
Zjizvená Tvář na něho zamával od vodopádů a vyskočil na skútr ještě dřív, než se stroj dotkl země. "Pusť mě k řízení," zavrčel a odstrčil Lockleara stranou způsobem, který jasně naznačoval, že se jen taktak ovládá. Locklear si přesedl a zatímco se skútr rozlétl nejvyšší rychlostí kupředu, řekl Zjizvené Tváři o Gazho ve smrti.
"Na tom nebude záležet," odpověděl Zjizvená Tvář, navedl skútr výše a přimhouřenýma očima se zahleděl směrem k vesnici, "pokud moje družka dnes zemře." Pak jeho oči šelmy zaznamenaly strašlivé detaily. V nekontrolovatelném vzteku zaskřípal zuby.
Když byli necelý kilometr od vesnice, uviděl Locklear to, co jeho přítele dohnalo k nepříčetnosti. Zatímco většina vesničanů stála vzadu v dostatečné vzdálenosti, jako by s obřadem nechtela mít nic společného, zbývající přisluhovači nesli svázané zmítající se břímě ke břehu jezera. Za nimi kráčeli kněží, kteří mávali opentlenými oštěpy. Zpívali jakési kakofonické melodie podobné zvuku železa hozeného do elektrického transformátoru. Locklear se otřásl hrůzou.
Přestože se řítili nejvyšší rychlostí, bylo zřejmé, že nedokáží doletět na místo dřív, než procesí dospěje po lávce k hluboké vodě; a Kit, k jejímž pevně spoutaným končetinám byly přivázány těžké kameny jako závaží, se tentokrát už nepodaří utéct. "Budeme pro ni muset skočit," zavolal Locklear do větru.
"Neumím plavat," odpověděl Zjizvená Tvář se zúženýma očima.
"Já umím." řek! Locklear a začal zhluboka dýchat, aby se co nejvíce zásobil kyslíkem. Zatímco se chystal ke skoku, začal jeho přítel pálit z pistole.
Když se skútr snesl níže a trochu zpomalil, jeden kzintský kněz se zhroutil. Ostatní uviděli skútr a postavili před sebe při-sluhovače. Nešťastnou Kit mrštili bez dalších obřadů do hluboké vody, ale když skákal ze skútru, všiml si Locklear, že ho Kit zahlédla. Klesl do hluboké vody, ale stále slyšel dunění střelby z automatické zbraně Zjizvené Tváře.
Locklear si svůj skok špatně odhadl, a tak se nechal chvilku nést setrvačností, než začal plavat kupředu a ke dnu. Levou ruku měl napůl ochrnutou, ale tíha zbraní mu pomohla klesnout na písčité dno. S doširoka rozevřenýma očima zamířil k tmavší mase, nejasně se rýsující před ním.
Ale byl to jen menší balvan. Začal pociťovat nedostatek kyslíku; otočil se, silně kopl nohama - a najednou ucítil, že jeho noha narazila na cosi jako kožich. Nedbal na naléhavou žádost plic o vzduch, sehnul se, vytasil wtsai, hmátl před sebe a zachytil provaz. Stačily mu tři zuřivé řezy a provaz povolil. Upustil nůž - tu zbraň, kterou mu Kit jednou ztupila a potom znovu naostřila - a odrazil se ode dna.
Vyplul nad hladinu, zalapal po dechu a uviděl kněze, který vytřeštil oči a mrštil po něm oštěp. Snad jen zázrakem netrefil a Locklear se naposledy zhluboka nadechl a opět klesl na dno.
Poslední věc, jakou by moudrý muž udělal, by bylo ukázat jim. kde se nachází tonoucí tygřice. Ale přesně tohle Locklear udělal. Kit, neplavec, se mu doslova vyšplhala po promočené kombinéze a srazila ho ke dnu tak, že ve vodě udělal kotrmelec. Zvířený písek ho zaštípal v očích. Ztratil orientaci a zpanikařil, ale v příštím okamžiku už se dral vzůru ke světlu.
Vynořil se nad hladinu, zamířil k pilíři na konci lávky a začal zhluboka dýchat, aby nabral kyslík k dalšímu pokusu o záchranu bezmocné Kit. Pak ale v prostoru mezi hladinou a spodní stranou lávky zaslechl prskání a kašlání. "Kit!"
Připlaval k ní a uviděl její vyděšený pohled a hrozivé drápy zaťaté do hru-

bych prken. Chlácholivě ji poplácal po rameni. Nad nimi někdo dělal všechno pro to, aby se rozpoutalo pravé kzintské peklo. "Zůstaň tady," nařídil Locklear a odrazil se směrem k mělčině.
Zamával vytasenou pistolí. To, co uviděl na lávce, bylo jasným důkazem, že kněží se opravdu příliš rychle neučí.
Pět zastřelených Kzintů krvácelo na prkna nad hlubokou vodou, ale mnohem víc jich leželo bez hnutí na hromadě na jednom místě lávky v blízkosti břehu. Na lávce stál poslední při-sluhovač a němě zíral přes schoulená těla na Zjizvenou Tvář, který stál na břehu s vytaseným wtsai v ruce a s očima blýskajícíma zuřivostí vyzývavě vrčel. Potom, přestože viděl, co se před okamžikem stalo, přisluhovač zařval a skočil.
Uprostřed skoku ztratil vědomí, těžce dopadl na své druhy a zkroutil se do embryonální polohy, stejně jako se to stalo • všem, kdo chtěli přejít vzdálenost šesti metrů, které jim zbývaly ke břehu. Stázové jednotky, které tehdy v noci Locklear umístil pod prkna lávky, pocházely z kontejnerů pro tunové býložravce a s Kzinty si poradily naprosto bez problémů.
Locklear a Zjizvená Tvář velmi dobře věděli, že kněži tu lávku zase dřív nebo později použijí, ale nenapadlo je, že by to mohlo být tak brzo.

Vypadalo to, že Zjizvená Tvář není schopen rozumně uvažovat, dokud neuviděl Kit, jak se brodí z vody. Pevně svou družku objal a vůbec mu nevadilo, že z ní crčí voda, kterou nesnášel. Na dotaz, jak se mu podařilo odblokovat zapínání, Zjizvená Tvář odpověděl: "Řekl jsi mi přece, že jsi to umístil na vnitřní stranu pilíře a ti idioti se nepokusili mi bránit, když jsem se k němu brodil."
"Všiml jsem si, že jsi mokrý," řekl Locklear a usmál se. "Omlouvám se za to."
, JVlyslím, že brzy budu víc mokrý od krve," řekl Zjizvená Tvář a vrhl děsivý pohled na hromadu spáčů.
Locklear ohromeně otevřel ústa, ale Kit mu na ně přitiskla dlaň. "Rokíre, znám tě a taky znám svého druha. Není to podle vašich zvyklostí, ale tohle je Kzer-satz. Viděli jste, co udělali zajatci, kterého chytili včera v noci?"
"Urostlý muž, krátké černé vlasy? Jmenuje se Gomulka." "Jmenuje se maso. Co z něj zbylo, visí na kůlu." "Proboha!" hlesl Locklear a těžce polkl. "Ale - podívejte, nemůžete po mě chtít, abych vám pomáhal popravovat někoho ve stázi."
"Jistěže ne." Zjizvená Tvář se protáhl a popošel k nahromaděným tělům. "Možná by sis měl zajít na malou procházku, Lockleare," řekl a zvedl odhozený oštěp, dvakrát delší než on sám. "Tohle je záležitost nás Kzintů, ne opic."
Po dvou dnech byla Locklearova paže celkem v pořádku, takže se mohl potopit pro své wtsai. Mrtvé pohřbili se Silákovou pomocí do společného hrobu a začali opravovat díry v kopuli pomocného člunu a pokroucené panty. Malá svářečka jim práci velice urychlila, ale Locklear uvažoval: "Musíme se vrátit. Pokud neudeříme jako první, objeví se nad námi ukradená loď s takovou palebnou silou, že nás všechny sežehne na škvarek."
Zjizvená Tvář musel souhlasit. Jako válečník, který svrhl předchozí režim, teď neměl jen práva, ale také odpovědnost za ty, jejichž vůdcem se stal. Třetího večera si hověli na lůžkách z trávy ve shromažďovací chatrči, ukusovali dušené maso a plánovali. "Ten útok můžou provést jen dva z nás, to víš." řekl mohutný Kzint.
"Přemýšlel jsem o nějakých dobrovolnících," řekl Locklear, který dobře věděl, že Zjizvená Tvář bude respektovat jeho přání, jestliže na něm bude trvat.
"Pokud ovšem budeme mít čas na to, abychom je vyškolili," odpověděl Zjizvená Tvář. "Jenomže ta loď může začít pátrat po pomocném člunu každým okamžikem. A jenom já a ty umíme ten člun řídit, takže, pokud bychom v boji zahynuli, tihle dobrovolníci by navždy zůstali mezi nepřátelskými opi... nepřáteli," opravil se rychle. "A také neumějí používat moderní zbraně."

"Silák možná ano, má technické sklony. Vím, že i Kit umí používat zbraň, ale nechci ji s sebou."
"Z důvodu, který znám lépe než ty," souhlasil Zjizvená Tvář a zastříhal ušima přes oheň na ospalou Kit.
"Chce ti naznačit, že mu brzy porodím koťata, Rokíre," řekla Kit. "A prosím, neber Punčošce jejího nového druha pryč jenom proto, že umí se svýma rukama dělat zázraky." Všimla si Locklearova ohromeného výrazu. Jak ti tohle mohlo ujít? S těmi přisluhovači v jeskyni bojoval jen kvůli Punčošce."
"No, asi jsem byl příliš zaneprázdněn," připustil Locklear.
"Budeme ale ještě více zaneprázdněni, pokud ta loď zaútočí dřív než my," připomněl mu Zjizvená Tvář. "Navrhuju, abychom vyrazili, hned jak bude světlo."
Locklear se posadil. "Zatraceně! Kdyby mi nevzali náramkový počítač - už zapomínám. Rozvrh slunečního svitu těch umělých sluncí není zesynchronizovaný. Třeba je tam právě teď den, ale to můžeme zjistit, když poletíme s pomocným člunem velmi blízko silových stěn. Odtamtud se dá docela dobře rozeznat, jestli ve vedlejší buňce svítí slunce."
"Raději bych letěl za tmy," namítl Zjizvená Tvář. "pokud se nám ovšem podaří zprovoznit senzory pro noční vidění."
"Možná, že se to povede včas. Já jsem přece letěl s touhle věcí do vesnice, ne?"
"Když bylo světlo a po úpravách," řekl Zjizvená Tvář přátelsky přísným tónem a vyndal pistoli z pouzdra, aby zkontroloval zásobník. "Chceš s ní znovu letět? Právě teď?"
Kit se dívala na malého muže, jak bere do ruky svou vlastní zbraň, aby ji zkontroloval, a žasla nad tím tvorem, který měl odvahu ukazovat v divokém úsměvu tak maličké zuby. "Vím, že musíte jít," řekla a otřela se čenichem o svého druha. "Ale co máme dělat, pokud neuspějete?"
"Buďte připraveni na obrovskou nepřátelskou loď. Větší, než jste kdy viděli," řekl Locklear. "A víte přece, jak fungují ty stázové pasti. Ale pamatuj si, že tihle lidé mají senzory pro noční vidění a můžou tě spálit na velkou vzdálenost."
Zjizvená Tvář ji pohladil po pevném břiše. "Dávej na sebe dobrý- pozor," řekl a vykročil do tmy.
Ovládání pomocného člunu bylo jednoduché. Jedinou starost působil Locklearovi tichý pískot: vzduch, který unikal z kupole, která nebyla stoprocentně utěsněna. Zatímco plavidlo uhánělo směrem k Newduvai, domlouval se se Zjizvenou Tváří na posledních podrobnostech. Řídil člun tak, aby hřmění při jejich vstupu do atmosféry Newduvaie bylo pokud možno co nejtišší a aby se nacházeli co nejdále od kosmické lodě Anthony Wayne.
Na Newduvai bylo pozdní dopoledne, takže už z velké vzdálenosti viděli lesklý trup. Locklear zpomalil a posledních pár kilometrů se otíral dnem člunu o vzrostlé křoví, než přistál v malém pouštním vádí. Vytáhli z pantů kopule zajišťovací kolíky a ukryli je ve člunu, aby znemožnili případnou krádež. Pak si Locklear nacpal do kapsy kotouč lepicí pásky a klusem se rozběhl ke své pasece.
"Připadám si zase jako kotě," radoval se Zjizvená Tvář a doslova se v nižší gravitaci Newduvaie vznášel. Potom ale zpomalil a zavětřil. "Nejsou daleko," varoval.
Locklear kývl a opatrně postupoval dopředu, pak se skryl za zeleným houštím. Před ním se rozkládala mýtina s válečnou lodí a chatrčí. Zdálo se, že se na ní nic nezměnilo - ale velká větev blokovala dveře, spíš jako by měla držet věci vevnitř a ne bránit se věcem z venku. Zjizvená Tvář si všiml dvou děr velikosti muže hned vedle základních trámů chatrče. Po deseti minutách, kdy se na pasece nic nepohnulo, byl Zjizvená Tvář připraven použít to, čemu říkal opičí trik; nebyla to přímo lež, jenom takový malý klam.
"Trpělivost," radil mu Locklear. "Myslel jsem, že kočky jsou lovci."
"Lovci ano, ale ne takoví, co nečinně leží v úkrytu."

"Pak se nedivím, že prohráváte války," zamumlal Locklear. Ale po další půlhodině, kdy leželi dobře skryti v okolním porostu paseky, se už ani Locklear nemohl dočkat akce.
Velký Kzint si povzdechl, posunul si wtsai za opaskem na záda a poslušně natáhl obrovské tlapy před sebe. Locklear mu kolem zápěstí omotal tenkou, jasně červenou pásku a odřízl ji speciálním hrotem. Zjizvená Tvář si byl jist, že ji může překousnout, kdykoliv bude chtít. Ale byl rád, když ji Locklear v místě, kde to nebylo vidět, přejel přes pásku hrotem se speciálním rozpouštědlem. Pak Locklear vytáhl své vlastní wtsai a za hlasitého halekání popoháněl svého "vězně" k chatrči.
Zastavil se pět kroků od chatrče a znovu zavolal: "Haló! Je tam někdo?" Zevnitř se ozvalo několik ženských hlasů a jeden, který tak dobře znal: "Locklear jít brzy, brzy!"
"Rút to říká mnohokrát," odpověděl Locklear zčásti pobaveně, přestože nějakým způsobem věděl, že tentokrát se o něj bojí. "Noví lidé držet mírní uvnitř?"
Zjizvená Tvář nejistě přešlápl a zakmital ušima dopředu a dozadu. Něco zamumlal, když se zevnitř opět ozvala Rút: "Rút učit mírní nové řeči, dostat jídlo. Neučit, žádné jídlo," vysvětlila úsporně.
"To se na to podíváme," odpověděl jí. Pak se otočil ke Zjizvené Tváři a kzintsky se ho zeptal: "Co to bylo?"
Tiše, ale naléhavě: "Za námi, hlupáku!"
Locklear se otočil. Ve vzdálenosti ani ne dvaceti kroků se k nim, jak jen nejtišeji uměl, plížil Anse Parker. Za zády měl otevřený vstup do lodi, přes rameno přehozenou pušku, v ruce držel parabellum a zlomyslně se usmíval. "Tak jestli tohle všechny neporazí: můj vězeň má vězně," protáhl.
Locklear na jeden děsivý okamžik téměř ztuhl strachem, že zběh uvidí wtsai visící Zjizvené Tváři vzadu na opasku - ale Kzint zvedl ocas vzhůru, a zbraň tak zakryl. "Kde jsou ostatní?" zeptal se Locklear.
"Nedaleko. V kočičáckým člunu pacifikujou domorodce," odpověděl Parker. "Já se tě zeptám na to samý, parchante."
Parabellum se ani nezachvělo. Locklear ustoupil od svého přítele, kterv se otočil tváří k Parkerovi, takže páska na jeho zápěstí teď byla velmi dobře vidět. "Gomulkovi chlapci mají problémy. Slíbili mi milost, když seženu pomoc. Přivedl jsem s sebou rukojmí," řekl Locklear.
Parkerův pohyb nebyl rychlý, ale tak nečekaný, že Lockleara zaskočil. Krátká hlaveň pistole ho udeřila do tváře a rozrazila mu ret. Locklear upadl. Parker se postavil nad něj a ušklíbl se.
"Zmetku! Kdyby to tak bylo doopravdy, už by ses dávno někde schoval. Umíš si přece vymyslet něco lepšího!"
Locklear musel uznat, že Parker má pravdu. Ale i Parker, který se otočil zády ke Zjizvené Tváři, vzápětí dospěl k určitému zjištění. Přišel na to, že aniž by udělal jediný krok, mohl na něj Kzint pohodlně dosáhnout a přitisknout mu wtsai k hrdlu. Parker ztuhl.
, Jestli mě zastřelíš, jsi mrtvý," řekl Lockelar a zvedl se na lokty. "Odhoď tu pistoli."
Parker zaklel, ale poslechl. Díval se na Zjizvenou Tvář a zpozoroval svou šanci v okamžiku, kdy Kzint zalétl pohledem ke zbrani ležící na zemi. Parker náhle uskočil do strany a hmátl po pušce. A přehlédl nohu. kterou mu Locklear nastavil. Když puška spadla do trávy, vyhrabal se Parker na nohy a rozběhl se k válečné lodi vzdálené asi dvě stě metrů.
Zjizvená Tvář ho bez námahy předběhl a postavil se před vchod. Locklear neslyšel, co Parker říkal, ale jeho gestikulaci směrem k wtsai porozuměl: to není spravedlivé.
Zjizvená Tvář pochopil. Se svým kzintským úsměvem, který si tolik lidí vykládalo nesprávným způsobem, pohrdavě hodil wtsai k Parkerovým nohám. Parker chňapl po noži, podíval se svému soupeři do tváře, vyjekl strachem, dal se do zběsilého běhu a zmizel v blízkém lese. Zjizvená Tvář líně vyrazil za ním.
Locklear odkopl klacek od dveří chatrče a uvnitř našel Rút se třemi dalšími mladými ženami. S nepředstíranou radostí ošklivou neandrtálku objal. Ostatní ženy zmizely během něko-

lika vteřin z paseky, ale Rút vyšla z chatrče společně s Lock-learem. Všiml si teď také odjištěných granátů umístěných těsně vedle zdí chatrče. Dva mírní už zemřeli, když se snažili prokopat se ven, řekla mu.
Snažil se trochu připravit Rút na nezvyklý vzhled jeho přítele, ale když se Zjizvená Tvář znovu objevil se svým wtsai, potřebovala nějakou chvíli, aby se vzpamatovala. "Nevidím žádnou krev," poznamenal Locklear.
"Krev zbabělců je nechutná," odpověděl Zjizvená Tvář suše. "Myslím, že máš moji pistoli, příteli Lockleare."
Měli jsme s tím počítat, řekl Locklear, že se Stockton naučí létat s kzintským člunem. Ale skutečnost, že nemají těžké zbraně, by nemusela jejich plán na zajetí nijak zkomplikovat...
Tak, jak nakonec proběhlo, bylo vlastní zajetí spíše absurdní než komplikované. Později odpoledne dosedl Stockton poněkud vrávoravě na paseku necelých padesát kroků od Anthony Wayne. Všichni z člunu vystoupili, protáhli si ztuhlé svaly a vydali se k větší lodi, aniž tušili, že jsou pozorováni. "Ansi, jsme zpátky," křikl Stockton. "Žádné zprávy od Gomulky?"
V lodi bylo ticho, přestože její vchod byl otevřený. Grace pokrčila rameny, pak se podívala na Locklearevu chatrč.
"Zápora je pryč, Curte. Zase se snaží užít si s těmi zvířaty."
"K čertu s ním," zavrčel Stockton a oba zamířili k chatrči. "Kdybys byla ochotnější, nebyl by pořád - dobrý Bože!"
Důvodem jeho zděšení bylo dlouhé děsivé zaječení, při kterém stydla krev v žilách. Kzintský řev, jaký se dal slyšet jen v hororových holovizních programech, a ozýval se velmi, velmi blízko. "Na bojové pozice, nejvyšší stupeň pohotovosti, vzlétáme," zařval Stockton a hnal se k lodi.
Pistoli držel v ruce, ale když doběhl k Anthony Wayne a chtěl vyšplhat ke vchodu, musel ji sevřít do zubů, aby se mohl chytit madel. V tom okamžiku se skutečně podobal pirátovi v akci, ale to rychle pominulo v následujícím okamžiku, kdy se s nohou na nejvyšším schůdku zastavil a Grace, která se hnala za ním, mu hlavou narazila do zadku.
"Myslím, že ne." řekl Locklear mírně. Curtu Stocktonovi muselo ústí cizí pistole, do něhož zblízka hleděl, připadat

nejmíň jako torpédomet. Zbledl a bez odporu dovolil Locklearovi, aby mu vzal pistoli z jektajících zubů.
"A Grace," pokračoval Locklear, protože na ni přes Stock-tonovo tělo neviděl. "Sice pochybuji, že je to váš styl, ale přesto vám radím, ať tu pistoli necháte raději na pokoji. Slyšíte toho Kzinta? Jsou tam venku za vámi, ale tady uvnitř ne. Zahoďte pistoli a nechám vás vejít dovnitř."
Následujícího dne pozdě odpoledne dokončili s pomocí nevelké skupinky pomocníků, které obstarala Rút, zazdívání stázové jeskyně na Newduvai. Když pak skupinka mírných zmizela pod svahem, kývl Zjizvená Tvář směrem k zavalené jeskyni. "Stále si myslím, že jsme ty dva měli popravit, Lockleare."
"Vím, že si to myslíš, ale oni zůstanou ve stázích tak dlouho, dokud bude trvat válka, a na Newduvai - No, Rútini lidé se mnou souhlasí, že zabíjení už bylo dost." Locklear se odvrátil od jeskyně a Rút si stoupla vedle něj. Stále se ještě dost bála toho obrovského cizince, jehož řeč zněla, jako když syčí špek opékaný na ohni.
"Tvé názory jsou zvláštní," řekl Kzint, když kráčeli k pomocnému člunu, který stál poblíž. "Vím něco o vašich měřitcích krásy. Jestli chceš nechat tu poručici naživu, připadá mi to, že ji chceš mít, no, k dispozici."
"Krása Grace Aghostinové je všechna jenom na povrchu. A někde tady na Newduvai se skrývá dívka, kterou ti zběhové nikdy nechytli. Za pár let z ní bude - myslím, že ji ještě někdy uvidíš." Locklear objal Rút kolem pasu a zazubil se. "Rút si, pravda, myslí že vypadám dost odpudivě, ale některé věci se můžeš naučit přehlížet."

Na pasece vyskočila Rút z člunu jako první. "Rút to tu udělá zase tak pěkné, jak to být před tím," slíbila a odešla do chatrče.
"Učí se meziplanetárštině velice rychle," řekl Locklear pyšně. "Pomáhají telepatie - v mnoha ohledech. Zjizvená Tváři, uvědomuješ si, že její lidé jsou možná tím nejfantastičtějším objevem moderního věku? A ta ironie toho celého! Empatie, kterou tihle lidé sdílejí, jim pomohla izolovat se od moderních lidí, kteří se vyvinuli z jejich vlastního genetického základu. A přesto se ta jejich empatie může pro nás stát jedinou nadějí na přežití."
Povzdechl si a seskočil na trávník. "Někdy přemýšlím, jestli vlastně chci, aby mě našli."
Stáli za člunem a hleděli na Anthony Wayne. "S tou válečnou lodí bys mohl dělat objevy."
Locklear dobře odhadl touhu ve tváři velkého Kzinta. "Vím, jak rád pilotuješ, Zjizvená Tváři, ale musíš pochopit, že ti nemůžu dovolit, abys měl na Kzersatzu pokročilejší stroj, než je tvůj skútr."
"Ale - Jistě, pomocný člun nebo moje vlastní loď?"
"Vidíš to?" ukázal Locklear k lesu.
Zjizvená Tvář se poslušně podíval, potom se otočil, a když uviděl, jak mu na prsa míří pistole, objevil se mu ve tváři výraz hlubokého zklamání. "Vidím, že tě nikdy nedokážu pochopit," zavrčel a zvedl ruce nad hlavu. "A vidím, že stále pochybuješ o mé cti."
Locklear mu přikázal, aby se otočil čelem ke člunu a dal ruce za záda. "Promiň, ale musím to udělat," řekl a svázal mu je páskou. "Teď si nastup zpátky do člunu. Odvezu tě zpátky do Kzersatzu."
"Ale já bych-"
"Neříkej to," požádal ho Locklear. "Neříkej mi, co chceš ty, a já si nebudu připomínat tvoji čest, zatraceně! Podívej se, já vím, že nelžeš. A co když další loď, co sem přiletí, bude kzintská loď? Taky jim nebudeš lhát, ta tvoje proklatá čest ti to nedovolí. Najdou tě pěkně sedět v Kzersatzu, dobře?"
Zjizvená Tvář trochu vrávoravě nastoupil do člunu, protože nemohl používat tlapy. Chvíli se mračil, ale pak připustil: "Dobře."
"Zjizvená Tváři, nepostaví tě před válečný soud. Protože ta prolhaná a lstivá opice na tebe mířila puškou, svázala tě a poslala zpátky do vězení. Ted' a tady ti oznamuju, že Kzersatz považuju za vězení pro Kzinty a každá kočka na téhle planetě tam bude zavřená, dokud neskončí válka!" Locklear domluvil, zavřel kabinu a narychlo zkontroloval údaje na ovládacích panelech. Natáhl se, aby svému společníkovi utáhl bezpečnostní pás, potom se zapnul sám. "Nemáš na vybranou a žádný kzintský telepat nikdy nemůže tvrdit, že jsi někdy měl. Ted' už to chápeš?"
Velký Kzint se díval dolů na les, který pod nimi ubíhal, ale Locklear viděl, jak třepotá ušima v kzintském ekvivalentu smíchu. "Není divu, že vyhráváte války," řekl Zjizvená Tvář.

HODINA DĚTÍ
Jerry Pournelle & S.M. Stirling
copyright (c) 1989 by Jerry Pournelle & S.M. Stirling
Fenování autorů
Steve Stirling: Jan, s láskou Farrellu McGovernovi za to, že mi půjčil svůj počítač, když se ten můj pokazil - amid ex machina. Jerrymu Pournellovi za to, že je skvělý spolupracovník, zábavný společník, pozorný hostitel a skrznaskrz gentleman.
Jerry Pournelle: Stevovi Stirlingovi, který se, jak se zdá, rozhodl zničit mou pověst popudlivého člověka.

KAPITOLA PRVNÍ
"Chceme, abyste zabil Kzinta."
Generál nevypadal, že žertuje. Kapitán Jonah Matthieson svraštil obočí a připomněl si, že blátošlapi jsou divní. Zatraceně divní. Přejel si rukou po nakrátko sestřiženém pruhu černých vlasů na temeni, který byl jeho ústupkem vojenským ústrojním zvyklostem. Dokonce i podle asteroidských měřítek byl Jonah vysoký a kdyby se napřímil, působil by dojmem dokonalého vojáka, ale on stál v ostražitě nahrbeném postoji, který si stejně jako většina Asteroiďanů osvojil už v mládí. V jeho šikmých zelených očích se nezračilo žádné veselí, když jimi přejížděl přes obtloustlé břicho generála Buforda Earlyho. "No... přesně tohle víceméně dělám."

Generálův výraz se nezměnil. Vzal ze stolu krabici viržinek, formálně nabídl Matthiesonovi a pak si sám jedno zapálil zapalovačem ve tvaru kzintské lebky. "Grácie. Obraz. A-7, schéma," řekl do oblaku hustého kouře.
Zadní stěna čtvercové kanceláře se rozzářila a objevil se na ní obrázek šrafovaných sloupců. Jonah se na ně nechápavě zahleděl.
"Je to zjednodušené, aby to bylo lépe vidět," řekl generál. "Lodě, zbraně, oběti, na obou stranách. Berte to jako zobrazení bojové síly a odolnosti."
"Ano, pane?"
"A teď se na to podívejte z téhle strany. Grácie: časové sekvence, rozfázované." Obraz se proměnil a rozdělil na čtyři části. "Kapitáne, tohle je záznam čtyř flotil, které na nás Kzintové
poslali od doby. kdy před dvaačtyřiceti lety obsadili Wunderland a systém Alfa Centauri. Všiml jste si něčeho?"
Jonah pokrčil rameny. "Prohráváme." Válka s kočkov itými nepřáteli začala dříve, než se narodil; trvala už šedesát let, prakticky od okamžiku, kdy se lidé a Kzintové setkali poprvé. Meziplanetární boje v podsvětelných rychlostech byly hrou pro trpělivé.
"Zatraceně skvělý postřeh, kapitáne!" Generál byl malý, černý, plešatý a nesl takový náklad svalů, až to někomu, kdo vyrostl v prostředí s nízkou gravitací, muselo připadat obscénní. Vypadal, že je středního věku, ale to záviselo na tom, nakolik dbal o svůj vzhled, takže mu klidně mohlo být i sto padesát. "Ano. Prohráváme. Jejich flotily jsou čím dál větší a jejich zbraně čím dál lepší. My jsme také dosáhli jistých pokroků, ale ne tak rychle jako oni."
Jonah přikývl. Nebylo třeba nic dodávat. "Co si myslíte, že jsem dělal před válkou?" zeptal se generál. "Nemám tušení, pane."
"Ale jistěže máte: byrokrat z ARM, stejně jako všichni ostatní generálové." řekl generál., Ano, byl jsem jím. Ale taky jsem na akademii ARM učil vojenskou historii. Skoro jediný zatracený Pozemšťan, který tomuhle tématu věnoval pozornost." "Aha."
"Správně. Nebyli jsme připraveni na válku, nikdo z nás. Pozemšťané na ni nevěřili. Asteroiďané taky ne; byli zatraceně moc nezávislí. No, a ti prokletí kočičáci věřili." "Ano, pane."
"Správně. Tohle ví každý. Mé přemýšlejte o tom, kapitáne. Stojíme tváří v tvář rase masožravců s jednotnou meziplanetární vládou naprosto neznámého rozsahu a válečnou organizací. Začali líp než my a teď už po víc než jednu generaci okupují Wunderland a jeho pás. Kdyby nic jiného, tak nás při tomhle tempu nakonec převálcují svým počtem. A stačila by jedna sada multimegatunerů, která by se dostala až k Zemi -" Generál několikrát prudce potáhl z cigára.

Jonah se při tom pomyšlení v duchu zachvěl: všichni tihle lidé závislí na jednom jediném životním systému. Jak to ti blátošlapové vůbec můžou vydržet? Stačil by jediný pád asteroidu... Pás byl mnohem méně zranitelný. Jeho jednotlivé složky byly samy o sobě samozřejmě slabší, ale jejich síla spočívala v obrovském počtu.
Přinutil se obrátit svou pozornost zpět k muži, který mu připomínal trolla. V krku ho zaškrábal tabákový kouř. Jak to, že si to ten člověk i při svém postavení může na palubě lodi dovolit? Měl dojem, že dokonce i na Zemi už ten škodlivý zlozvyk vymizel. Asi se k němu vrátili, když přišli kočičáci, stejně jako k mnoha jiným starodávným obyčejům.
Jako je například válka a armáda, pomyslel si Asteroiďan trpce. Odznaky na náramenících generálovy kombinézy mu nic neříkaly. Samozřejmě, ve Sluneční soustavě žilo přes osmnáct miliard lidí a zdálo se, že většina z nich nosí v těchto dnech nějakou uniformu; blátošlapové milovali hru na převleky. Asi proto, že většinu života nemají nic užitečného na práci, napadlo ho.
"Takže je to pokaždé těžší," řekl Early.
"Poprvé to bylo dost špatné, ale tehdy nás opravdu podcenili. Podruhé taky, ale už ne tak moc. Jsou pokaždé lepší. Teď naposledy - to bylo zlé." Generál se významně zadíval na stužky na Jonahově hrudi. Dvě Komety a zvláštní vyznamenání, které jeho eskadra Šipek získala za likvidaci kzintské mateřské lodi.
"Jak sám víte. Něco z toho jste viděl. Ale neviděl jste celkový obraz - protože jsme ho zcenzurovali, dokonce i před našimi vojenskými jednotkami. Kapitáne, oni nás skoro dostali. Protože jsme my podcenili je. Tentokrát to od nich nebylo jen "zařveme a vrhneme se na ně", šli na to lstivě, kompletně nás oklamali předstíraným ústupem... a my víme, proč."
Znovu promluvil do počítače a zadní stěna se proměnila v holoprojekci. V jejím středu stála žena s poručickými prýmky a stejnými odznaky, jaké měl generál. Byla vysoká, štíhlá, měla
bledou pokožku a svaly člověka nízkogravitačního typu, který usilovně cvičí. Promluvila s asteroidským přízvukem.
"Dotyčný se jmenuje Esteban Cheung Jagrannath." Obrazovka se rozdělila na dvě poloviny a vedle ženy se objevil zuboženě vyhlížející muž. Jonah si všiml lesku pojiva na umělé kůži, metliček popraskaných cév následkem explozivní dekomprese, vyčerpaného pohledu člověka, který po radiačním ozáření podstoupil urychlenou léčbu dřeně. To je ale žalostný kus parchanta.
"Tvrdí, že se narodil před pětadvaceti subjektivními roky na Tiamat v Hadím Roji Wunderlandu."
Teď už poznává ni tenpnzvuk, pomyslel si Jonah. Ženina angličtina zněla navzdory ostré asteroidské výslovnosti samohlásek hrdelně; takhle mluvili potomci Asteroiďanů, kteří se odstěhovali na asteroidy Alfy Centauri. Wunderlandský vliv.
"Dotyčný je specialista na pohonné systémy, najatý do služeb Kzintů jako obsluha zásobovací lodi -" modré oči se sklopily dolů, aby přečetly něco pod úrovní záběru "-jménem -" Následovalo cosi ve vrčivém prskání Jazyka Hrdinů.
"Zhruba přeloženo. Štědrý Matčin Prs. Loď se připletla k výbuchu radiační pulzní bomby. Kzintský velitel neměl čas provést autodestrukci; můstek to dostal naplno. Ale byl to pěkně macatý cecík-" generál zamrkal a odkašlal si - "takže část opravárenské čety se zachránila, včetně tohohle zmetka. Všechno lidé, kteří tvořili převážnou většinu technické osádky. Našli jsme i několik příslušníků nějaké nelidské a zároveň ne-kzintské rasy, ale všichni byli mrtví. Škoda."

Jonah a Pozemšťan v nevědomé shodě přikývli. Kzintská říše byla obrovská, nepřátelská, neochotná vyjednávat a zahrnovala velké množství planet a ras; a to bylo všechno, co o ní lidé věděli. V počítačích předešlých flotil nebylo zaznamenáno mnoho údajů týkajících se kzintské společnosti a i z těch se podařilo získat jen malý zlomek; z plavidel, která byla poškozena natolik, že jejich posádka nemohla provést autodestrukci, málokdy zůstalo víc než hromada šrotu.

Generál opět promluvil. "Grácie, rychlý posuv k hlavnímu bodu." Holozáznam se proměnil v rozmazanou šmouhu. "Ve volném čase si to můžete přehrát celé, kapitáne. Je tam spousta důležitých informací, ale pro tuto chvíli..." Generál dal znamení a nahrávka se rozjela normální rychlostí.
"...nový kzintský velitel dorazil tři roky předtím, než odletěli. Jmenuje se Šuut-Riit, což naznačuje blízkou spřízněnost s... Patriarchou. To je nejpodrobnější údaj, jaký jsme byli schopni získat. Zdá se, že Šuut-Riitův první rozkaz zněl oddálit odlet flotily." Slabý úsměv.
"Šuut-Riit je nejen příbuzným toho jejich potentáta; je to taky svým způsobem spisovatel. Napsal dvě díla o strategii: Logistická příprava jako klíč k vítězství ve válce a Cesta k vítězství prostřednictvím defenzivní ofenzívy."
Jonah našpulil rty k bezhlasému hvízdnutí. Tohle tedy není žádný typický Kzint. Pokud vůbec máme nějaké ponětí o tom, jak takový typický Kzint vypadá. Setkáváme se jen s jejich válečníky, kteří k nám přicházejí za paprsky a bombami.
Poručice na holozáznamu jako by mu četla myšlenky. "I samotní kočičáci ho považují za poněkud výstředního; povídá se, že absolvoval celou řadu soubojů, a to skoro hned od okamžiku, kdy se ujal své funkce a uspořádal první poradu. Nové směrnice zahrnují mohutný rozvoj podpůrné infrastruktury flotily. Nařídil taky kompletní změnu taktiky a dal přikaž, aby na Wunderland chodily přesné a podrobné zprávy o průběhu bojů."
Pozemský generál mávl rukou a obraz se zastavil. "Tak." Založil si ruce na hrudi a naklonil se kupředu. Jeho nažloutlé bělmo se zalesklo ve slabé záři úmyslně tlumeného osvětlení. "Máme problém, kapitáne."
"Dosud jsme kočičáky poráželi, protože máme mnohem blíže ke zdrojům zásob a protože jsou... předvídatelní. Průměrní taktikové, ale hodně slabí stratégové, a to dokonce ještě slabší, než když jsme se s nimi střetli poprvé, navzdory Dlouhému míru. Podle analytiků by to mohlo znamenat, že nikdy předtím
nanarazili na nějakého významnějšího protivníka. Kdyby narazili, určitě by se od něho učili tak rychle, jako se - ksakru - učí od nás.
A opravdu, těch pár informací, které získala naše výzvědná služba většinou od zajatců ze Čtvrté flotily, tyto domněnky potvrzuje; Kzintové prostě nemají příliš mnoho válečných zkušeností."
Jonah zamrkal."A to jste nepředpokládali," řekl opatrně.
Rázné kývnutí. "Jo. Překvapený, co? Já taky."
Generál Early lehce potáhl z cigára. "Agresivní, to oni jsou. Skoro šíleně a přitom tak málo pospolití, že je div, že vytvořili civilizaci. Jejich ústřední institucí je ritualizovaný boj se smrtí. Někteří naši xenologové se zapřísahají, že svoji technologii museli dostat od někoho jiného, protože se svou vlastní kulturou by se sotva povznesli nad úroveň mladší doby kamenné.
V každém případě se neustále drželi až politováníhodně přímočarého stylu útoku." Zamyšleně se zahleděl na mokrý, rozžvýkaný konec svého cigára, odhodil ho do popelníku a vybral si z humidoru další. "A pokud víme, mají jen jednu společnost, jeden společenský systém, jedno náboženství a jeden stát. To je v souladu s některými dalšími zjištěními, k nimž jsme dospěli; kzintská rasa jako taková má mnohem delší nepřetržitou historii než jakákoli lidská kultura. Možná že mnohem delší." Další zabafání.
"Jsou taky nezvykle geneticky jednotní; přinejmenším jejich válečníci. Víme mnohem více o jejich biologii než o jejich náboženství - dostáváme do rukou více mrtvol než živých zajatců. Méně odchylek, než byste očekával, a velká část z nich vypadá, jako by byli sourozenci."
Jonah se zavrtěl.
"To je všechno velice zajímavé, generále, ale-"
"- co s tím máte společného vy?" Pozemšťan se opět naklonil kupředu a spojil špičky prstů obou rukou do stříšky. "Tenhle Šuut-Riit je pro nás obrovská hrozba. Víte, ztrácíme ty výhody, o kterých jsem mluvil. Kzintové dopravují do

Wunderlandského systému dodatečné síly. Ani ne tak zbraně, jako personál a zařízení pro průmyslovou výrobu. A co víc, perfektně zorganizovali místní obyvatelstvo. Vzniká tam plně industrializovaná, široce rozvětvená ekonomika s ústřední planetou zemského typu a pásem asteroidů, který je bohatší než ten ve Sluneční soustavě. Počet obyvatel je sice mnohem nižší - stovky milionů namísto skoro dvaceti miliard - ale to nemá příliš velký význam."
Jonah přikývl. S dostatkem energie a surovin může geometrickou řadou rostoucí potenciál automatizované výroby dospět k soběstačné válečné produkci během jediné generace. A možná i rychleji, pokud bude dovezeno i několik správců a techniků, kteří obsadí klíčové pozice. Hordy tupých Pozemšťanů přispívaly velmi málo k válečnému úsilí obyvatel Sluneční soustavy. Většina z nich byla pouhými neužitečnými spotřebiteli - při válečném konfliktu, který se odehrával ve vesmíru, se nedali využít ani jako nabíječi děl.
"Takže teď jsou v situaci, kdy nás mohou předběhnout v produktivitě. Musíme si stůj co stůj udržet dostatečný náskok."
"Když hraješ go s mistry, zlepšíš se," řekl Asteroiďan.
"Ne. Jestli jsou kočičáci více nebo méně inteligentní než my, to je akademická otázka. Mimochodem, co to vlastně je inteligence? Ale experimentálně jsme prokázali, že kulturně a geneticky jsou méně přizpůsobiví. Člověče, když tahle válka začala, byli jsme absolutními pacifisty - za posledních tři sta let se u nás nevyskytly ani pouliční nepokoje. Dokonce jsme zcen-zurovali dějiny, takže většina lidí vůbec nevěděla, že nějaké války vůbec někdy existovaly! A uplynulo necelé století, délka ani ne jednoho lidského života, a podívejte se, kam jsme dospěli. Kočičáci nás teprve teď

začínají dohánět."
"Tenhle Šuut-Riit vypadá, jako by byl... ale kurva! Pane."
Široký bílý úsměv. "Přesně tak. Výjimečně schopný parchant. Kzintové jsou mnohem méně než my náchylní jak ke genialitě, tak k hlouposti. Netolerují odchylky; ty, kteří se liší, většinou
vyzývají k souboji tak dlouho, dokud je nezabijí. Ale teď mají zatraceného génia na místě, odkud jim může vtlouct rozum do hlav."
"Musí zmizet."
Pozemšťan vstal a ohánějе se cigárem, začal za svým psacím stolem rázovat sem a tam. Jonahovi se sevřel žaludek a nebylo to jen z pachu kouře.
"Tajné operace jsou další věcí, kterou jsme museli vyhrabat ze zapomnění. Potřebujeme dobrého pilota... Asteroiďana, protože ti, kdo osídlili pás Hadího Roje Wunderlandu jsou stále podobnější svým předkům než vlastním Wunderlanďanům. Taky dobrého bojovníka, který už dokázal, že se umí postavit Kzintovi tváří v tvář. A někoho, kdo se vyzná v počítačových systémech, protože naši informátoři nám sdělili, že právě tohohle si Kzintové na Wunderlandu cení nejvíc."
Generál se zastavil a namířil na Jonaha ruku, v níž držel páchnoucí smotek."A nakonec někoho, kdo má kontakty v systému Alfa Centauri."
Jonaha zaplavila vlna úlevy Malá vlna, protože generál se na něho nepřestával usmívat.
"Pane. já jsem nikdy neopustil -"
Umlčela ho zvednutá ruka. "Grácie. Řekněte poručici Raine-sové, že jsme na ni připraveni."
Do místnosti vstoupila žena a řízně zasalutovala, nejdříve generálovi a pak Jonahovi; poznal, že je to ta z holozáznamu.
"Seznamte se s kapitánem Matthiesonem."
"Bože, co jste to s ní provedli?" zeptal se Jonah vysoké poručice, když se chytili madla a zastavili se u okna, které se nacházelo nejblíže jeho lodi.
Pozorovací ochoz lemující centrální dok základnového asteroidu byl luxusem, ale s multimegatunovou hmotou a neomezeným množstvím energie si vojenskoprůmyslový komplex Sluneční soustavy mohl takový luxus dovolit. Vezměte

železoniklovou skálu. Pomocí laserů do ní uprostřed vyvrtejte díru. Vzniklou rouru roztočte a rozmístěte kolem ní obří zrcadla tak, aby byla v jejich ohniskových bodech; za oběžnou dráhou Marsu už Slunce září dost slabě, ale v nulové gravitaci můžete vybudovat obludně velká zrcadla. Železoniklová roura se zahřívá, rozpaluje, měkne jako karamel a začíná se vydouvat směrem ven jako cukrová vata na pouti. Když vychladne, zůstane z ní obrovský prostor obklopený tenkou skořápkou skály bohaté na kovy. Roboti vyhloubí tunely a chodby. Lidé a roboti nainstalují zdroje energie, systémy vytvářející podmínky pro život, gravitační polarizéry...
Vzduch měl ten čistý chladný nádech, na jaký byli Asteroiďané zvyklí, ale dala se v něm vycítit průmyslová příchuť ozonu a horkého kovu; zdroje vzduchu na základně VOSSN Gibraltar dokonale splňovaly zdravotní podmínky, ale aste-roidských civilních standardů nedosahovaly. Dokonce i když se nehybně vznášel a pozoroval techniky, jak krouží kolem jeho lodi, neodpustil si myšlenku na to, že blátošlapové mají nervydrásající zvyk tolerovat provizorní a nedokonalá řešení. Prostá sebeúcta vyžadovala, aby vzduch, který člověk dýchá, byl čistý, ksakru!
VOSSN Kočičí Smrt se vznášela ve vakuovém hangáru, obklopena poletujícími opraváři ve skafandrech, přístroji, roboty s modrobíle zářícími pájecími lampami a odpojenými součástkami. Ale i v celém tom shonu a nepořádku se dal jasně a zřetelně rozeznat trup útočného člunu třídy Šipka: mohutná pohonná jednotka, drobná bublina kabiny, asymetricky umístěné zbraňové systémy a senzory určené pro operace v mezihvězdném prostoru.
"Co jste to udělali s mojí lodí?" zeptal se Jonah znovu.
"Nezbytné úpravy, kapitáne," odpověděla Rainesová. "Základní pohonné a zbraňové systémy zůstaly nezměněny."
Jonah nevrle přikývl. Viděl shluk držáků na lusky, buclaté ovoidy, které tvořily základní zbraň lehkých plavidel, megatu-novou bombu opatřenou laserem s paprsky X. V bitvě se roz-
prostřou jako křidla dravého ptáka do šířky tisíců kilometrů, které ovládne počítač v kontrolním lusku. Zůstaly i ostatní zbraně: pevné lasery, raketomety, částicové paprskové projektory a systémy vytvářející pole pro odchylování paprsků.
Pilotovy ruce se nevědomky sevřely; jeho reflexy a vzpomínky se vrátily do bitevní vřavy, prsty v lehkých rukavicích se začaly nepatrně pohybovat, oči se naplnily údaji z holoobrazovky. Jeho Šipka, ženoucí se kupředu na nohou s atomovým pohonem a ohánějící se kolem sebe raketovými pěstmi, se pustila s kzintským Pomstychtivým Rozparovačem do boje, který více než cokoli jiného připomínal balet ve stavu beztíže...
"Jaké úpravy?" zeptal se.
"Úchylné body pro připojení k beranidlové lodi. Experiment. Říkají tomu Jamamota... Plán je takový, že poletíme spojeni tak dlouho, dokud při vysokém tau nedorazíme do Wunderland-ského systému, a po celou dobu budeme zrychlovat. Odpojíme se v zákrytu za Alfa Centauri, Při takové rychlosti nebudou mít příliš mnoho času se na nás připravit." Loď bude hned v patách vlnové fronty oznamující její přílet.
"Skvělé." prohodil sarkasticky. "A jak zastavíme?"
"To je jednoduché." řekla Rainesová. Poprvé během jejich krátké známosti se usmála. Zatraceně, ta ale vypadá dobře, pomyslel si překvapeně Jonah. Víc než dobře. Jak jsem si toho mohl nevšimnout?
"Napálíme to rovnou do slunce."
O několik miliard let dříve existovali tvorové se zvláštní schopností. Nazývali se Thrint (nejbližší zvuk, jaký byli lidé schopni vyslovit); ostatní je znali jako Otrokáře. Schopnost telepatické hypnózy, jíž se nedalo odolat, se u nich vyvinula jako pomoc při lovu v ekosystému, kde většina zvířat, vyspělých natolik, že měla míchu, byla obdařena

alespoň nejnižší úrovní telepatie. Byl to málo pravděpodobný vývoj, ale ve vesmíru tak velikém, jako je náš, se dříve nebo později přihodí všechno možné. Thřinti

dokázali svou lovnou zvěř přimět k tomu, aby se sama rozhodla jit k napajedlu, kde na ni číhali. A jako dodatečná výhoda se u Thrintů vyvinula i inteligence. Konec konců, jejich kořist měla miliony let na to, aby si vůči nim vypěstovala odolnost.
Pak na planetě obývané Thrinty přistála vesmírná loď. Její posádka se okamžitě proměnila v otroky. Naprosto poslušné, naprosto spolehlivé, ochotné a nadšené otroky. Při působení na nervové systémy, které nevznikly v prostředí nasyceném Mocí, mohl každý Thrint ovládat několik desítek bytostí. Prostřednictvím zesilovačů, které vyrobili zotročení technici, dokázal jeden Thřint ovládat celou planetu. Během jediné generace industrializovali otroci kulturu nacházející se ve stadiu loveckých smeček; několik dalších generací otrokům pod vlivem Moci trvalo, než vybudovali impérium zahrnující většinu galaxie.
Otroci dělali všechno, protože Thrintové nikdy nebyli nijak zvlášť inteligentní rasa; a protože měli Moc, nepotřebovali přemýšlet. Nakonec potkali, a jak se domnívali, také zotročili, jednu skutečně velmi chytrou rasu, Tnuctipy. Vzpoura, která vzápětí následovala, vedla k vyhubení všech inteligentních bytostí v galaxii, ale ještě předtím vykonali Tnuctipové některé pozoruhodné věci...
"Otrokářské stázové pole?" řekl a v jeho hlase se nechteně ozvala bázeň. Jedno takové pole bylo objeveno na Zemi, pak se ztratilo. Později se nalezlo ještě jedno na planetě zkoumané lidmi. Tři století studií nepřinesla sebemenší vodítko týkající se jejich operačních principů; byly stejně nepochopitelné, jako by byla pro Thomase Edisona nepochopitelná molekulámě-deformační baterie. Podařilo se vyrobit několik otrockých napodobenin, z nichž si každá vyžádala více času a prostředků než vybudování Gibraltaru... A fungovaly pouze dvě.
"Hm-mm, dejte kapitánovi velký doutník; uhodl hned napoprvé."
Jonah si vzpomněl na zápach blátošlapova cigára a otřásl se. "Ne, děkuji."
"Velmi správně, kapitáne. Byl to jen řečnický obrat."
"Říkejte mi Jonah. Na té výpravě budeme namačkaní na tak malém prostoru, že nemusíme jeden druhému vrážet do žeber kromě loktů ještě i hodnosti."
"Jonahu. Jamamota proletí systémem a bude kolem sebe rozhazovat kameny." Při 0.999 rychlosti světla střely nepotřebují hlavice s náložemi. Kinetická energie způsobí, že náraz je stejně ničivý jako srážka s antihmotou. "My se odpojíme jako jeden z nich. Opravíme kurs, zapojíme stázové pole, přejdeme na balistickou dráhu a použijeme vnější vrstvu slunce ke zbrzdění na orbitální rychlost."
Nic, co se nacházelo mimo jeho prostor, nemohlo mít sebemenší vliv na obsah stázového pole; kdyby se dráha Kočičí Smrti příliš stočila dovnitř, mohli by celou dobu, po kterou ještě bude tento vesmír existovat, strávit v nitru slunce systému Alfa Centauri v jediném okamžiku zmrazeného času. Pokud by na to přišlo, stázové pole by pravděpodobně přečkalo i smrštění prvotního monobloku a jeho explozi do nového vesmírného cyklu... Jonah se přinutil odvrátit myšlenky od této perspektivy.
"A dostaneme počítačový systém třídy VII."
Jonah povytáhl obočí. Systémy třídy Vil dosahovaly takové úrovně, že si uvědomovaly vlastní existenci, a někdy mezi šestým a dvanáctým měsícem po aktivaci neodvratně zešílely, stejně jako každá uměle stvořená entita složitá natolik, že si byla vědoma své existence.
"Naše... mise nebude trvat tak dlouho a opravdu se to vyplatí." Poručice pokrčila rameny. "Podívej, co kdybychom si sedli někam do kavárny a popovídali si - skutečně si popovídali. Budeš teď muset absolvovat spoustu porad, ale to není totéž."
Jonah si povzdechl a přestal přemýšlet o způsobech, jak se vyvléknout z téhle akce, k níž se dostal jako "dobrovolník". Tohle bylo příliš velké, než aby se před tím dalo uhnout, příliš,

příliš velké. Dvě stázová pole v celé Sluneční soustavě; jedno na velitelství Vesmírných ozbrojených sil Spojených národů a druhé na jeho lodi. Na jeho velitelském člunu třídy Šipka, který se nijak nelišil od deseti tisíc podobných. Až do tohoto týdne.
A kolik je počítačů třídy VII? Systémy s vlastním vědomím se kromě ojedinělých případů potřebných k výzkumu přestaly vyrábět; prostě se nevyplácely. A pokud je člověk vytvořil proto, aby byly inteligentnější než lidští géniové, staly se z nich nepočítače tak rychle, že se nedalo dokázat, jestli si to vůbec uvědomily. Stroj na úrovni člověka představoval rozumnou entitu se šestiměsíční životností, která uměla počítat z hlavy. Běžný počítač dokázal mnohem víc - a co se týkalo myšlení, lidé byli mnohem levnější. Byla to technologie vedoucí do slepé uličky stejně jako přímé napojení lidského neurálního systému na počítače. A teď ji obnovili, jen pro tuto zvláštní misi.
"Do prdele," zamumlal Jonah, když dorazili k průchodu a přetočili se nohama dolů. Blikající cedulka vedle něj upozorňovala na gravitační pole. Vstoupili do prostoru s přitažlivostí jednoho g. Místní osádka pocházela většinou ze Země a tíha, která jí po celý život drtila kostry, jí podle všeho dělala dobře.
"MMC/JÍ wh 'r? " zeptala se Ingrid. Wunderlandsky, ale Aste-roiďan ze Sluneční soustavy nemusel ovládat jazyk vzniklý smísením dánštiny a platněmčiny, aby pochopil smysl jejích slov.
"Prostě jsem si uvědomil... k čertu, prostě jsem si uvědomil, jak důležitá musí celá taille věc být. Jestli nejvyšší velení věnuje téhle akci tolik úsilí, je ochotno obětovat polovinu našeho nejvzácnějšího vojenského majetku, vrazí do toho počítač, který stojí víc než celá tahle základna i s posádkou... potom taky museli vynaložit přinejmenším stejné úsilí na vyhledání toho nejvhodnějšího pilota. Jednoduše nemá smysl snažit se z toho vyvléknout. Sprané. Potřebuju se napít."

* * *

"Odstraňte ten svůj odporný smrad z mého vzduchu!" zahřměl Šuut-Riit. S naježenými oranžovými chlupy vypadal dvakrát větší, než ve skutečnosti byl, cenil zuby v grimase, kterou by neinformovaný člověk mohl omylem považovat za úsměv, a jeho holý růžový ocas sebou mrskal ze strany na stranu. Jeho zmínka o pachu byla čistě metaforická, protože hovor probíhal prostřednictvím dálkového spojení. Což bylo jen dobře; on sám produkoval takové množství agresivních feromonů, že by tím dokázal přivést k šílenství celou místnost plnou dospělých kzintských samců. Postavy na holostěně naproti němu padly na břicha a s ušima stočenýma dozadu a se srstí přitaženou k tělu zůstaly nehybně ležet na palubě lodi.

"Předejte záznamy a zmizte, požírači vlastních koťat!" zařval kzintský vládce systému Alfa Centauri. Jazyk Hrdinů je pozoruhodně bohatý na barvité urážky. "Vyválejte se ve vlastních hovnech a běžte se pářit se stondaty!" Stěna potemněla, jen v jednom rohu se rozblikala světla, jak se údaje přenášely do jeho soukromých souborů.

Jeho srst se uhladila, zatímco přecházel tam a zpátky po prostorné místnosti, zaklenuté pouze téměř neviditelnou kupolí, která před zdejšími nečetnými dešti chránila předložky z kudlotliní kůže, vzácné předměty dovezené z jeho domovského světa. Pár vycpaných chunquenů na žulovém podstavci bylo suvenýrem získaným při pacifikaci tohoto světa. Díval se na ně a přivíral oči při slastné vzpomínce na úspěšný lov i na další zážitky z dobývání.

Skrz tenké zdi, tvořené krystalicky uzavřenými vrstvami obvodů, pronikaly dovnitř divoké pachy. V dálce něco hladově naříkalo. Opevněný palác guvernéra planety, guvernéra nejbohatšího světa, jaký Kzintové dobyli, co paměť sahá. Nej-

bohatšího majetkem, nejbohatšího ctí... pokud další útok na domovský svět lidí nebude jen pátou katastrofou v řadě.

"Sekretariát." zavrčel Šuut-Riit. Stěna se rozzářila.

Od stolu vzhlédl člověk, vstal a postavil se do pozoru. "Henrietto," spustil Kzint, "nepřepínejte mi sem dneska už žádné hovory. Právě jsem dostal závěrečné hlášení o fiasku Čtvrté flotily a jsem poněkud rozrušen. Hoďte mi to všechno na záznam."

"Ano, Šuut-Riite," řekl - ne. ďas aby to spral, "řekla", už si konečně jednou musím zapamatovat, že lidské samice jsou rozumné. Alespoň že je dokáže rozeznat, aniž by k nim musel čichat. Pozná dokonce i rozdíly mezi jedinci téhož poddruhu. Tak se jeden od druhého liší!

"Nemyslím, že najdete velké rozdíly."

"Je to tak špatné?" řekla žena a její sevřené rty se lehce zkřivily; místní obyvatelé se rychle naučili, že cenit zuby na Kzinta není dobrý nápad. Říkají tomu výrazu "úsměv", připomněl si Šuut-Riit. Má vyjadřovat radost nebo přátelství nebo podřízenost. Jaký je to pocit? Narodila se až poté, co sem dorazila Dobyvatelská flotila. Byla vychována v guvernérském paláci a vycvičena k neselhávající výkonnosti... ale jaké myšlenky se honí v té malé ošklivé hlavě?

"Ještě horší, ti - " sklouzl do Jazyka Hrdinů, protože na tohle mu lidská řeč nestačila - "nedokázali přizpůsobit strategii podmínkám, které nebyly zahrnuty do rámcového plánu." Nebylo možné vypracovat detailní plán operace, když komunikace zabrala více než čtyři roky. Jeho srst se opět začala ježit, a tak se obrovskou silou vůle přinutil ovládnout své reakce. Potřebu/u se s něčím poprat, pomyslel si.

"Příštích šestnáct hodin mi sem nic nepouštějte, pokud to nebude kód VI nebo vyšší." Pak ho něco napadlo.

"Příští týden má váš potomek jmeniny, že?"

"Ano, Šuut-Riite." Henrietta mu kdysi řekla, že u lidí v období před Dobytím bylo znamením respektu k nadřízenému oslovovat ho titulem a přátelé že si říkali jménem. Mrskl ocasem. Jak

zvláštní. Samozřejmě, všichni lidé měli jména, aniž šije museli vysloužit. V jistém smyslu jsou u nich jména totéž co u nás hodnostní tituly, pomyslel si.

"Tak já se na té oslavě na hodinku nebo dvě zastavím a přivedu s sebou jedno ze svých mláďat." To by mohlo být bezpečné, pokud se učiní patřičná opatření.

"Bude nám ctí, Šuut-Riite!" Žena se uklonila a Kzint mávl rukou, aby přerušil kontakt.

"Cenní," mumlal si sám pro sebe, zatímco opět pochodoval sem a tam. Lidé byli nejcennější podřízenou rasou, jakou Kzintové dosud poznali. Nebo spíše částečně poznali, opravil se. Většina vysoce postavených Kzintů na Wunderlandu měla na svých panstvích velké množství lidských služebníků a techniků, ale jen málo z nich zašlo tak daleko, aby využilo jejich organizační potenciál.

"Hlupáci," broukl; Kzintové na stejné úrovni jako on věděli, jaký má na ně názor, ale stále ještě nebylo radno vyslovovat jej nahlas. "Jsem obklopen hlupáky." Lidé se sdružovali přirozeně; mysleli ve skupinových pojmech. Vzdálení předkové Kzintů lovili v malých tlupách, předkové lidí ve velkých. Je pitomost popírat existenci rozumu a logiky, pomyslel si opovržlivě. Tyhle lysé opice máji schopnosti, které nám chybí.

Většina Kzintů si tohle odmítala připustit, jako by Hrdiny mělo nějak ponížit, kdyby přiznali, že služebník umí něco, co pán nedokáže. Stupidita. Šuut-Riit zívl a odhalil bílé tesáky, rudé dásně a růžový jazyk, což u jeho rasy odpovídalo přezíravému pokrčení ramen. Je pod důstojnost Hrdiny uznat, že meč předči jeho drápy a počítač jeho matematické schopnosti? Postavili se do služeb Hrdinů lidská trpělivost a organizační schopnosti, nebude existovat nic, čeho by nemohli dosáhnout! Dokonce i ta opičí zvědavost je vlastnost, která má své klady, i když je někdy dost protivná. Zapudil z mysli představy nekonečných vítězství a lovu ve všech spirálních ramenech; to byla důvěrně známá vize, ta, která ho hnala do intrik a soubojů o toto postavení. Chceš-li

použít nějaký nástroj účinně, musíš znát jeho vyvážení a hmotnost, jeho sílu a slabost. Lidé jsou mnohem pospolitější než Kzintové, mnohem ochotnější identifikovat se se svým vůdcem. Ale abys získal takovou spolupráci, musíš chápat systém symbolů, který je ovládá. Musím si nasadit masku, jakou si přejí vidět. A kromě toho, jejich mláďata jsou... jak tomu říkají? Roztomilá. Musím vybrat své mládě pečlivě, raději už odstavené, a pořádné ho předtím nacpat masem. To

bude nejbezpečnější.
Šuut-Riit měl v úmyslu vzít nejlepší ze svých potomků na Zemi hned poté, co bude dobyta. Včasný kontakt s lidmi jim umožní intuitivně pochopit chování těchto zvířat tak, jak mu on neporozuměl ani po důkladném studiu. S plně domestikovanými lidmi k dispozici budou mít synové synů jeho synů možnosti... ne, na to teď nesmí myslet. Potrvá ještě mnoho generací, než se toto stane skutečností.
Kromě toho zabere hodně času zkrocení lidí na patřičnou úroveň. Už jsou sice užiteční, ale stále ještě příliš divocí, příliš nespolehliví, příliš nevypočitatelní. Bude možná zapotřebí i tisíce let, než se podaří uspokojivě přetvořit jejich vlastnosti.
"... tam nevletěli jen tak jako sloni do porcelánu," říkala právě poručice Rainesová, když do sebe hodila třetí akvavit a zapila ho dlouhým douškem piva. Jonah upil ze své sklenice mnohem opatrněji a pomyslel si, že kombinace téměř čistého alkoholu a ležáku je typicky wunderlandská záležitost. "Jenže to nebylo z opatrnosti; čičinky prostě nechtely to místo moc roztřískat a nečekaly žádný větší odpor. Tak."
Zamračila se do piva a Jonah odolal pokušení poplácat ji poruče. V jejich koutku panovalo šero a gravitace byla nastavena na wunderlandský standart 0.61 pozemské; první uprchlíci ze systému Alfa Centauri byli většinou planeťané pocházející z převládající dánsko-holandsko-německo-baltské etnické skupiny. Postupem času se u nich vyvinuly ještě sil-
nější klanové vazby, což se projevovalo i ve výzdobě místnosti, kolem níž byly rozestavěny vysoké keramické džbány, a plastikovým obložením zdí, které se statečně tvářilo jako zčernalé dubové trámy. K celkovému duchu místa přispíval i barman v dřevácích, kožených kalhotách a s bradkou sestříhanou na jedné straně více než na druhé.
Nápoje samozřejmě sklouzávaly ze středu stolu.
"To bylo, teufel, před třemi lety mého času. Byli jsme přirozeně varováni, jakmile se SN začaly probírat tím, co posádka Andělské Tužky našla v troskách té kzintské lodi. Byla tam spousta jednomístných člunů, nějaké atomové zbraně; pár velkokapacitních laserů. Ale," pokrčila rameny, "víš, jak to tehdy chodilo."
"To jsem ještě nebyl na světě, poručíku," řekl Jonah, a když uviděl, jak sebou trhla, proklel sám sebe. Rainesová se narodila před téměř třičtvrtěstoletím, i když její vlastní počítání zahrnovalo pouze dvě a půl dekády.
"Jsem Ingrid, pokud ty máš být Jonah, a ne kapitán Matthie-son. Čas - pořád zapomínám; hlava si pamatuje, ale tělo ne... No, prostě jsme nebyli připraveni myslet ve válečných termínech: to byla dávná historie. Ale i tak jsme je drželi v šachu dobrých šest měsíců. Dost času na to, abychom na oběžné dráze opravili a dodatečně vybavili tři pomalé lodě. Myslím, že to do nás kočičáci nenaprali prostě proto, že jim na tom nezáleželo; nemohli nás zpomalit a získat lodě zpátky, tak proč se namáhat? Zasraní..." další z těch širokých uličnických úsměvů, "no, čubčí synové asi není odpovídající výraz, že?"
Jonah se zasmál. "Ty jsi byla v Münchenu, když se Kzintové objevili?"
"Ne, sice jsem tam studovala na Scholariu - filozofii softwarového designu - ale byla jsem právě s dvěma přáteli na prázdninách ve Vallburgu. Řešili jsme jisté, hm, osobní problémy."
Barman s nepravidelně sestřiženou bradkou měl sice křehkou postavu Asteroiďana, ale zároveň znepokojivě pohyblivé uši

čistokrevného Herrenmana, které se ted" natočily kupředu. Jediná obyvatelná planeta systému Alfa Centauri měla řídkou atmosféru, jíž se původní osadníci přizpůsobili, a ostrý sluch se u nich stal běžnou vlastností. Jonah se na něho usmál a ťukl prstem, aby aktivoval soukromou clonu. Rozprostřela se ve vzduchu kolem jejich kóje a barman se vrátil k leštění sklenic.
"A to byli, ehm, Claude Montferrat-Palme a Harold Yarthkin-Schotmann?"
Rainesová přikývla a začala kreslit po desce stolu prstem namočeným v tmavém pivu. "Ano... teufel, teď je jim oběma kolem padesáti, pomalu přicházejí do středního věku." Povzdech.
"Podívej, Harold je, hmmm; Asteroiďanovi ze Sluneční soustavy se to těžko vysvětluje a vlastně i komukoli z Hadího Roje, kdo nestrávil spoustu času ve statkářských oblastech. Jeho otec byl Herrenman. dědic jedné z Devatenácti Rodin. Ale nebyl ženatý s jeho matkou."
"Aha," řekl Jonah a zapátral v paměti. Dějiny nikdy nepatřily k jeho zájmům a on vyrostl už jako příslušník válečné generace. "Problémy s poslední vůlí, dědictvím a tak?"
"Víš, kdo to je parchant?"
"Jasně. Někdo, koho člověk nemá rád, jako například ten parchant blátošlap, co mě zatáhl do tohohle projektu."
Dvorně pozvedl sklenici. "I když začínám zjišťovat, že má i své světlé stránky, Ingrid."
Nepřítomně se usmála, protože její myšlenky bloudily v dálce 4,3 světelných let a o čtyři dekády zpět. "To znamená, že se mu dostalo něj lepšího vzdělání, slušného finančního zabezpečení... a že nikdy, nikdy v životě nesměl vstoupit do dveří rodinného sídla Yarthkin-Schotsmannů. Měl štěstí, že směl používat otcovo jméno."
"To musí člověka pěkně žrát," připustil Jonah.
"Jako malý Kzint ve střevech. Obzvlášť, když pobral tolik rozumu, aby pochopil, proč otec přichází jen občas na návštěvu; a když přišel na to, že jeho nevlastní sourozenci mají jen
polovinu jeho inteligence a ctižádosti a že je vlastně ani vůbec nepotřebují. A to ho poháněl kupředu, musel dělat všechno dvakrát rychleji a dvakrát lépe než ostatní, šíleně riskoval... udělalo to z něho trochu parchanta v tom smyslu, jak to slovo používáš ty. Byl pichlavý jako trnokodýl a měl takový ten jízlivý druh smyslu pro humor."
"A Montferrat-Palme?"
"Claude? No, to byl Herrenmann skrz naskrz; mladší syn mladšího syna, chudý jako amišský farmář a..." Smích. "Musel bys ho poznat, abys pochopil, co je zač. Myslím, že se mnou měl vážné úmysly, ale já jsem ho pořád odmítala, a to pro

něho byla nová zkušenost, která ho přiváděla k šílenství. A Harolda měl napůl rád a napůl se bavil tím, že ho pořád popichoval..."
Městský velitel odboru vnitřních záležitostí Claude Montferrat-Palme si urovnal čepici a podíval se nahoru na zářiči písmena, která se nehmotně vznášela deset centimetrů před hnědou cihlovou zdí domu, před nímž stál.
Haroldův pozemský bar. četl. Své! sám pro sebe. A pod tím menším písmem: jen pro lidi.
Celý Harold, pomyslel si. Nikdy si neodpustil zbytečný patos. Jako by Kzinti někdy chodili do téhle části Starého Miinchenu nebo si přáli navštívit místo lidské zábavy, kdyby se tady už ocitli, nebo se nechali čímkoli odradit, kdyby je z nějakého záhadného důvodu napadlo, že tam vstoupí.
Policistka, která ho doprovázela, se otřásla a nervózně se rozhlédla. Karl-Jorgova třída byla temná, většina jejích osvětlovacích pásů byla ukradena nebo prostě zasprejována vandaly, kteří si takto vybíjeli nahromaděný vztek. Ale jinak byla čistá, protože na tom Kzintové trvali, a čtyřpatrové budovy nevykazovaly známky zchátralosti; první osadníci, kteří je postavili, si dali záležet na pevnosti a solidnosti svých domů. Cihly, omítky a dlážděné ulice se matně leskly po odpoledním dešti,

z otevřených oken se ozývala hlasitá kvílivá hudba, a kdyby auto nemělo na dveřích znak munchenské policie, poflakovaly by se kolem skupiny mladých lidí.
Ba 'hai, pomyslel si a v duchu luskl prsty. Byl vysoký, dokonce i na Herrenmanna, tvář měl na jedné straně hladce vyholenou a na druhé porostlou krátkými vousy zastřiženými do šviháckě špičky; prostá modrá uniforma a kulatá čepice městské policie jen zdůrazňovaly jeho chrtí postavu s klenutým hrudníkem. Tohle je čtvrť Ba 'hai.
"Můžete jít," nařídil policistce. "Zavolám si auto."
.Jane," řekla seržantka a nerozhodně zamávala omračovacím obuškem. Přilba a čočky pro noční vidění zakrývaly její oči tak, že se jejich výraz nedal rozpoznat, "todle je nebezpečná čtvrt'."
"Toho jsem si vědom, seržantko. I toho, že Haroldův bar je místo vyhledávané podsvětím. Tím, že jste byla přidělena do mého sboru, jste povýšila; ale nemyslete si, prosím, že vás to opravňuje zpochybňovat můj úsudek." Nebo se ani nenadějete, a budete znovu pochůzkařit bez takovýchto příležitostí k vylepšení přijmu, zůstalo nevyřčeno. Její zasalutování nevzal na vědomí a vyšel po dvou nízkých schodech.
Dveře ho poznaly, identifikovaly jeho sítnici a encefalo-grafický obraz a otevřely se. Uhlově černý dveřník byl stejně vysoký jako policejní důstojník a dvakrát tak široký. Měl motýlek Haroldova pozemského baru, bílé sako a pod ním přisně zakázanou neprůstřelnou vestu. Bezvýrazné kouřové oči nad rituálními jizvami na tvářích spočinuly na nově příchozím zdvořilým pohledem a následovala podobně zdvořilá a prázdná úklona.
"Rádi vás tu opět vidíme, Herrenmanne Montferrat-Palme," řekl černoch.
Ty kzintomilský kolaborantský zkurvysynu, doplnil si Mont-ferrat v duchu nevyřčený dodatek. Já tebe taky.
Haroldův pozemský bar byl vybaven ve stylu retro, takže opravdu připomínal spíše Sluneční soustavu než Wunderland. Montferrat prošel korálkovým závěsem a ocitl se v zakouřené
hlavní místnosti s tanečním parketem lemovaným vyvýšeným pódiem ve tvaru podkovy a dlouhým barem. Obsluha byla přísně lidská, což nyní působilo méně vyumělkovaným dojmem než při otevření baru před dvaceti lety. Stroje od té doby o hodně podražily a lidská práce zlevnila, obzvlášť když do Munchenu začali proudit uprchlíci z venkovských oblastí, které si pro sebe zabrali Kzintové. Nemluvě o těch, kteří byli vystěhováni kvůli povrchové těžbě...
"Dobrý večer, Claude."
Trhl sebou. Vždycky ho zneklidnilo, jak tiše se Harold uměl pohybovat. Nyní se vynořil u jeho lokte a upřel na něho bez-výrazný pohled bleděmodrých očí. Měl tvář, o které by se dalo říct, že je ošklivá, s velkým nosem, tlustým spodním rtem a těžkými očními víčky. Bylo mu... kolik, třiašedesát? Na spáncích začínal šedivět, což mohl být rozmar nebo také známka toho, že jeho přijmy nedosahují takové výše, aby si mohl dovolit patřičnou geriatřickou péči. Byl malý a podsaditý... jak vynalézavě se musely geny spojit, aby vybavily takovouto postavou potomka Herrenmanna a Asteroiďanky.
"Hledáš na mně příznaky blížícího se konce, Claude?" zeptal se Harold, zatímco ho vedl k jejich obvyklému stolu. Usadil ho a luskl prsty, aby přivolal číšníka. "Na to si ještě nějakou chvíli počkáš."
Možná ze ne zas tak dlouho, pomyslel si Montferrat při pohledu na váčky pod jeho očima. Třeba je to vyčerpáním... nebo Harold opravdu šetří na geriatřické prevenci. Je čím dál tím dražší, Kzinti na to kašlou... Vždyť lidé začínají umírat stářím už v sedmdesáti, a to nejen Amišové. Mlč, Claude, ty pokrytče. Stejné s tím nic nenaděláš.
"Ty mě přežiješ, starouši."
"Cynickou apatii snášíš líp než cynickou korupci?" zeptal se Harold a posadil se naproti policejního velitele.
Montferrat vytáhl z vnitřní kapsy uniformy cigaretové pouzdro a elegantním pohybem zápěstí je otevřel. Pocházelo ze Země; bylo vyrobeno z hladkého bílého zlata s iniciálami pařížské-

ho zlatníka vyrytými v rámečku s datem zpřed dvou staletí a patřilo k těm několika mála předmětům, které zdědil po svých rodičích... Harold si vzal nabídnutou cigaretu.
"Dáš si se mnou schnapps?" zeptal se Montferrat.
"Claude, kladeš mi tuhle otázku už dvacet let a dvacet let ti odpovídám ne. Nepiju s platícími hosty."
Yarthkin se opřel dozadu a vypustil nosem oblak kouře. Číšník přinesl nápoj spolu s talířem grilovaného čehosi, co připomínalo garnáty asi tak, jako lemur připomíná člověka s tou výjimkou, že tohle bylo tmavě zelené a mělo to poněkud příliš mnoho očí. "Copak, nepřišel můj úplatek včas?"
Montferrat sebou trhl. "Harolde, Harolde, ty se nikdy nenaučíš vyjadřovat o těchhle věcech trochu diplomaticky."
Odstranil z jedné přišerky průhlednou ulitku, rozmáčkl její hlavičku mezi palcem a ukazováčkem a namočil ji do omáčky.

"Vynikající..." vydechl po prvním soustu, které spláchl mocným douškem schnappsu. "Úplatek? Sotva dostačující kompenzace za to, že z dobroty svého srdce a ze vzpomínky na staré přátelství zaři-zuju licence, vyrábím povolení, zprostředkovávám kontakty s farmami a rybářskými loděmi -"
"- takže se můžeš ládovat prvotřídními pochoutkami -"
"- dovoluju tomuhle problematickému podniku, aby rozkvétal, a riskuju tím svoje postavení, protože je známo, že jej často navštěvují osoby, řekněme, pochybné pověsti -"
"- protože ti to dává příležitost dozvědět se spoustu věcí a možnost získat, řekněme, lukrativní kontakty."
Chvíli si jeden druhého měřili chladnými pohledy a pak se Montferrat zasmál.
"Harolde, možná že skutečným důvodem, proč chráním tohle doupě neřesti, je to, že jsi jediný člověk, který má odvahu omlátit mi o hlavu moje pokrytectví."
Yarthkin klidně přikývl. "Znám tě ještě z dob, kdyjsi byl patriot plný ideálů, veliteli. Je to jako být spolu v nemocnici... Budeš dneska hrát, nebo jsi ze mne jen přišel vytáhnout, co se nového povídá?"
"Co se povídá?" řekl Montferrat lehce udiveným tónem a zbavil ulitky další příšerku.
"No. o tom. že Kzintové zase dostali na frak. Prý se vracejí dvě lodě plné našich kočičáckých pánů s vyprášenými kožichy."
"Pro lásku Boží!" zasyčel Montferrat a rozhlédl se kolem sebe.
"Nejsou tu žádné štěnice," pokračoval Yarthkin klidně. "Dokonce ani od tvých ambiciózních asistentů. Snažili se mě podmáznout, ale nechtel bych je vidět na tvé židli. Ti by určitě nespolupracovali tak jako ty."
Montferrat si uhladil knírek. "No, Kzintové se někdy k otázkám bezpečnosti stavějí vysloveně laxně," řekl. Většinou si totiž vůbec neuvědomuji, jak silnou mají lidé potřebu scházet se a vyměňovat si klepy, pomyslel si.
"A pak se taky povídá o blátošlapském protiútoku," dodal Yarthkin.
Montferrat povytáhl obočí a zastříhal svýma pohyblivýma herrenmanskýma ušima. "Nezačínáš věřit v ten mýtus o Osvobození, doufám," utrousil.
Yarthkin mávl rukou, v níž držel cigaretu. Zůstala za ní stopa modrého dýmu. "Já už jsem svůj díl pro osvobození udělal. Nechal jsem jej ležet na oltáři, pokud se pamatuju, a přijal amnestii." Jeho tvář se stala ještě bezvýraznější až na nepatrný náznak sardonického úsměvu. "A teď jsem jen hostinský. To, co se děje za zdmi tohohle domu, mě nezajímá."
Odmlka. , Ale tebe samozřejmě ano, veliteli. Lidi vědí, že kočičáci dostali čtvrtý výprask. Povzbuzuje je to... ale taky jsou zoufalí. Kzinti začnou stupňovat válečné úsilí, což znamená, že budou víc tlačit na nás. Nemluvě o tom, že se rozmnožují mnohem rychleji než kdy předtím."
Montferrat zamračeně přikývl. Válečné ztráty neměly na kzintskou populaci žádný větší vliv; neinteligentní kzintské samice zůstávaly tak jako tak uzavřeny v harémech, kde si je držela podstatně méně početná skupina samců. Důsledkem těžkých ztrát bylo jen to, že půdu a samice mrtvých si rozdělili ti, kdo

přežili... a z hnízd vylétalo stále více mladých samců, kteří se usilovně snažili získat vlastní prostor a jméno. A Kzintové potřebovali spoustu prostoru; vážili každý dobré čtvrt tuny a byli to čistí masožravci. Syntetické maso nejedli, kromě toho, jež tvořilo základ stravy na jejich válečných lodích. Ve wunder-landském systému jich bylo už ne o mnoho méně než sto tisíc a dvacetkrát tolik lidí; začínalo tam být těsno.
"V Miinchenu je každým dnem více uprchlíků," pokračoval Yarthkin pečlivě neutrálním tónem.
Uprchlíci. Mnichov býval svého času malým městečkem; původními obyvateli Wunderlandu byla do sebe uzavřená klika plutokratů, kteří zde hledali nový prostor. Povolili jen velmi omezený rozvoj průmyslu, a to zejména v Hadím Roji, na povrchu planety téměř žádný. Devatenáct Rodin si mezi sebe rozdělilo obrovská území; pozdější přistěhovalci si pronajali půdu na okrajích těchto pozemků nebo vytvořili malá sídliště na zbytcích volných ploch; většina z nich byla tak jako tak etnickými nebo náboženskými separatisty.
Dokud nepřišli Kzintové. Kzintští šlechtici vyžadovali pro své polygamní domácnosti rozlehlá teritoria a přirozeně zabrali ty nejlepší pozemky. Někteří z lidských osadníků zůstali, aby pracovali pro nové pány, ale většina byla vyhnána. Nebo snědena.
Jedním z prvních projevů nové nadvlády se stala vnucená industrializace Miinchenu a ostatních měst; Kzintové ve městech nežili a pramálo se zajímali o sociální důsledky svých nařízení. Jejich planety byly velmi řídce osídleny a vzhledem k ranému objevu gravitačního polarizéru téměř nedotčeny průmyslem, který byl odsunut na pásy asteriodů. Vyhnanci proudili do měst, kde pracovali v továrnách vyrábějících válečný materiál pro kzintské flotily, ale ne zboží pro lidskou spotřebu...
"To pro tebe musí být zlatý důl, prodávat povolení k vystěhování do Roje," pokračoval Harold. Ti, kdo žili na asteroidech vně základnového asteroidu Tiamat, požívali mnohem
větší volnosti než obyvatelé planety. "A výjimky z vojenských povolávacích rozkazů."
Montferrat se usmál, pohodlně se rozvalil v židli a zapil další doušek schnappsu ležákem. "Musí existovat určitá regulace," řekl rozvážně. "Roj nemůže pojmout všechny, kdo žádají o vystěhování. A ani Wunderland si nemůže dovolit přijít o tak velkou pracovní sílu. Kzintové požadují techniky a my nemůžeme odmítnout. Zátěž se musí rozdělit."
"A ty si nemůžeš nechat utéct všechny ty úplatky, protislužby a, och, romantické příležitosti -" začal Yarthkin.
„JPozor! Pozor! Mimořádné hlášení!" Zrcadlo za dlouhým barem zablikalo a jeho odrazová plocha se proměnila v obrazovku. Zakouřené šero v místnosti se rozhlučelo výkřiky a hlasitými otázkami.
Pulsující světelné obrazce se proměnily v barvy civilní obrany, nad nimiž se rozlehl nezaměnitelně dokonalý umělý hlas.
"Všichni civilista zůstanou ve svých obydlích. Bezpečnostní a pohotovostní personál se okamžitě dostaví na svá stanoviště, opakuji, bezpečnostní a pohotovostní personál -"
Ostrý bílý výboj a rezavý zvuk, který všechny přítomné přiměl zakrýt si uši. Když bylo vysílání obnoveno, objevila se

na obrazovce dvourozměrná postava v bojovém kosmickém skafandru, která četla ze čtecího zařízeni nad snímací kamerou. Hluk v Haroldově pozemském baru vystřídalo vyděšené ticho při pohledu na lidskou bytost ve válečné uniformě s modrobílým znakem SN na hrudi.
" - v šechny občany systému Alfa Centauri," říkal Pozemšťan. Wunderlandsky, ale se silným přízvukem; neuměl si poradit s hrdelní výslovností. "Okamžité evakuujte vojensky nebo průmyslově významné oblasti. Opakuji, okamžitě... velitelství Vesmírných ozbrojených sil Spojených národů útočí na kzintské vojenské a průmyslové cíle v systému Alfa Centauri. Evakuujte -" Obrazovka se rozdělila, aby na ní proběhla tatáž zpráva v angličtině a dvou dalších hlavních jazycích planety.
Rozlétly se dveře a dovnitř vpadla jednotka místní policie.

"Scheisse!" vyrazil ze sebe Montferrat a vstal. Ale okamžitě ztuhl, jakmile reproduktor v jeho policejní čapce začal prskat a syčet cosi v jazyce Hrdinů. Yarthkin se uvolnil a usmál se, když se policista rozběhl k východu. Mrkl jedním okem ke stropu a pozvedl Montferratovu sklenici schnappsu jakoby k přípitku, než ji jediným trhnutím zápěstí obrátil do sebe.
"Divné," zamumlal Jonah Matthieson. Díval se na narudlou kupoli světla nad nimi. Je to tak lepší. Takhle nemusí myslet na to, co budou muset udělat, až dorazí na místo určení. Než nastoupil vojenskou službu, byl pilotem jednomístné lodi. Člověk může dělat softwarový design kdekoli, kde je počítačový systém, samozřejmě, a těžaři si nemohou stěžovat na nedostatek času, ale on měl reflexy pilota, a ty zahrnovaly i silnou nechuť vůči vysokorychlostním ohraničeným trajektoriím.
A tohle bude nejrychlejší ohraničená trajektorie všech dob...
Přední část pilotní kabiny byla velmi prostá - polokoule z hladkého plastu. Koneckonců, zbytek kabiny nebyl o nic luxusnější; dvě polstrovaná lehátka dvakrát větší než jaká se běžně používala, autodoc, autokuchař a spíše spartánské sanitární zařízení. To všechno poskytovalo dost prostoru k pohybu... při nulové gravitaci. Právě teď na ně působilo zrychlení jednoho g, což bylo drtivě nepohodlné. Cestovali pod jedním g už celé týdny subjektivního času; Jamamota se řídila blátošlapskými podmínkami.
"Vyrovnat," řekla Ingrid. Výhled se na okamžik zamlžil a pak se modré hvězdy před nimi a rudé za nimi vrátily ke své obvyklé paletě barev. Dvojslunce systému Alfa Centauri se jim vznášelo přímo "před přídí" a vypadalo nepříjemně blízko. "Máme docela slušný čas. Na pomalé lodi by návrat trval třicet let, ale Jamamota to do Wunderlandského systému zvládne za pět. Pět objektivního času, rozumí se. Nejspíš rovnou v patách kočičáckých průzkumných lodí."
Jonah přikývl s pohledem upřeným přímo na nevinnou dvojhvězdu. Ruce měl položeny na ovládacích rukavicích, ale tlakové senzory a světelná pole byly přirozeně vypnuty. Během subjektivního měsíce od okamžiku, kdy opustili oběžnou dráhu Pluta, toho měli na práci jen velmi málo s výjimkou zrychlené výuky pomocí posilovačů RNA, takže Jonah nyní ovládal jazyk Hrdinů stejně dobře jako Ingrid. Ani nebylo třeba, aby uměl mluvit, jen rozumět; Kzintové očividně nesnášeli, když otroci hovořili jejich řečí - otroci toho nebyli hodni. Také si osvojil asteroidskou angličtinu s hadorojským přizvukem, převládající jazyk na Wunderlandu, a pět nebo šest dalších řečí používaných v mnoha etnických enklávách... občas se mu zdály sny v páhlavštině, chorvatštině nebo amišské pletterdeiszštině. Díky Bohu za to, že tahle výprava nebude dlouhá; gravitační polarizér a velké orbitální lasery jim dodaly potřebnou rychlost a neexistovalo zrychlení, s nímž by si jejich kompenzátory nedokázaly poradit...
Teď už se musíme blížit lychlostifotonu, pomyslel si. Takové rychlosti dosud dosahovaly jen lodi bez lidské posádky opatřené experimentálními poli, která měla za úkol odstínit vražedné dávky druhotné radiace...
"Pověz mi něco víc o Wunderlandu," řekl. Ani jeden z nich se necítil stísněně; Asteroiďané žili v podobných podmínkách už tři sta let. Co Jonahovi hrálo na nervy, bylo pomyšlení na způsob, jakým budou zastavovat.
"Už jsi mě zpovídal snad dvacetkrát," odpověděla poněkud úsečně. Vojenská formálnost v takovémto prostředí rychle vyprchá.
"Všechny moje informace z první ruky jsou už šestapadesát roků staré a v počítači máš údaje zpřed devíti let, kdybys měl zájem. Prostě se jenom nudíš."
Ne, jsem prostě jenom podělaný strachy. "No, povídat si by bylo lepší než nic. Měsíc strávený v tomhle je ještě jednotvárnější než dělat těžaře. Mělas pravdu, nudím se."
"A bojíš."

Ohlédl se na ni. Ležela s rukama pod hlavou a usmívala se.
"No dobře, bojím se. Kromě jiného taky proto, že úspěch téhle mise je bezvýhradně závislý na zásahu vnějších sil; vypínač je z vnější strany toho přístroje." Musel být, uvnitř stázového pole neplynul čas.
"Konstruktéři si byli stoprocentně jisti, že to bude fungovat."
, Já jsem si stoprocentně jistá jen dvěma věcmi, Jonahu."
"A to?"
"No, zaprvé, že konstruktéři se nebudou vrhat rychlostí 0.99 světelné do sluneční fotosféry."
"Aha." Tohle ho napadlo taky. Ale na druhou stranu je opravdu mnohem snadnější být objektivní, když člověku nejde o jeho vlastní život... a kdyby se skutečně něco nepovedlo,
bude to aspoň rychlé. "A ta druhá věc?"
Její úsměv se rozšířil. Rozepnula si límeček uniformy., JDokonce
i kdyby to mělo být v gravitačním poli, je jedna věc, kterou si
chci ještě před svou eventuální smrtí zopakovat."
O dlouhou chvíli později dali přední obrazovce přikaž, aby přestala napodobovat ovládací pult. Její horní polovina nyní

zobrazovala nezkreslený pohled na Alfa Centauri a dolní bitevní schéma, body a grafy a křivky pravděpodobnosti jako otýpky barevných tyčinek.
Yamamoto měla prolétnout diskem Wunderlandského systému během několika subjektivních minut; ani podle vnějšího měření času by se v něm tak nezdržela déle než několik hodin. Její nárazová pole kolem ní vytvářela rozlehlou koronu smrtelnou pro všechny formy života, které měly nervový systém, a za ní se jako meč táhl radiační chvost dlouhý půl parseků; neexistovalo nic, co by ji mohlo zastavit, a pouze paprskové zbraně měly naději na to, že by ji dokázaly zasáhnout. Její vlastní zbraně byly velmi prosté - čtvrttunové železné koule. Při zásahu cíle rychlostí 0.99 světelné měly účinek gigatunových bomb.
Jonah vycenil zuby v křečovitém úšklebku. Měl pocit, jako by mu po páteři nahoru a dolů přejížděla ledová kostka. Opič; reflexy, pomyslel si, když ucítil pach potu, který mu stékal po skráních. Tvoje genv si myslí, že se chystáš praštit buvola stehenní kostí. Jeho prsty namačkaly na vnější straně boční opěrky křesla složitý vzorec.
"Připraven," odpověděl počítač svým chraptivým kontraaltem.
Působila na Jonaha představivost, nebo už v hlase počítače slyšel bohatší modulaci? A co by to vlastně znamenalo? Vědomí počítače nebylo vědomím člověka, třebaže jeho paměť a myšlenkové pochody naprogramovali lidé... měl svobodnou vůli, pokud by ji Jonah, Ingrid nebo nějaký vyšší příkaz nezablokovali. Možná to nebyla svobodná vůle v přesném smyslu toho slova; počítač si prostě zvolil nejpravděpodobnější cestu k úspěchu, a té se držel. Ale Jonah připouštěl, že on obvykle dělá totéž.
Jaké to musí být, vědět, že jsi vyrobená věc, odsouzená po šesti měsících existence k nevyhnutelnému zešílení? Nikdo nikdy nepřišel na to, proč tomu tak je. Jonah sám se domníval, že je to záležitost času; pro vědomí, které dokáže myslet v nanosekundách, které ovládá své vlastní senzorické vstupy, jaký má smysl zůstat připojen k vnějšímu prostředí? Vždyť si může vytvořit svůj vlastní vesmír a nechat jej během několika milisekund trvat věčně. Možná že ze stejného důvodu i lidé. kteří byli napojeni přímo na počítačový systém, rovněž trpěli katatonií...
"Detekce. Neutronické a elektromagnetické senzory." Systém lodi byl připojen k mnohem silnějším, ale z hlediska vlastního vědomí podřadnějším strojům na palubě Jamamota... Na bojové mapě se objevily rubínové tečky a začaly se různě přesouvat. Ohnivě jasný bodový zdroj Alfa Centauri na horní obrazovce se proměnil ve zřetelný a stále rostoucí disk. Jonahovi při tom pohledu přejel po zádech mráz.
Působilo to na něho jako ty staré historky o dávných vzdušných a námořních bitvách ještě na Zemi. On byl zvyklý na

manévry, které trvaly hodiny a dny, kdy lodi a flotily srovnávaly své relativní rychlosti, zatímco se planety pomalu pohybovaly kolem a slunce zůstávalo pevným bodem vesmíru... Možná že kdyby byly gravitační polarizéry natolik malé a levné, že by se daly vmontovat do člunů třídy Šipka, bylo by to stejné jako tohle.
"Kočičáci mají celý systém pěkně pod palcem," poznamenal Jonah.
"A Asteroiďany z Roje," dodala Ingrid. Jonah při zvuku jejího hlasu pomalu otočil hlavu, aby se na ni podíval. S úžasem zjistil, že se jí třpytí oči.
"Domov..." zašeptala. Pak mnohem rozhodnějším tónem: "Identifikace. Lidské senzory. Odhalit."
Polovina rubínových bodů se na několik sekund rozblikala. Ingrid pokračovala směrem k Jonahovi: "Je to dost komplikovaný systém; většinu jeho hmoty tvoří asteroidy a nashromážděná odpadní hmota. Asteroiďané používají více hloubkové radary a nespoléhají tolik na dalekohledy. To kočičáci nemohli změnit. Ožebračili ekonomiku Roje a zničili jeho hodnotu." Mluvila teď pomaleji.
"Na Tiamat je velká základna. Měli jsme tam posádku, je tam velká továrna na lodě, alespoň byla," polkla, "před padesáti lety. Ty ostatní jsou bublinové světy... Na Wunderlandu je mnohem víc detektorů, než bývalo, a na mnohem nižších oběžných drahách. A to na těch pólech vypadá jako vojenské geostacionární struktury."
Jonaha krátce napadlo, jaké to bude, až se po padesáti letech vrátí na asteroidy Sluneční soustavy. Po téměř třetině průměrného lidského života, po delší době, než jakou byl naživu -pokud se vůbec někdy vrátí. Jamamota byla ve Sluneční soustavě očekávána po dvaceti objektivních letech; musela prolétnout systémem Alfa Centauri, zpomalit a pod úctyhodným tau se vydat zpátky. On a Ingrid se podle plánu měli po splnění úkolu vrátit na Kočičí Smrt, zamířit ke slunci, znovu zapnout stázové pole - a čekat, až je vyzvedne nějaké plavidlo VOSSN.
Což je asi stejně pravděpodobné, jako že se dostanou zpět tak, že duji hlavu mezi kolena a budou usilovné plivat.
"Lodě," oznámil počítač svým věcným tónem. "Pohyb. Zařazení, pravděpodobná třída a rozptýlení kuželů."
Na taktické mapě se objevily barevné linky. Na okraji se rozběhly sloupce údajů: kódované rychlosti a klíčová data. Výcvik v hypnóze přinesl ovoce v podobě rozluštěných a uspořádaných fakt, které se v jejich myslích vynořily rychleji, než je vědomí dokázalo vyvolat. Jonah hvízdl.
"Mají pěkně naládováno," řekl. Byla tam spousta válečných lodí, které se rojily ze základen a parkovacích orbitu, a to se ještě muselo počítat s těmi, které byly na detekční systémy Jamamota příliš malé; jejich vlastní rychlost drasticky zeslabovala signál. Nárazová pole, rychlost a běžné ochranné štíty poskytovaly jen velmi málo prostoru pro případný zásah, ale Kzintové to určitě budou chtít vyzkoušet.
"Zatracení parchanti," ulevil si Jonah s očima upřenýma na obrazovku s taktickým plánem. Vyžadovalo to odvahu od nich i od jejich velitele, že se nechali takto připoutat k Jamamolu... Nikdy dříve nebyla beranidlová loď využita takovýmto způsobem; Kzintové dosud nevyvinuli pohon typu Bussard, měli už dlouho svůj gravitační polarizér a neviděli důvod, proč pracovat na reakčních tryskových systémech. Ale museli mít alespoň zběžné studie, a tudíž věděli, s čím mají tu čest. Což bylo spíše cosi na úrovni kosmické katastrofy než loď. Zároveň s rychlostí se zvyšuje i hmotnost a právě teď se Jamamota pohybovala jen o něco pomaleji než laserový paprsek, takže měla skutečnou hmotnost menšího měsíce.
To Jonahovi připomnělo, co má zakrátko provést Kočičí Smrt, a Šipka neměla nic podobného rozsahu ochrany

beranidlové válečné lodi. Dokonce i mikrometeorit... Alfa Centauri se rýsovala na horní obrazovce jako černý kotouč lemovaný ohněm.
"Projektily vypuštěny," řekl počítač. Fyzicky nic nepocítili, ale za zádí Jamamota se začal rozšiřovat kužel vyplněný spoustou trajektorií. Střely z vysoce leštěné slitiny chrómu a wol-

framu, které přečkaly cestu ze Sluneční soustavy v tažném poli zzJamamotem, se vydaly na svou poslední pouť. Jejich albeda se pohybovala v celé škále od nejtemnější černi až po vysoký lesk; Kočičí Smrt se okamžitě stane podezřelým objektem, jakmile se objeví neproniknutelný povrch otrokářského stázového pole. Magnetika válečné lodi nyní rozhazovala spršky projektilů v rychlostech, při nichž jim bude trvat jen pár hodin, než se ocitnou za hranicemi Wunderlandského systému. Bylo by třeba soustředěné palby z těžkého křižníku, aby došlo k závažnějšímu poškození jediného z nich, a byla jich spousta a Jamamota byla silná loď.
"Víš, měli jsme to udělat už dřív," řekl Jonah. Sluneční kotouč už zcela vyplňoval horní obrazovku, i když se několikrát zmenšil, jak počítač zredukoval pole. Koule vznášející se v záři divoce šlehajících erupcí a korony slunce typu G.
"Mohli jsme použít beranidlové roboty. Nebo mohli kočičáci obšlehnout naše projekty a udělat to nám."
"Nesmysl," broukla Ingrid. Odkašlala si a jeho napadlo, jestli ani ona nemůže spustit oči z koule, která se opět zmenšila, aby odpovídala velikosti obrazovky. "Nárazová pole. Přemýšlej."
"Ech." Když se nad tím zamyslel, dokázal by přijít na půl tuctu způsobů, jak takové pole narušit; pustit do něj třeba, ech, vysoce stlačený radon. Protiopatření... naštěstí žádná, jaká by Kzintové mohli mít právě v této chvíli po ruce.
"A když už o tom mluvíme," pokračovala Ingrid, "rozhazování relativistických zbraní ve sluneční soustavě není dobrý nápad. Pokud ji chceš uchovat."
"Náraz," oznámil počítač ochotně. Jeden z asteroidů zablikal, což byl způsob, jakým taktická obrazovka znázorňovala rozpínající se kouli plazmy. Železonikl, kyslík, dusík, sloučeniny uhlíku, to, co zbylo z Kzintů, lidí, dětí a jejich domácích mazlíčků.
, JMusíš mířit na nehybné cíle," řikala právě Ingrid "Válka není o ničem jiném než o ovládnutí. Vyhazovat je do vzduchuje stejně uhozené jako bojovat na planetě atomovými zbraněmi a nemít účinnou obranu. To je možné jen jedenkrát."
"Jedenkrát by bohatě stačilo, kdybychom věděli, kde je kzintský domovský systém." Po jeden pomstychtivý okamžik si představoval automaticky řízené lodi řítící se z nesmírných dálek do slunce po desítkách světelných let zrychlování na stovky g s hmotností zvýšenou do téměř hvězdných parametrů. "Ne. A ještě jednou ne."
"Jsem ráda, že to říkáš," odpověděla Ingrid. Tiše dodala: "Zajímalo by mě, jaké to je pro ty tam venku."
"Zajímavé," řekl Jonah napjatým hlasem. "Přinejmenším zajímavé."

KAPITOLA DRUHÁ
"Prosím, uklidněte se," řekl už počtvrté Harold Yarthkin-Schotmann. "Pro všemohoucí vesmír, sedněte si a buďte už konečně zticha!"
Zdálo se, že tentokrát to zabralo, nebo se možná zbývající hosté unavili pokřikováním a pobíháním dokolečka. Personál byl na svých místech nebo se pokoušel zabránit platícím hostům napadat jeden druhého či rozbíjet drahé kusy zařízení. Někteří z nich měli stejně jako on pod smokingy policejní modely omračovacích obušků; byly přísně zakázány, a proto i těžko k sehnání. Nezískal je prostřednictvírn Clauda - ten se velmi pečlivě vyhýbal všemu, co by mohlo Kzinty skutečně rozčílit - ale existovalo mnoho nižších policejních úředníků, kterým chyběl jeho džentlmenský smysl pro hájení vlastních dlouhodobých zájmů.
Všichni se znovu podívali na televizní obrazovku za barovým pultem; výzva VOSSN už byla přerušena, ale munchenská zpravodajská stanice vysílala na přeskáčku záběry ze všech koutů planety. Kolaborantská vláda byla příliš zaměstnaná následováním svých přirozených instinktů a udržováním všech v co největší nevědomosti a Kzintům to bylo jedno; jediná věc, na které záleželo jim, bylo chování. Propaganda ať jde k čertu.
Blátošlapská loď stále mířila dovnitř systému; všechno nasvědčovalo tomu, že chce využít slunce k prudké otáčce. Yarthkin cítil, jak se jeho zrezivělé reflexy pilota skřípavě probouzejí k životu. Tohle byla skvěle připravená akce; s beranidlovými loďmi se nedalo jen tak snadno otáčet. Dokonce ani v rela-
tivistických rychlostech člověk nemohl použít mezihvězdnou hmotu k naklonění. Otočit se znamenalo uplatnit boční tlak; mnohem jednodušší by bylo zpomalit, provést obrat a pak opět zrychlit na vysoké tau - ledaže by se dalo využít gravitační smyčky, tak jako když dítě jede pekelnou rychlostí na kolečkových bruslích dolů ulicí a pak se jednou rukou zachytí kandelábru.
Pozvedl sklenici směrem k víceúčelovému zrcadlu za barem. Právě ukazovalo scénu z jižní polární zóny přeplněné kočičáckými aparaturami; Kzintům wunderlandská nízká gravitace stačila, ale dávali přednost suššímu a chladnějšímu podnebí než lidé. První náraz vypadal jako ohnivá čára nakreslená z oblohy na zem a tlaková vlna roztočila automatickou kameru do vývrtky, která pravděpodobně skončila na zemi.
Yarthkin se usmál a luskl prsty na servírku. Poručil si kávu, černou, a sendvič.
"A hodně hořčice, zlatíčko," řekl servírce. Povolil si vázanku a díval se na záběry vířících oblaků prachu, jimiž prokmitávaly bílofialové blesky. Blíže, v kaňonech noci kypících narudlou černí, to už musela být roztavená skála...
"Same." Muž u muzicompu vzhlédl od svých prstů probírajících se klávesnicí. Dnes večer byl přístroj nastaven tak, aby zněl jako klavír - anachronismus, stejně jako celé vybavení. Populární tím, že unikalo do říše fantazie před tím, čemu se v realitě nedalo vyhnout, zpět do historie, která byla alespoň lidská. Samozřejmě, Wunderlanďané k tomu měli sklony, planeta byla osídlena pestrou směsí uprchlíků ze stále více homogenizované a přetechnizované Země. Strávil jsem celou generaci vyděláváním na boomu nostalgie, pomyslel si Yarthkin suše. Bylo to proto, že jsem to předvídal,

nebo jsem byl jednou z prvních obětí?
"Pane?" Sam byl Krio, stejně jako dveřník McAndrews, ačkoli nikdy neabsolvoval iniciační rituál a neměl válečnické jizvy. Mnoho potomků uprchlíků ze Sierra Leoně byli tradicionalisté do morku kostí. Ale také skvělí bojovníci. Sam byl zapsán ve

Scholariu na sensor-efektorový program, v krátké vesmírné válce působil jako Yarthkinův střelec a pak s ním odešel do hor. Nakonec se s ním opět vrátil a přijal amnestii. S klávesami uměl kouzlit ještě lépe než předtím se zbraněmi.
"Zahřej něco vhodného, Same. Bouřlivé počasí."
Hudebníkova tvář se rozzářila širokým bělostným úsměvem. S vervou se pustil do starodávné melodie a dokonce ji doprovodil i zpěvem ve wunderlandštině. Yarthkin si pobrukoval spolu s ním, aby přehlušil hysterický komentář z obrazovky, blábolící cosi o zbabělých útocích a obrovských ztrátách na životech.
To v člověku vyvolalo vzpomínky. Umírali tam lidé, ale kočičáci taky... Díváme se na vás, oslovil v duchu hypotetickou posádku Jamamota.
"Bouřlivé počasí, to je přesné," řekl si tiše sám pro sebe. Megatuny prachu a vodních par byly vymrštěny do atmosféry. "Bude špatná úroda." Ačkoliv tohle bude pěkná žeň, jen co je pravda. Mohl jsem na té lodi být, pomyslel si s náhlým vzplanutím vražedného vzteku. Byl jsem dobrý. Určitě jsou na její palubě Wunderlanďané; ty pomalé lodě se probily ven. Kdyby mě tehdy nenechali dýchat vakuum v přechodové komoře, byl bych tam nahoře já!
"Ale Ingrid ne," zašeptal si sám pro sebe. "Ta čubka by na to neměla." Sam se na něho díval; bylo to už dávno, co si naposledy připustil vzpomínky na tamty dny. Neustále cvičenou silou vůle je zatlačil hluboko pod práh vědomí a nasadil tentýž jízlivý úsměv, s jakým čelil světu většinu svého dospělého života.
"To by mě zajímalo, co na to říkají naši kočičáčtí pánové," prohodil. "Už je to nějaká chvíle, co museli lízat stejnou kaši jako my podřadní opičáci. Rád bych to viděl, opravdu rád."
* * *
* * *
"...odhadovaná pravděpodobnost úspěšného zadržení menší nezjedná pětina," fikala postava na obrazovce. "Vražedný Tesák a Útočný Zabiják neodpovídají na signály; Plíživý Vra-houn pokračuje ve zrychlování v pravém úhlu na ekliptiku. Musíme předpokládat, že byli zasaženi nárazovými poli."
Guvernér pozorně naslouchal; lehce zježené vousy a široce rozevřené chřipí vlhkého černého čenichu byly jedinými známkami jeho hlubokého rozrušení.
"Dobrý skok, Traat-admirále," řekl Šuut-Riit formálně. "Zrušte pronásledování." Dobrý taktik, tenhle Traat-admirál; kdyby pocházel z lepší rodiny, už by měl dvojité jméno. A on bude mít dvojité jmého, až bude dobyta Země, jméno a obrovské bohatství. Jedno procento veškeré produkce všech dobytých území, protože bude nejvyšším vojenským velitelem Páté flotily. To z něho učiní zakladatele nového šlechtického rodu a jeho kosti spočinou v posvátné schránce, uctívané jeho potomky po tisíc generací. Šuut-Riit už uvažoval o tom, že by poslal do admirálova harému několik svých dcer, a nechal tak jeho krev smísit s krví Patriarchovou.
"Šuut-Riite, to máme... ty... býložravce nechat beztrestně uniknout?" Admirálovi se chvěly uši.
Z hloučku postav oblečených do kosmických skafandrů, které stály v tlumeném oranžovém světle za velitelem flotily, se ozvalo mručení. Dobře, pomyslel si guvernér planety. Nedali se zastrašit.
"Vaše krvežíznivost je chvályhodná, Traat-admirále, ale skutečností zůstává, že lidská loď letí rychlostí, která jí poskytuje... je na jiném bodu energetického gradientu, Traat-admirále."
"Můžeme ji pronásledovat, až opustí systém!"
"V lodích zkonstruovaných na maximální rychlost 0.8 světelné? Zezadu?

Vzpomeňte si na přednášky o lidech. To, co oni mají, je velice výkonný reakční pohon."
Z jeho hrdla se ozval hluboký tikavý zvuk a Traat-admirál instinktivně přitiskl uši k hlavě. Pomyšlení, že by manévroval za mečem nukleárního ohně dlouhým jako průměr celé planety...
Šuut-Riit se odmlčel, aby jeho myšlenka měla čas zapůsobit, a pak pokračoval: "Tohle byla velmi překvapivá taktika. Předpokládali jsme, že vlastnictví gravitačního polarizéru přiměje lidi k tomu, aby zavrhli reaktivní pohony, stejně jako jsme to učinili my, hr 'rrearou ťsseee miarouet 'aatrurrre, to se však nestalo. Musíme přichystat protiopatření, prozkoumat možnosti nárazových meziplanetárních střel... aspoň že neudeřili na slunce této soustavy nebo neshodili skutečně hmotné těleso do planetárního gravitačního pole."
Srst Kzintů na můstku bojové lodi se uhladila tak, že pod ní vystoupily svaly a kosti jejich tváří.
"Skutečně, Šuut-Riite," řekl Traat-admirál horlivě.
"Jejich taktika byla tak účinná jen díky překvapení. Protiopatření jsou nasnadě: série polarizovaných střel s podporou laserových děl rozvinutých tak, aby destabilizovaly nárazové pole. V každém případě vám rozkazuji zrušit akci, zapojit se do záchranných prací a určit dvě jednotky s meziplanetárním dosahem, aby sledovaly narušitele, dokud neopustí bezprostřední okolí. Nemaměte zbytečně životy Hrdinů; namísto toho musíme napravit škody a zdvojnásobit úsilí při přípravách na další útok na Sol."
"Jak přikazujete, Šuut-Riite, ačkoliv mi líná srst při pomyšlení, že bychom ty listožravé opice měli nechat beztrestně uniknout, když Pátá flotila je téměř kompletní."
Guvernér vstal a opřel se o ruce s vytasenými drápy, ale dalších projevů netrpělivosti se zdržel. Musím ho naučit myslet. A aby se naučil správné myslet, musím mu dovolit udělat pár chyb. "Její odlet se už tak zdržel. Domníváte se, že zbytečné ztráty dalších jednotek při marném stíhání urychlí opravy a úpravy, které musejí být provedeny? Vykonejte rozkaz!"

o, Šuut-Riite!"
Guvernér zůstal stát bez hnutí, dokud obrazovka nepohasla. Pak se otočil, s děsivým řevem přeskočil nejbližší zeď a zmizel v nepřirozené bouři a temnotě. Vrátil se za půl hodiny. Drápem si zamyšleně vyšťourával ze zubů kousky kůže a kostí a jeho srst byla pokryta blátem, listím a krví. Na čele měl krvavý šrám od trnité větve. Obrazovky stále střídavě ukazovaly různé katastrofy, z nichž jedna byla horší než druhá.
"Nějaká naléhavá volání?" zeptal se mírně.
"Žádné na prioritní úrovni, kterou jste stanovil," odpověděl počítač.
‚fifrroiimeroumpf," uniklo mu z hrdla, zatímco doširoka otvíral tlamu, aby se dostal ke kousku kosti, který mu uvízl mezi zadními stoličkami. "Služba."
Jedna ze stěn zobrazila shon ve správním středisku jeho domácnosti. "Ah, Henrietto," řekl wunderlandsky. "Už máte připraven předběžný souhrn škod?"
Lidská samice polkla a odvrátila oči od kousků čehosi, které ulpěly na Kzintové čenichu a tesácích. Všichni, kdo stáli kolem ní, také vypadali nervózně a napjatě, ale nevykazovali žádné známky paniky. Pokud takové známky dokážu poznat, napadlo Kzinta. Lidé panikaří jinak. Hrdina zachvácený hrůzou se buď dá na bezhlavý útěk, přičemž smete všechno, co mu stojí v cestě, nebo se z něj stane zběsilý berserkr.
Berserkr, utrousil v duchu zamyšleně. Ta představa byla fascinující; poté, co se o ní dočetl, dospěl k přesvědčení, že kzintská a lidská rasa si jsou natolik podobné, že mohou úspěšně spolupracovat.
"Ano, Šuut-Riite," říkala žena, "Zařízení Sedm, Tři a Dvanáct v severní polární zóně byla zničena, ztráta průmyslových funkcí je 70-80%. Na Šestce je to víc než 90%, hlavní termonukleární generátor je destabilizován impulsem střely, která ho těsně minula." Účinky ionizace byly dost zřetelné. "Ztráty na životech činí pět tisíc Hrdinů, třicet tisíc lidí. Byla zasažena čtyři nejdůležitější orbitální zařízení, ale tam bylo méně souběžných škod, samozřej-

mě, a více střel šlo mimo." Žádný vzduch, který by přenesl výbuch do prostoru. "Zprávy z pásu asteroidů stále přicháze-jí."
"Merrowe/; " řekl zamyšleně. Kzintská vláda byla silně decentralizovaná; průměrný Hrdina nebyl dobrým byrokratem, taková práce se přenechávala otrokům a počítačům. Od guvernéra se očekávalo, že se omezí na politická rozhodnutí. Ale přesto... "Ať mi připraví moji osobní vesmírnou loď, vydám se na obhlídku."
Henrietta zaváhala. "Ale, vznešený Šuut-Riite, divocí lidé budou aktivní, když nám vypadly obranné systémy."
Byla příliš zkušená, než aby si Šuut-Riitův výraz spletla s úsměvem.
"Markham a jeho banda? Doufám, že budou, Henrietto, upřímně doufám, že budou." Uvolnil se. "Podívám se na ty zprávy tady. Pošlete mi sem ošetřovatele srsti, musím se dát do pořádku." Odmlka. "A dejte do chléva náhradu za jednoho buvolího býka."
Kzint klesl na polštář za svým stolem a mohutnou hlavu si opřel bradou o kamennou pracovní desku. Při péči o srst se mu dobře přemýšlelo; lidé byli v ošetřování srsti tak dobří... a fény, kdyby nic jiného, tak jen fény samotné stály za tu námahu s podrobováním lidstva.
"Připravte se na odpojení," řekl počítač. Horní polovina monitoru Kočičí Smrti zobrazovala pomalu se pohybující žluto-oranžovou křivku a tmavší body; bojové schéma ukazovalo posledních několik střel vypálených z Jamamota, které využily gravitace slunce k jeho obletu a nasměrování na cíle v různých částech ekliptické roviny. Nemálo z nich bylo kvůli kamufláži záměrně vypuštěno tak, aby nalezly svou zkázu ve fotosféře Alfy Centauri.
Větší horko už snad ani nemůže být, pomyslel si Jonah.
."Herrgott, to je vedro," postěžovala si Ingrid.
"Potím se jako prase."
Díky, řekl si v duchu, protože mluvit nahlas ho stálo hodně sil. Přesto ze sebe skřípavě vypravil: "Čistě psychosomatická věc."
"Jedné věci opravdu lituju," pokračovala Ingrid.
‚A to?"
"Že nebudeme moci vidět, co se stane, až Kočičí Smrt a ty střely budou s vysokým tau prolétat vnějším obalem slunce," řekla.
Jonah cítil, jak se křečovitě stažené a zpocené rysy jeho obličeje zvlnily v úsměvu. Důsledky byly odhadnuty, třebaže jen zhruba. Přinejmenším budou takové sluneční erupce, jaké tenhle systém ještě nezažil, schopné zničit každý receptor namířený tímto směrem.
"Určitě to bude zajímavé."
"Připravte se na odpojení," zopakoval počítač. "Pět sekund a odpočítávám."
Jedna. Těsně předtím, než se zapojilo pole, se Ingrid pokřižovala. Překvapivé. Existovala spousta horších lidí, s nimiž se mohl celý měsíc tísnit v Šipce, a to i mezi tou zajímavější polovinou lidské rasy.
Dvě. Pravděpodobně se dostanou do největší blízkosti aktivní hvězdy, než v jaké se kdy lidská bytost ocitla a přežila, aby o tom mohla vyprávět. Za předpokladu, že to přežijí, samozřejmě.
Tři. Jeho prarodiče kdysi uvažovali o vystěhování do Wunder-landského systému; pamatoval si, jak si stěžovali na poměry v Pásu, na regulace a upírské daně. Kdyby to tehdy udělali, mohl on skončit jako kolaborantský technik na lodi Čtvrté flotily.
Čtyři. Nebo v gerile; vězňové se zmiňovali o aktivitách "divokých lidí". Jonah vycenil zuby ve výrazu, který by každý Kzint bez potíží pochopil. Mám v úmyslu zůstat velmi divoký. Kzintové nám možná prokázali službu: byli jsme na nejlepší cestě k tomu, abv se z nás staly ovce, když nás poprvé napad-

li. A jestli se mám stát opici, tak pokud bych si mohl vybrat, chtěl bych být velkým, hodně naštvaným paviánem.
Pět. Ingrid měla pravdu, je to škoda, že se nebudeme moct podívat -
- diskontinuita -
"Greou-kapitáne, v tom posledním projektilu je nějaká anomálie!"
"Ve všech jsou anomálie, Operátore senzorů!" Velitel nespouštěl oči ze schématu před svým obličejem, ale v jeho hlase se zřetelně ozývalo přesvědčení, že lidé použili tyto provokativně nestandardní zbraně jen proto, aby jeho osobně potrápili a ponížili. Oba zbývající Kzintové si za jeho zády vyměnili pohledy a zastříhali výmluvně ušima.
Kabina ozbrojeného průzkumného člun třídy Rozparovač byla určena pro tříčlennou posádku. Vpředu seděl velitel a za ním vedle sebe Operátor zbraní a Operátor senzorů. Před sebou měli tři malé monitory namísto jednoho velkého, jak by tomu bylo na obdobné lidské lodi, a mnohem více ručních ovladačů. Kzintové měli mnohem vyvinutější smysly než lidé i rychlejší reflexy a méně důvěřovali kybernetickým systémům. A také téměř od samých počátků svých vesmírných letů uměli ovládat gravitaci; chyba tak vážná, že by vyřadila z provozu posádku, obvykle znamenala i zkázu plavidla.
"Prostě míjen řekněte," nařídil kzintský velitel, "jestli jej náš částicový paprsek zachytil." Chladicí systém slyšitelně sténal, jak pumpoval energii do centrální nádrže degenerované hmoty, ale v kabině bylo přesto horko a sucho jako ve výhni a vznášel se tam divoký pach strachu a krve, který palubní systém vylučoval v bojových situacích do ovzduší. Loď se otřásala a házela sebou, jak se snažila navést na zakřivenou dráhu, která by neskončila sebevražedným skokem do vnějšího slunečního obalu.
Zpomalený obraz na monitoru před Greou-kapitánem ukazoval ztemnělou křivku plynného obalu a výrony plamenů v místech, kde si lidské projektily razily cestu plazmou a unikaly paprskům z kzintské lodi, které je měly srazit do hustších vrstev, kde by je neochránila před zkázou ani jejich rychlost. Neboje přinejmenším natolik odklonit z dráhy, aby minuly své cíle a neškodně zmizely v mezihvězdném prostoru. Světlo z holoobrazovky se duhově odráželo od Kzintovy šarlatové přilby a velkých jiskřících očí; celá korona Alfy Centauri zářila květy nukleárních ohňů, bouře sil nacházejících se daleko za hranicemi lidského i kzintského chápání.
Oba Operátoři si byli nepříjemně vědomi skutečnosti, že Gre-ou-kapitán nepociťuje ani ten nejnepatrnější záchvěv strachu. Ne proto, že by byl mnohem odvážnější než průměrný mladý Kzint, ale proto, že ho nezajímalo vůbec nic kromě toho, jak bude tato akce vypadat v jeho záznamech. Vyměnili si další pohled; mladší šlechtičtí synové byli notoricky známi svou touhou získat si co nejdříve plné jméno a Greou-kapitán si dlouho a hořce stěžoval, když jejich letka nebyla vybrána do Čtvrté flotily. Byl tak posedlý snahou působit co nejlepším dojmem, že by tím mohla utrpět operační výkonnost.
Oba měli dost rozumu, aby si nestěžovali nahlas. Bez ohledu na stav mysli Greou-kapitána byly jeho reflexy naprosto v pořádku a jeho sbírka kzintských uší coby trofejí ze soubojů působivě velká.
"Greou-kapitáne, ta anomálie je větší než odchylka v odra-zivosti." zamručel Operátor senzorů. Polovina jeho přístrojů mu díky proudu energetických částic, které bombardovaly senzory Ro:parovače, nebyla k ničemu. Doufal, že byly odkloněny; jako nízko postavený Operátor senzorů neměl naději na páření. Ke kzinrretímu kožíšku si ani nepřičichl od doby, kdy ho mňoukajícího odnesli od matčina prsu do výcvikových jeslí. "Ten projektil neabsorbuje stejné množství našeho paprsku jako ten předchozí a jeho povrch se neodpařuje. A jeho dráha neodpovídá tvaru těch ostatních; tenhle je větší, méně hustý a pohy-

buje se..." - méně než sekundová odmlka potřebná na poradu s počítačem - "...pohybuje se, jako by jeho vnější skořápka neměla vůbec žádné tření, Greou-kapitáne. Nemělo by se to nahlásit?"
Hlášení by znamenalo ustoupit do míst, kde by maserový vysílač mohl proniknout chaotickým širokospektrálním řevem zraněné hvězdy.
"Moji Hrdinové mne odmítají následovat do nebezpečí?" zavrčel Greou-kapitán.
"Veď nás, Greou-kapitáne!" Vzato z téhle strany neměli na vybranou; což byl důvod, proč by to žádný rozumný velitel z téhle strany nikdy nebral. Oba Operátoři mlčky prokleli lepší stravování a osobní bojový výcvik, poskytované potomkům šlechtických rodů. Bylo to už velmi dávno, co se Kzintové naposledy setkali s nepřítelem schopným vyvinout větší selektivní tlak než jejich vlastní společenský systém.
"Operátore zbraní, namiřte všechny zbraně na oblast stlačených plynů přímo nad naším cílem. Já navedu člun dolů a zrychlím až na hranici možností." S trochou štěstí se jim podaří zapálit přehřátý a stlačený jednoatomový vodík přímo před projektilem, který pak multirnegatunová exploze vyhodí z dráhy, na niž jej poslali lidé.
Ze stanovišť za ním k němu dolehly tlumené kvílivé a prskavé zvuky; jeho tenké černé rty se ještě více nakrčily a odhalily tesáky, z nichž mu na přední část kombinézy skanuly tenké stružky slin. Obyvatelé doupat, pomyslel si. když se Rozparovač naklonil na stranu a přešel do střemhlavého letu.
Jeho ruce se míhaly nad ovladači a popoháněly stroj k nejvyššímu výkonu. Lovci vatašů. Malá zvířata podobná hlodavcům byla jediným živým masem, ke kterému se mohli dostat příslušníci nižších kast. Ačkoliv ta anomálie byla zajímavá a možná by nebylo od věci zmínit se o ní Churut-veliteli letky. Já jim ukážu, jak skutečný lovec -
Přísun energie ze zbraní kzintského člunu byl jen zlomkem kinetické energie, kterou Kočičí Smrt uvolňovala do plynů, jež
ji zpomalovaly, ale i to málo stačilo. Stačilo k zažehnutí řetězové termonukleární reakce s pozoruhodným dosahem od nezranitelně chráněné lidské lodi. Kzintské plavidlo bylo tak daleko, že je před zkázonosným úderem zasáhla ještě tlaková vlna.
"- štíty přetíženy, ztráta přímého hrrreau-"
Operátor senzorů zavřískl a uhořel, když jej zasáhly indukční oblouky. Ruce Operátora zbraní dopadly na nefunkční ovladače a jeho křik se proměnil v kvílivé naříkání malého kotěte.

I Greou-kapitán strávil poslední okamžik svého života řevem, ale v tom jeho zněl jen čistý vztek. Motor Rozparovače vybuchl ani ne nanosekundu poté, co selhaly štíty a přestala fungovat kontrola gravitace; o nepostřehnutelný okamžik později by už jen hmotový spektroskop dokázal určit místo, kde sluneční vítr rozprašoval žhavým plazmatem atomy uhlíku a železa.
- diskontinuita -
"Doprdele." ulevil si od srdce Jonah. "Hlášení. A stabilizuj ten obraz." Rozmazaný větrník vířící na obrazovce vnějšího pohledu se zpomalil a pak zastavil, ale kontrolka stále ukazovala, že Kočičí Smrt rotuje takovou rychlostí, že nebýt kompenzačních polí zbyla by z obou členů její posádky jen krvavá kaše nalepená na stěnách kabiny.
Jakmile Ingrid začala určovat jejich pravděpodobné trasy, rozdělila se obrazovka na dvě poloviny.
"Naše rychlost," řekl počítač,, je dvojnásobná oproti okamžiku odpojení a dráha o dvacet pět stupňů dále ke slunečnímu severu." Odmlka. "Jak si můžete všimnout, jsme stále v rovině ekliptiky."
"Díky osudu za drobné radosti," zamumlal Jonah a natáhl si ovládací rukavice. Kočičí Smrt běžela na akumulátory; termonukleární reaktor se svým tak snadno zjistitelným tokem neutrin byl vypnut.

"Jonahu," řekla Ingrid. "Podívej." Roh obrazovky se rozzářil; objevil se v něm povrch slunce a gigantický sloup ohně táhnoucí se v jejích stopě jako jazyk nějakého hladového ohnivého elementála. "Kočičáci žhaví celé komunikační spektrum a skučí, kolik ztratili výzvědných člunů. Poslali je narychlo, aby se pokusily vychýlit z dráhy projektily, které společně s námi vstoupily do fotosféry."
"Roztomilé," zamumlal Jonah. Tolik k nenápadnému srovnání rychlosti s Wunderlandem, zatímco bude komunikační síť odpojena. "Co je před námi?" zeptal se počítače.
"Na vzdálenost přibližně dvacet tři celých šest světelných let nic."
"Co tím chceš říct, nic?"
"Čisté vakuum, mikrometeority, mezihvězdný prach, možná nějaká vesmírná plavidla, tělesa příliš malá nebo nevydávající dostatečné záření, aby se dala z tohoto místa zjistit -"
"Zavři zobák," zavrčel Jonah. "Můžeme zabrzdit?"
"Ano. Musím ovšem připomenout, že to bude vyžadovat několik hodin zpětného tahu a vyčerpá to všechny zásoby paliva."
"A bude to, jako bychom rozvinuli zatraceně velký transparent s nápisem 'Hurá, jsme tady', aby si toho všichni kočičáci v systému zaručeně všimli."
"Počkej, něco mě napadlo... Máme v cestě nějaké pevné těleso, ke kterému bychom mohli doletět s menší spotřebou?"
"Několik asteroidů, poručice Rainesová. Neobydlených."
"Jaký je stav našeho stázového regulátoru?"
Odmlka. "Stále... Musím přiznat, že jsem překvapen." Hlas počítače skutečně vyjadřoval překvapení. "Stále funguje, poručice Rainesová."
Jonah se zašklebil. "Myslíš na to, na co myslím, že myslíš?" řekl žalostným hlasem. "Další srážka?"
Ingrid pokrčila rameny. "V téhle situaci to bude mnohem méně nápadné než dlouhé spalování. Počítači, bude to fungovat?"
"97% naděje na získání stabilní orbitální dráhy v oblasti Roje. Riziko vyzařování infračervených nebo viditelných signálů
zanedbatelné. Ovladač pole bude pravděpodobné fungovat, poručice Rainesová."
"No to by měl, je pokrytý neutroniem." Otočila hlavu k Jonahovi. "Takže?"
Povzdechl si. "Upřímně řečeno, nedokážu vymyslet lepší řešení. Když nedokážeš vymyslet lepší řešení než srážku s asteroidem ve vysoké rychlosti, je s tvým myšlením něco v nepořádku, ale já nedokážu vymyslet, co by se dalo vymyslet lepšího... Co myslíš ty/"'
"Že nechráněná srážka s asteroidem je lepší než snášet další měsíc to, čemu ty říkáš smysl pro humor... Gott, všechny ty rádoby slovní hříčky..."
"Počítači, připrav minimální zážeh. Nějaká bližší charakteristika těch asteroidů?"
"Jeden z větší části křemičitanový, jeden z 83% železoniklový se stopami -"
"Ušetři mě. Ten železoniklový; je hustší a je méně pravděpodobné, že se rozpadne. Připrav minimální zážeh."
"Už jsem připravil na přikaž poručice Rainesové."
Jonah otevřel ústa a pak se zamračil. "Počkat. Proč je to pořád poručice Rainesová? Chováš se k ní sakra uctivěji než ke mně."
Ingrid se zkoumavě zahleděla na své nehty. "Víš, zatímco jsi seděl na školení o Wunderlandu a Roji... jsem já pomáhala týmu, který programoval našeho plechového přítele."
"Jste si jista?"
Radarová operátorka se ovládla jen s největším vypětím sil. Nebyla členkou posádky Niet:scheho příliš dlouho, ale stačilo to, aby věděla, že Herrenmannovi Ulfu Reichstein-Markham-ovi se neodmlouvá. Parchant, je arogantní jako Kzint, pomyslela si rozmrzele.
, Ano, pane. Od toho mikrozážehu míří rovnou k nám. Obvyklé spektrum, a pokud není bez posádky, musí mít gravitační polarizér. Metelí si to se zrychlením 200 G."

Partyzánský velitel zamyšleně přikývl. "Takže je bud' kzintská, což je krajně nepravděpodobné, protože kzintové nemají ve svých stantardních plavidlech reaktivní pohon, nebo..."
"A je to studené, pane. Sotva vůbec nějaké vyzařování, když mají vypnutý termoreaktor. Kdybychom nebyli tak blízko

a nevěděli, kam se dívat... tohle rozhodně není vojenský senzor, ale pochybuju, že ho ti všiví kočičáci zpozorovali."
Na Markhamově dlouhé tváři se objevil nesouhlasný výraz. "Jmenují se Kzintové, vojáku. Nemíním jako velitel tolerovat vulgarismy."
Parchant. "Ano, pane."
Muž se zatahal za svou asymetrickou bradku. "Evakuujte asteroid. Bude zajímavé podívat se, jak zpomalí; možná nějakým gravitickým efektem... A mnohem zajímavější bude zjistit, na co si tady ti tlustí zbabělci ze Sluneční soustavy hrají."
"Připravte se na přechod do stáze," řekl počítač.
"Jak?" zeptali se Ingrid a Jonah unisono. Asteroid se stále přibližoval; nyní se vznášel asi jeden a půl kilometru daleko.
"Zajímavé," řekl počítač. "V blízkém okolí se nachází loď."
"Cože? " vyhrkl Jonah. Jeho prsty vklouzly do ovládacích rukavic jako hadi prchající do děr před mungem, ale pak zne-hybněly. Bylo příliš pozdě.
"Velmi dobře ukryta." Odmlka, během níž asteroid vyplnil celou obrazovku.
Ten plechový idiot je ke všemu ještě sadista, pomyslel si Jonah.
"A ten asteroid je umělý. Také velmi dobře zamaskovaný, ale na tuto vzdálenost jsou mé systémy schopny detektovat komplex tunelů a vypnutou energetickou soustavu. Systémy udržující život jsou v provozu. Dvanáct sekund do nárazu."
„Je tam někdo?" vyštěkl Jonah.
"Záporná odpověď, Jonahu. Loď má posádku; pozoruji dvojitý reaktivní pohon a zbraně na trupu. Maskovány jako součást
útlí

nakládacího zařízení. Lasery s paprsky X, možná děla. Dva z nákladových prostorů mají otvory velikostí odpovídající kzint-ským světelně naváděným střelám. Osm sekund do nárazu."
"Převed" nás do bojového režimu," přikázal Asteroiďan. "Hned jak to bude po vypnutí stáze možné, zapoj nouzový stabilizátor. Nažhav zbraňové systémy. Ingrid, jestli dojde k hovoru, bude asi nejlepší, když je přesvědčíš o našich -"
- diskontinuita -
"- dobrých úmyslech."
Praskavý zvuk gravitačního polarizéru zněl stále hlasitěji a chvění, které se projevovalo spíše jen podprahovým trháním ve vnitřním uchu, naznačovalo, že se systém snaží zastavit rotaci stejně rychlou jako u gyroskopu. Z asteroidu zbyly jen kusy oranžově žhnoucích skalisek; Kočičí Smrt se pod dvaceti G obracela s laserovými hlavněmi vysunutými ke hvězdám a hučícími děly nabitými na plný výkon.
"Znovu naživu," vydechl Jonah, když pod špičkami prstů ucítil odezvu. Stěna před nimi se rozdělila na tucet panelů zobrazujících schémata, sloupce informací, možností a pravděpodobností; uprostřed zůstal výhled ven. "Úsporný signál, identifikujte se."
"Vyslán. Taky jsme dostali úsporný signál." Odmlka. "Zastaralý formát. Pozdrav a žádost o identifikaci." "Žádej video, stejný formát."
Obrazovka dvakrát blikla a na pravém panelu se objevil vzteklý vousatý obličej. Silou vůle potlačovaný vztek ve tváři, která nemohla patřit muži staršímu, než byl Jonah, tedy ani ne třicetiletému. Vousy na jedné straně kratší se špičkou bradky více napravo. Drátovité plavé vlasy ostříhané nakrátko na úzké lebce; bleděmodré přimhouřené oči. pohyblivé uši, dlouhý tenký nos a pevná kostnatá brada. Za ním velitelská kabina jako okopírovaná z modelu staré nezávislé těžební lodi z asteroidského muzea na Ceresu. Ale upravená, přecpaná provizorně sestave-

nými systémy zčásti označenými kzintskými klikyháky; a přecpaná i lidmi, z nichž někteří byli oblečeni do bojových skafandrů. Takže improvizovaná válečná loď. Většina posádky na sobě měla šedé kombinézy s obrazem fénixe na hrudi.
"Identifikujte se," řekl muž asteroidskou angličtinou s lehkým hrdelním přízvukem, který prozrazoval, že jeho mateřštinou je wunderlandština.
"VOSSN Kočičí Smrt, velitel kapitán Jonah Matthieson, druhý důstojník poručice Rainesová. V současné době," dodal suše, "na samostatné misi. Jako představitel lidských ozbrojených sil vás žádám o spolupráci."
"Spolupráce!" To byla jedna z osob v bojových skafandrech za Wunderlanďanem. Vysoký muž s vlasy sestřiženými do asteroidského hřebenu a ozdobenými malými stříbrnými zvonečky. "Ty zkurvysynu, pravější rozstřílel moji zasranou základnu a roční kořist!"
"Nerozstřileli jsme ji, jen jsme do ní narazili," řekl Jonah. "Kořist? Co jsou to za lidi, piráti?"
"Uklidněte ze, McAllistaire," zavrčel Wunderlanďan. Jeho oči se při Jonahových slovech lehce přimhouřily a uši se natočily kupředu. "Dovolte mi, abych ze pšedstavil, Hauptmanne Mat-thiesone. Velitel Ulf Reichstein-Markham k vašim slušbám. Velitel Svobotného Wunderlandského vesmírného loťstva. Můj, ech, spolupracofhík sde je nezávislý potnikatel, který je potěšen, se může spolupracovat s osbrojenými silami."
"Zatraceně, Markhame, byl tam celoroční zisk, jak můj, tak váš. Práskněte toho parchanta kočičákům, hned teď. Můžeme za to získat milost. K čertu, můžete dostat tenhle kŕáp na Wunderland, kdykoli se vám zachce."
Muž, který se označil za velitele, zvedl ruku dlaní směrem k Jonahovi a otočil se, aby si promluvil s majitelem exasteroi-du. "Pokoušíte moji trpělivost, McAllistaire. Smlkněte." "Ty zmlkni, nádhero. Já -"
"Jsem nyní sbytečný." Markham se dotkl prstem ovládacího panelu.
V partyzánské lodi zahučely omračovače a všechny postavy, které nebyly v šedém, se zhroutily k zemi.
Velitel se otočil k postavě mimo záběr. "Odeberte jim fšechnu ušitečnou výstroj a vyhoťte je ven," řekl nenucené. Pak

se s lehkým úsměvem opět obrátil k obrazovce. "Je to prafda, pšipravil jste nás o polovinu cenného vybavení... musíte pochopit, tajná fálka vyšaduje neortodoxní prostšedky, kapitáne. Občas jsme nuceni zabavovat sboší, neboť Svobotná Wunderlandská fláda nemůše vybírat daně a je nesbytné vyměňovat toto sboší s těmi, kto nepracují pro naši věc, za šivotně důle-šité zásoby." Upřimnější úsměv. "Jako důstojník a šenťlmen jistě oceníte, se ze nebudete muset obtěšovat s takovou schwei-nerie."
Ingrid tiše promluvila k počítači a další část obrazovky se přepnula na vnější pohled na wvmderlandskou loď. Dveře přechodové komory se otevřely a spolu s oblakem páry vypustily do vakua několik postav; některé z nich sebou ještě asi minutu škubaly. Další zamumlání a Markhamovu postavu na obrazovce obkreslila zelená čára. Odečítání napětí, připomněl si Jonah. Sledování dilatace zornic. Taky mě to mělo napadnout. Zajímavé, je přesvědčený, že mluví pravdu.
Jedna z šedě oděných postav vydala zvuk, jako by chtěla zvracet. "Ofládejte ze, vojáku," utrhl se Markham. K obrazovce: "Ze fšemi těmi potíšemi je velmi málo prafděpodopné, se si Kzintové fsimli vašeho, ech, náhlého spomalení." Zelená čára zůstala. "Pšesto bychom měli stanovit vektory na méně podes-šelé místo. Pak vám nabídnu pohostinnost mé loti Nietzsche a můšeme diskutovat o vašem poslání sde a o tom, jak bychom vám mohli pomoci."
Zelená čára se zachvěla a změnila odstín do modrozelená. Mentální výhrady. Ne na palubě tvé lodi, to ani náhodou, pomyslel si Jonah a usmál se do fanatických očí na obrazovce. "Rozhodně," zamumlal.
* * *

* * *
"...So, jak si jistě umíte pšetstavit, dychtíme vyušít vašich akcí," říkal právě Markham. Velitelská kabina Kočičí Smrti byla zcela zaplněna, protože trval na tom, že si s sebou vezme tři "poradce"; všichni tři vypadali drsně a byli oblečeni do pohodlných volných kombinéz. A všichni měli cosi z Markhamova mrazivého výrazu.
"Zaútočit na kzintská stanoviště, dokud jsou vyvedeni z rovnováhy?" zeptala se Ingrid. Markham po ní šlehl krátkým pohledem podél svého dlouhého orlího nosu.
"Jak jistě pochopíte, s improvizovaným vybavením není vždy mošné zaútočit na Kzinty pšímo," řekl Jonahovi, ostentativně přehlížeje mladší důstojnici. "Jak sekl veliký vojenský myslitel Clausewitz, úlohou gerily je vyhýbat ze silným místům a útočit na slabá. Provádíme sabotáš jejich operací tím, se narušujeme obchotní spojení, a tak často, jak je to mošné, pomáháme pozemním partyzánským jednotkám s výsfětnou činností a dodáf-kami zásop."
Přeloženo do srozumitelného jazyka, přepadáte lodě, a pokud máji posádku, vyhodíte ji mezi hvězdy. A to všechno pro Vyšší Dobro. Prokrindapána, tohle je ale zatracený parchant. Naštěstí vím pár věcí, které on neví.
"A co ten nikým neoplakávaný nebožtík McAllistaire?"
Markham se lehce zamračil. "Bohušel, fšichni nejsou tak ottá-ni naší Věci, jak bychom si psali. Sečeno slofhíkem reálpolitiky, dalo se to očekávat, obsflášť u prostých lidí, kdys tolik výše postavených usoudilo, se kolaborace s Kzinty je nevychnutelná nesbytnost." Bleděmodré oči zamrkaly. "Není to tak nepochopitelné, kdys nás Země zanechala našemu osudu... as dosud... tedy, z těch, kdo jsou ochotni nám pomáhat, je mnoho sločinců a skorumpovaných osob. Jejich motivací jsou peníze; no, kdys člověk musí pšehazovat hnůj, vezme si na to vidle."
Jonah se usmál a přikývl; pochopil smysl zemědělského přirovnání. A účel světí prostředky. Začínají mě bolet tváře.
"Musíme tady vykonat určitou práci. Protože se jedná o tajnou akci, mohu vám říct pouze tolik, že poručice Rainesová a já se musíme dostat na Wunderland, nejlépe do města. S průkazy totožnosti, penězi a doporučením pro místní podzemní organizaci, aby nám pomohla, pokud bude kontakt bezpečný."
"Hm." Markham chvíli vypadal, že je pohroužen do myšlenek. "Nevěším, se můšeme očekávat flotilu ze Země. Následovala by f patách onoho úspěšného útoku, a to by se nedalo utajit. Vy jste dodatečný nápad." Rozhodnutí a ústa stažená do tenké čáry. "Musíte mi síci o vašem úkolu víc, nes na něj vynaloším trahocenné sdroje."
"To nejde. Celý tenhle útok byl podniknut jen proto, abychom se s Ingri - s poručicí Rainesovou dostali na Wunderland." Jonah se v duchu proklel za své uklouznutí a uviděl, jak se Markhamovy uši lehce zachvěly. S vyschlými ústy cítil, jak se jeho pohled zaostřuje a soustřeďuje. Orlí tvář partyzánského velitele se k němu přiblížila.
"So. Tak o tom vášně pochybuji. Ale my jsme si zvykli nacházet otpovědi, dokonce i některé Kzinty jsme dokázali pše-světčit." Tři "poradci" vytasili zbraně; dva omračovače a něco jako podomácku vyrobený vrhač šipek. "Otpovíte. Mošna, pokud budete otpovídat rychle a my vám nebudeme muzet uplíšit, vás necháme pokračovat ve vašem úkolu a poskytneme vám pomoc, o kterou šádáte. Tato loť bude velice ušitečná pro naši Věc, ať uš s ní pozemští bankéři a obchotníci, kteší pro nás padesát let nechnuli prstem, zamýšleli cokoli. My, kteší jsme bojovali holýma rukama, zatímco Země neudělala nic, nic..."
Markham se zarazil a ovládl se. "Jestliše ze ukáše, se nebude rozumné poskytnout vám pomoc, můšete se pšipojit k mé posát-ce, nebo zemšít." Bezvýrazný pohled jeho bledých očí se stočil k Ingrid. "Vy jste z tohoto systému. Také budete mluvit a pšipo-jíte se... ne, posad je tu trh s pracovními těly, kdys se nejdšíve odstraní mysl. Prochledejte je a pak je f bublině pšeprafte na

Nietzsche." Pokynul svým nohsledům. "Prfní věc, kterou se muzíte naučit, je, se já nejsem člověk, kterému byste mochli lehat."
"O tom nepochybuji," protáhl Jonah a pohodlně se opřel v křesle. "Ale tuhle loď si vzít nemůžete."
"Ah.." Markham se opět usmál. "Kódy. Prosradíte mi je."
"Tahle loď," řekla Ingrid a zaujatě se zahleděla na své nehty, "má svůj vlastní mozek. Můžete si to vyzkoušet."
Wunderlanďan si odfrkl. "Počítač, který šije fědom zám zebe? Nemošné. Laboratorní kuriozita."
"Tak tohle," řekl počítač, "by se dalo vyložit jako urážka, statkáři Ulfe Reichstein-Markhame." Markhamovým spolubojovníkům vylétly zbraně z rukou, což bylo doprovázeno tlumenými kletbami a bolestnými výkřiky. "Indukční

pole... vaše chyba, pane. Vesmírné lodě v tomto zaostalém koutě vesmíru mohou být jen kovové skořápky vybavené různými systémy, ale já jsem organismus. A vy se nacházíte v mých útrobách. "
Markham zkřížil paže na prsou.
, Jste dva na nás čtyši a jsme fšichni v jednom prostšedí, takše nemůšete poušít plyn nebo něco podobného. Nakonec mi pros-radite kódy k tomuto stroji; je snadné vložit do takovéhoto zašízení jisté funkce napodobující rozumné uvašování. Bude lepší, kdys půjdete po dobrém."
"Statkáři Markhame, už mě začínáte unavovat," řekl počítač. "A navíc, mějte na paměti, že vaše znalosti o kybernetice jsou padesát let staré a Kzintové jsou konzervativní národ, který nemá příliš velký zájem o rozvoj informačních systémů. Sledujte."
Z trupu se vysunula hlaveň děla a vzápětí se oslnivě zablesklo na boku silného prstence na Markhamově lodi. Z mikrovy-sílačky na jeho opasku se ozvala změť hlasů a obraz na monitoru se divoce zazmítal, jak Kočičí Smrt poskočila.
"To byl váš hlavní štítový generátor," pokračoval počítač. "Teď jste bez ochrany vystaveni našim energetickým zbraním. Je třeba vám připomínat, že tato loď nese více než třicet laserů
s paprsky X a náklad megatunových bomb? Je třeba upozorňovat Kzinty na naši přítomnost?"
Markhamova tvář se zaleskla potem. "Snad jsem jednal poněkud unáhleně," řekl bezvýrazným hlasem. Žádnému nerozumnému počítači by nebyl poskytnut tak vysoký stupeň vlastní iniciativy. "Mladická nerosvášnost, jak šíkává meine mutter" Jeho přízvuk zesílil. "Jako šentlemani ale můšeme dospět k dohodě."
"Nebo můžeme směňovat jako obchodníci," řekl Jonah zlomyslně. Koutkem oka zachytil, jak Ingrid spojila prsty do tvaru "o". "Říká pravdu?"
"S pravděpodobností 97%," řekl počítač. "Podle reakce zornic, vodivosti pokožky, encefalografu a dalších známek."
Markham docela dobře zamaskoval své překvapení. "Navrhuji zahájit jednání. Veliteli Reichstein-Markhame, vřele vám doporučuji, abyste se... nezapletl do nepravd."
Šuut-Riit vždy velmi rád navštěvoval prostory vyhrazené jeho mužským potomkům. "Jaké to bude tentokrát?" ptal se sám sebe, když procházel kolem vnějších stráží.
Domácí strážci zvedli ve vojenském pozdravu pracky s vytasenými drápy před obličeje, skryté pod uzavřenými přilbami, opatřenými pouze úzkými otvory pro oči. Na sobě měli těžká válečná brnění a ozbrojeni byli paprskomety.
Šuut-Riit prošel kolem bezpečnostních kamer, nášlapných detektorů, smrtících pastí a min; potom kolem vnitřních stráží u jejich ovládacích pultů, lidí vychovaných v jeho domácnosti pod dohledem jeho osobních vazalů.
Tito vazalové byli samci, kteří zestárli ve službách Šuut-Rii-tovy rodiny. Vždy existovali tací, kteří ochotně vyměnili nejisté výsledky soutěže s ostatními za bezpečné místo, plat a přebytečnou samici. Obyčejní Kzintové by samozřejmě nikdy nezískali takovou důvěru, aby jim mohlo být svěřeno tak citlivé postavení, ale toto byly rodiny, které sloužily klanu Riit po celé

generace a u nichž už proběhl přirozený výběr; ti příliš ctižádostiví odešli s malou nadějí na postup sloužit do Patriarchových ozbrojených sil, těm příliš bázlivým nebyla dána příležitost rozmnožit se.
Asi je škoda, že něco takového nelze provést i mimo domácnost, pomyslel si Šuut-Riit. Ale na to byl boj o vyšší postavení příliš prudký a osobní, samozřejmě.
Prošel kolem moderních částí do míst, která byla čistě sta-rokzintská; silné vysoké zdi s ostrými hroty z krouceného železa na vrcholu. Pevnostní architektura ze světa staršího, než je tento, mnohem masivnějšího, chladnějšího a suššího; z planety tak drsné, že masožravci ze savan změnili své návyky a začali se vztyčovat na zadní, aby se mohli rozhlédnout nad vysokými travinami, a jejich pracky se přizpůsobily lezení po skalách. Tady byly moderní tvary potlačeny, skryty ve zdích a podpěrách. Dveře byly pobity železnými pláty s vyrytými podobami nočních šelem a umístěny mezi věžemi pětkrát vyššími než průměrný Kzint. Vzduch voněl vlhkými skalami a pískem ze zahrad.
Šuut-Riit položil ruku na černý kov vnějšího portálu a zastavil se. Nastražil uši a zamrkal; koutkem oka zahlédl štětinaté obočí vykukující mezi silnými kovovými pruty na okraji deset metrů vysokého cimbuří. 77 malí stondati, pomyslel si láskyplně. Dokázali to dát dohromady mimo dosah holosnímačů.
Dospělý Kzint se opět dotkl dveří, naťukal otevírací kód a vzápětí z místa odskočil dozadu do vzdálenosti čtyřnásobku své vlastní výšky. Dokonce i při nízké gravitaci Wunderlandu to byl obdivuhodný výkon. A nezbytný, protože masivní veřeje zaduněly a rozlétly se, rozraženy balvanem uvázaným na lanech. Děti zavěsily lana na obě věže, kámen upevnily doprostřed a třetím lanem jej natáhly dozadu. Když se dveře otevřely dokořán, spatřil Šuut-Riit ještě dlouhý ostrý kovový hrot, trčící z přední části žulového balvanu vejčitého tvaru.
Koťata, pomyslel si. Vždycky to musejí zdramatizovat. Kdyby jej ta věc zasáhla, nebylo by žádného bodce zapotřebí. Moc se dívají na historické dobrodružné holofilmy.
"Errorououuu!" zařval předstíraným vztekem, proběhl roztříštěným portálem do vnitřního dvora a vyskočil na balvan vysoký jako dospělý Kzint. Na druhé straně se v obranném postoji krčil houf jeho starších synů; z ostrého pachu jejich vzrušení a strachu se mu zježily chlupy podél páteře. Upřel na ně tvrdý pohled, kterým je přinutil sklopit oči, a hleděl na ně dál, dokud se nepoložili na břicha a netřeli tvářemi o zem. Nakonec se převalili na záda, aby mu v gestu podřízenosti odhalili slabiny.
"Blahopřeji," řekl. "Tohle bylo zatím nejtěsněji. Kdo byl velitelem?"
Mladí Kzintové si vyměnili několik postranních provinilých pohledů a pak se z jejich středu vyplížil štíhlý mladík s tlapami jako talíře. Srst měl správně přitisknutou k tělu, ale konec jeho holého růžového ocasu sebou nervózně mrskal.
"Já," řekl s pohledem formálně spuštěným k zemi.
"Ctěný otče Šuut-Riite," dodal poté, co dospělý Kzint varovně zavrčel.
"A teď, mladíku, jaké ponaučení jsi získal ze svého prvního pokusu?"

"Že nikdo z nás ti není roven, ctěný otče Šuut-Riite," řeklo kotě rozpačitě a černooranžově pruhovaná srst na jeho zádech se zavlnila.
"A jaké ponaučení jsi získal z tohoto pokusu?"
"Že ani všichni dohromady ti nejsme rovni, ctěný otče Šuut-Riite," odpověděl pruhovaný mladík.
"Že jsme neodhalili všechny kamery," zamumlal jeden z ostatních. "Protože jsi pitomec, Punťo." To bylo určeno jednomu z jeho sourozenců; prskali na sebe navzájem, syčeli skrz vyce-něné zuby a prackami se zataženými drápy naznačovali útočné pohyby.
"Ne, odhalili jste je všechny, koťátka," řekl Šuut-Riit. "Předpokládám, že lana a nářadí jste ukradli z dílen, v rokli v zadním výběhu jste si připravili ten balvan, a než jsem od vstupní brány došel až sem, jste ho stačili nastražit."

Neochotná přikývnutí. Šuut-Riit dal jen nepatrným zachvěním vousů průchod pýše a lásce, jež ho zaplavily a chutnaly mnohem lahodněji než mléko s bourbonem. Jen se na nepodívejte! pomyslel si.
Ve věku, kdy je většina mladých Kzintů bezmocnými vězni instinktů a hormonů a marní čas šarvátkami mezi sebou, neúspěšnými útoky na své otce nebo kategorickými požadavky, aby jim bylo okamžité dovoleno vstoupit do Patriarchovy armády a vysloužit si jméno a vlastní domácnost... Jeho potomci se naučili spolupracovat a používat mozky!
"Ctěný otče Šuut-Riite, ta lana jsme uvázali už předem, ale předstírali jsme, že je máme na výcvik šplhu," oznámil ten, kterému říkali Punťa. Někteří na něho vrhli temné pohledy a dospělý Kzint opět zvedl ruku.
"Ne, nejsem mírněpotěšen." Odmlka. "Ale nedoufali jste,, že získáte mé postavení, až se mne zbavíte?"
"Ne, ctěný otče Šuut-Riite," odpověděl vysoký vůdce. Bývaly doby, kdy se všechen majetek Kzinta poraženého v souboji stal odměnou pro vítěze a v případě ještě nedospělého jedince byla soubojová pravidla vykládána mnohem shovívavěji. Všichni měli sentimentální slabost pro úspěšné mladíky; každý Kzint si z mládí pamatoval ten téměř nesnesitelný tlak skutečnosti, že přes svou fyzickou zralost zůstává v podřízeném postavení dítěte.
Avšak v těchto dnech už se tyto záležitosti vyřizovaly mnohem civilizovanějším způsobem. Pouze Patriarchát mohl udělovat vojenské a politické funkce. A tento společný pokus o otco-vraždu byl... přinejmenším neortodoxní. Vymykal se pravidlům spíše pro svou výjimečnost než pro formální nesouhlas...
Zuřivé potřesení hlavami. "Ne, ne, ctěný otče Šuut-Riite. Domluvili jsme se, že si rozdělíme soukromý majetek. Pozemky a, ehm, samice." Dali by své matky k dispozici svým nevlastním sourozencům, samozřejmě. "Tak bychom měli každý dost, ale zase ne tak mnoho, abychom museli čelit příliš mnoha výzvám na souboj, a taky jsme uzavřeli dohodu, že si budeme navzájem
pomáhat proti cizincům," dokončil vůdce smečky ctnostně.
"Hloupí malí darebáci," zavrčel Šuut-Riit. Jeho oči se nebezpečně přimhouřily. "Nenavázali jste spojení s někým mimo domácnost, že ne?"
"To ne, ctěný otče Šuut-Riite! Čestné slovo! Af zemřeme bezejmenní, jestli jsme něco takového udělali!"
Dospělý přikývl, spokojen s tím, že u nich zvítězil pocit rodinné sounáležitosti. "Dobře, takže jak jsem řekl, jsem poněkud potěšen. Pokud se stále budete učit. Přáli byste si něco?"
"Čerstvé maso, ctěný otče Šuut-Riite," řekl ten s drobnými skvrnkami, kterému říkali Punťa. Šuut-Riit by ho dokázal rozeznat podle čichu, samozřejmě; Kzint nikdy nezapomene osobní pach jiného jedince, což byl také jeden z důvodů, proč se u nich nerozšířila jména tolik jako u jiných ras. "Ta výživná hmota z automatu je taková... tichá..." Šuut-Riit nedal najevo své pobavení. Mladí příští Hrdinové byli vždy drženi na nedostatečné dietě, aby se zvýšila jejich agresivita. Muselo se to ale pečlivě hlídat, protože příliš velký hlad z nich mohl udělat zuřivé nemyslící kanibaly.
"A. nemohli by se vrátit lidští sluhové? Byli tak milí." Zuřivá gesta souhlasu. Další mládě dodalo: "Vyprávěli zajímavé příběhy. Stýská se mi po mém člověku Clothildě."
"Ticho!" zaburácel Šuut-Riit. Koťata opět přitiskla břicha a brady k zemi. "Ne, dokud vám nebudu moci věřit, že jim neublížíte; kolikrát jsem vám říkal, že je nečestné útočit na domácí služebnictvo! Dokud se nenaučíte ovládat, budete si muset vystačit s roboty."
Tentokrát se všichni otočili k mourovanému mladíkovi v zadní části skupiny; na hlavě a ramenou měl napůl zahojené jizvy. "Vycenil na mě zuby," zamručel vzdorovitě. Jen jsem se po něm ohnal, jak jsem mohl vědět, že ho to zabije?"
Ozval se sbor temného vrčení a tentokrát dopadlo několik kopanců a úderů prackami s vytasenými drápy.
"Dost," řekl Šuut-Riit po chvíli. Dobře, už se naučili, jaksi sami ve skupině udržovat disciplínu. "Zvážím to, až všichni

projdete testem na rozpoznávání lidské mimiky a gest." Napřímil se v celé své výšce. "Ale mezitím, za dva osmidny se v Patriarchově oboře uskuteční setkání a společný lov; kzintská lovná zvěř, nejlepší zvířata ze Země, a možná dokonce i několik divokých lidských psanců!"
Cítil jejich narůstající vzrušení, pižmový pach, z něhož se ježila srst, s nepatrnou kyselou příměsí strachu. Takový lov není pro nedospělé Kzinty bez nebezpečí, protože je pro znepřátelené dospělé dobrou příležitostí, jak se bez rizika obvinění zbavit několika potomků nenáviděného soka. Budou ohroženi méně než většina ostatních, usoudil Šuut-Riit v duchu. Ve skutečnosti se mohou společně postarat o několik mých nepohodlných podřízených. Dobře.
"A pokud si povedeme dobře, bude následovat hostina a pak návštěva u Neplodných." Tohle je téměř zbavilo sebeovládání; roztřásli se a začali prudce dýchat s vyplazenými jazyky. Sterilní samice byly chovány jako vzácné privilegium pro Hrdiny, kteří sice vykonali něco záslužného, ale nikoli ještě tok záslužného, aby za to získali právo na vlastní samici. Pro koťata držená doma to bylo něco velmi výjimečného, ale podle Šuut-Riita nadešel čas vzít v potaz to, že moderní společnost vyžaduje prodloužení adolescence. Pryč byly doby, kdy sotva odrostlý samec dostal oštěp, nůž, lano a pytlík soli a byl vykopnut ze dveří, aby se sám postaral o svou budoucnost. To bývalo kdysi, kdy boj o

přežití spotřebovával veškerou přebytečnou energii. Nyní se mládež musí učit historii, technologii, xenologii a nic z toho nebylo schopno spálit výměšky žláz, jež stravovaly maso i mozek.
Šuut-Riit seskočil mezi své syny, kteří se semkli kolem něj a vrněli obdivem a strachem a úctou; jeho přítomnost a selhání jejich léčky jednoznačně obnovily jeho dominantní postavení, takže nyní už mu nehrozilo žádné nebezpečí. Šuut-Riit se hřál v projevech jejich oddanosti, vychutnával si doteky drsných jazyků na srsti a škrábání za ušima. Společně, pomyslel si. Společně dokážeme divy.

KAPITOLA TŘETÍ

Zajímavé, přemítal Šuut-Riit, když stál na verandě domu své sekretářky a z pětilitrové vaničky, kterou držel v rukou, chlemtal napůl roztopenou vanilkovou zmrzlinu. Svým způsobem docela hezké.
Velmi nekzintským způsobem. Obydlí výše postaveného personálu jeho usedlosti se rozkládala na úbočích nevysokých kopců mezi trávníky, keři a eukalypty. Byly to kamenné domy se špičatými šindelovými střechami obklopené květinovými záhony. Asi tucet dospělých, kteří zde bydleli, se shromáždilo v uctivé vzdálenosti od přistávací plochy; cítil jejich kolínské a parfémy, překrývající lehce moučný pach lidské kůže, cizí zeleň, zvířata a... ano, děti se vracejí. Se svým obvyklým hlukem. Kzintovy uši se automaticky přitiskly k hlavě na ochranu před vysokým pištěním, jednou z méně příjemných vlastností lidských mláďat. Ačkoliv se mezi tím opičím vřeštěním ozývalo i velice kzintsky znějící mňoukání...
Zpoza rohu vylétl obří látkový míč. Skákal po krátce sestřiženém trávníku, kolébal se ze strany na stranu s plavností, jaká může existovat jen při gravitaci 0.61 pozemské, a vlekl za sebou pruhy látky. Před hračkou s výskotem prchal vyděšený páv a za ní se hnala smečka dětí; pták natahoval hlavu kupředu a běžel, co mu nohy stačily. Šuut-Riit si povzdechl, dojedl zmrzlinu a začal si olizovat čenich a prsty. Alfa Centauri právě zapadala a vrhala kolem něj bronzové stíny. Byl čas jít.
"To se mi líbí!" vykřikl mladý Kzint, který utíkal v čele houfu, vyskočil a vysokým obloukem dopadl jak široký tak dlouhý na

měkký povrch balonu. Bylo to pětileté kotě, samá ruka a noha, s ohnivě oranžovou srstí pokrytou blednoucími tmavými skvrnami. Bylo to obvyklé ochranné zbarvení mláďat, které jen zřídka přetrvalo do staršího věku. Několik lidských mladých se ho statečně pokusilo následovat, ale pouze jednomu se podařilo dopadnout na míč a s radostným výkřikem se zachytit pruhu látky. Ostatní spadly a jedno si přitom odřelo koleno a rozplakalo se.
Šuut-Riit vstal, skočil kupředu, jednou rukou zvedl plačící dítě a druhou zastavil balon.
"Měl bys být opatrnější, synu," řekl v jazyce Hrdinů svému potomkovi. Pak oslovil lidské dítě: "Jsi zraněné?"
"Mamíí!" zakvílelo dítě, zaťalo mu prstíky do kožichu a zabořilo uslzenou tvář do hrudi.
"Errruumm, " zabručel Šuut-Riit bezmocně. Jsou tak křehcí. Když k drobnému tvorečkovi sklonil hlavu, udeřila ho do nozder mléčně sladká vůně bolesti a lehký kovově slaný pach krve z rozbitého kolene.
"Podívej, tady je tvoje matka," pokračoval, když k němu přiběhla lidská samice a začala mu omluvně vyplétat dítě z náručí.
"Tady, vezměte si ho," zamručel. Žena si dítě rychle prohlédla a zvedla oči ke Kzintovi vysokému dva a půl metru.
"Nic mu není, jen se vyděsil, ctěný Šuut-Riite," řekla. Kzint opět zamručel, šlehl pohledem po strážích stojících u příjezdové cesty a přitiskl uši k hlavě; vojáci se začali tvářit přehnaně nezúčastněně, upírali oči k obloze nebo k zemi a bylo na nich vidět, že se snaží ovládat výrazy svých tváří. Šuut-Riit zaměřil pozornost zpět ke svému synovi, stále ležícímu na vrcholu balonu. Kotě se omluvně přitisklo k vyklenuté látce a pak trhlo hlavou na stranu, jak lidské mládě, které se dosud drželo pruhu látky na boku balonu, spadlo dolů. Šuut-Riit odtrhl oči od tohoto fascinujícího pohledu a zvedl svého syna za volnou kůži na šíji.
"Je čas jít." řekl. Mladý Kzint se instinktivně stočil do polovičního klubíčka. Vrhl přes rameno na svého otce pohled plný

naděje, povzdechl si a ovinul svůj hladký růžový ocas kolem silného předloktí dospělého Kzinta.
"Ano, ctěný otče Šuut-Riite," řekl pokorně, ale pak se rozzářil a rukou, která vypadala na jeho paži příliš velká, začal mávat dětem shromážděným kolem balonu. "Nashledanou," zavolal a připojil ještě zdvořilý kzintský pozdrav na rozloučenou. Doslova přeloženo to zhruba znamenalo pijte krev a trhejte zvěř na kusy, ale jeho otec věřil, že přátelský tón přehluší obsah slov. Lidské děti poskakovaly a oplácely mu mávání, zatímco Šuut-Riit odnášel svého syna k vozu a skupině rodičů, která tam čekala; uprostřed ní Henrietta se svým potomkem po boku. Myslím, že její postoj vyjadřuje spokojenost, řekl si v duchu. Tato návštěva ji vydobyla více vážnosti u ostatních lidských služebníků. Což bylo skvělé, protože dobrá výkonná sekretářka je neocenitelný zázrak. A kromě toho...
"To bylo zábavné, otče," řeklo kotě., „Můžu dostat ještě kousek koláče?"
"Rozhodně ne, už tak ti bude špatně," prohlásil Šuut-Riit nekompromisně. Kzintové nebyli tak čistými masožravci, jak o sobě s oblibou tvrdili, a jejich běžná strava obsahovala sem tam nějakou sladkost, ale nacpat tolik cukrových bonbonů do břicha už tak naplněného dobrým syrovým ztirgorem bylo něco, čeho bude kotě brzy litovat. Ta zmrzlina ovšem... proč se mu o ní ještě nikdo nezmínil? Je dokonce lepší než bourbon s mlékem; musí šiji začít objednávat ve velkém.
"Už musíme jít, Henrietto," řekl Šuut-Riit."A malá Ilge," dodal a podíval se na dítě. Byl to zvláštní jedinec, sahající mu sotva po kolena a s dlouhou téměř kzintsky oranžovou srstí na hlavě spletenou do copánku. Holá kůže na jeho obličeji byla poseta tečkami téměř stejné barvy. Pozoruhodné; dítě, které stálo vedle, bylo černé...
Kotě se mu zavrtělo v sevření a pohlédlo dolů. "Doufám, že se ti tvoje armadillo líbí, Ilge," řeklo. Ilge se podívala na zvířátko, které nepustila z ruky od okamžiku, kdy ho při předávání darů dostala, a pohladila je; tito tvorové byli velmi dobře přizpůso-

beni životu na Wunderlandu, ale než přišli Kzintové, byli méně běžní. Zvířátko na okamžik vystrčilo rypáček a korálkové oči, ale jakmile zachytilo pach Kzinta, stočilo se zpět do obrněné koule, až to cvaklo.
"Je s nimi spousta zábavy." Kzintské děti armadilla zbožňovaly a Šuut-Riit jim obstarával pravidelné zásoby i přesto, že kousky krunýřů dokázaly nadělat pěkný nepořádek, jakmile se je mláďatům podařilo oloupat.
"Je moc hezký," řekla Ilge vážně.
"Ten látkový balon byl skvělý nápad," obrátil se Šuut-Riit ~k Henriettě. "Musím si jeden pořídit pro své potomky."
"Myslela jsem si, že by se mohl hodit, ctěný Šuut-Riite," odpověděla žena a Kzint zmateně zamrkal nad jejím veselím.
Jeden ze strážců se očividně bavil výstředností svého velitele. "Tady," zvolal Šuut-Riit, když kráčel skupinou klaněj ících se lidí. "Pobočníku Stráže. Postarej se v přední kabině během letu o toto dítě. A starej se o ně dobře."
Voják pochybovačně zamrkal na uzlíček oranžových chlupů slepených blátem a čokoládou, který s dychtivým zájmem zíral na jeho komplikovanou výstroj a výzbroj, pověsil si paprskomet přes rameno a s bezděčně naježenými chlupy kotě převzal. Šuut-Riit škubl koncem ocasu a ušima, což byl kzintský ekvivalent zlomyslné radosti, nastoupil do kabiny pro pasažéry a rozvalil se na polštářích. Ozvalo se tiché vrčení motorů, a když se vozidlo zvedlo, i očekávaný dávivý zvuk a rozhořčené zakvílení z přední kabiny.
Ventilátory se asi zavaří, pomyslel si guvernér šťastně. A teď, co se týká té zprávy...
Tiamat byla ošuntělá. Když se v těžařské lodi, kterou jim sehnal Markham, blížili k doku, vypadala stejně jako před padesáti lety - možná trochu rušněji a více osvětlená; ale v zásadě to byla tatáž otáčející se železokamenná roura o průměru dvacet a délce šedesát kilometrů, jejíž doky na obou koncích byly ob-
sypány vesmírnými plavidly nejrůznějších tvarů a velikostí. Vznášelo se kolem ní více tavičích pecí a obráběcích strojů, více obřích zásobníků vodního ledu a těkavých látek. Ale uvnitř byla ošuntělá a opotřebovaná.
To byla Ingridina první myšlenka. Ošuntělá. Madla byla odřená, pestré obrazy, jež pokrývaly stěny obřího válce, vybledlé a ušpiněné od oleje. Neustálý monotónní hluk z nákladních doků zněl hlasitěji a nikdo se neobtěžoval s utlumením vibrací megatun práškové rudy a tekutých kovů proudících skrze čerpadla do soustavy potrubí. Móda byla křiklavější, než si pamatovala, od výrazného líčení až po pláštěnky s tygřím vzorem. U vstupního koridoru hlídkovala čtveřice policistů zaklesnutých špičkami bot za úchyty a s hlavami trčícími do prostoru. Překáželi v dopravě, ale nikdo nic nenamítal, zejména když zlaté kůže měly neprůstřelné skafandry a v jejich rukou se pohupovaly omračovací obušky.
"Přenosové stánky jsou zavřené," zamumlal Jonah, když udělali přemet a spustili se nohama napřed k přilnavému poli na vnitřním konci chodby. Ucítili povědomé cvaknutí za očima a z chodby se stal půl kilometru vysoký komín nad jejich hlavami, naplněný lidmi proudícími nahoru a dolů.
"Sklapni," odpověděla Ingrid na jeho poznámku. Nebylo to žádné překvapení, neustálý transport by příliš narušoval bezpečnost. Prošli pohotovostní tlakovou clonou a ocitli se v záři a hluku vnitřních chodeb. Zde, v bezprostřední blízkosti jádra Tiamat, byla gravitace rovna nule, na okrajích se rovnala jednomu G. Jlgertown se nacházel v oblasti jednoho G, pomyslela si Ingrid. Kzintové, kteří zde sídlili, byli níže postavenými techniky a dozorci nebo členy posádek vesmírných lodí; vyhovovala jim vyšší gravitace - čičinky nikdy nežily v prostoru bez gravitačních polarizéru. Tygři, opravila se. To byl oficiální slangový termín. Smradlaví kočičáci, když chtěl být člověk trochu agresivní.
Zahnuli do úzké vedlejší chodby, kde za její poslední návštěvy bývala obytná část, noclehárny pro krátkodobé návštěvníky

obklopující nízkogravitační dílny soustředěné kolem jádra. Nyní byla ze tři stran lemována obchůdky a malými výrobnami, zatímco čtvrtá strana sloužila jako "kolmý" směr. Ne že by tam vzhledem k blízkosti jádra byla nějaká gravitace, ale bylo to praktické. Zpomalili do volné chůze, dvě další postavy v prostých těžařských kombinézách, které všichni nosí pod vzduchotěsným skafandrem. Konzervativní asteroidské účesy, na opascích brašny se zámky reagujícími na otisky prstů, takže zloději nemají šanci, a černá plastiková pouzdra na nůž.
Ingrid se rozhlédla, nepříjemně si uvědomujíc tvrdou věc, která ji tlačila do klíční kosti. Baterie a smyčka tenkého drátu; když to zapne, magnetické pole rozvibruje drát. Velmi ostrý drát. Velmi rychle. Byla šokována, když jim Markhamův výzvědný důstojník podal tuto zbraň přes stůl.
"To už je situace tak špatná?"
"Kočičákům je to jedno," řekl důstojník. "Lidé mají zakázáno držet jakoukoli zbraň, která může zabíjet na dálku. Pouze kolabopolicajti nosí omračovače. Jediná věc, která kočičáky zajímá, je zvyšování produkce. Co myslíte, jací lidé se hlásí k těm kolaborantským zlatým kůžím? Společenští altruisté? Jediní zločinci, které skutečně pronásledují, jsou ti příliš chudí nebo hloupí na to, aby jim zaplatili. Když se situace zhorší natolik, že to ohrozí válečnou produkci, udělají obrovský zátah a možná jim v síti uvízne nějaká středně velká ryba, kterou pak předhodí kočičákům. A ty velké ryby? Ty velké ryby jsou policajti nebo naopak. Takhle to tu chodí, zlatíčko."
Ingrid se otřásla a Jonah jí položil ruku kolem pasu, když stylem sklouznutí - krok - sklouznutí kráčeli po přílnavém poli.
"Dost se to tu změnilo, co?" řekl.
Přikývla. Tyto prostory byly určeny pro drobný průmysl, který dostával zakázky od větších firem; pořizování záznamů, kopírování, genetické inženýrství, to vše promiseno s řemeslnými dílnami, jídelnami a obchodními službami na tisíc způsobů. Holoprojekce zářily a blikaly a oslňovaly všemi barvami viditelného spektra; hudba duněla a vřeštěla a kvílela v žánrech,
které si pamatovala nebo které jí byly naprosto neznámé či v revivalech populární hudby posledních šesti století; baroko a klasika a jazz a dojin-go punk a meddlehofer. Lidé se tlačili v uličce a přeskakovali po zdech mezi obchody. Polovina obchodů měla vlastní strážce. Kolemjdoucí byli většinou planeťané; na některých bylo vidět, že mají problémy s pohybem v téměř nulové gravitaci.
Mnoho z nich bylo otrhaných a špinavých. Jak se to mohlo stát? pomyslela si. Recyklovaná voda byla v uzavřených

systémech obvykle levná. Aha. Patrně monopol. A pak tam byli žebráci, skuteční žebráci s boláky na kůži nebo s rukama zkroucenýma artřitidou. Něco takového dosud viděla jen na snímcích tak starých, že byly pouze dvourozměrné.
"A jsme tady," zabručel Jonah. Restaurace se nacházela při-mo nad nimi. Vypnuli si boty, počkali, až se nad nimi uvolní prostor, vyskočili do výšky a zachytili se sítě přede dveřmi. Bylo to alespoň čisté místo s kulovitou kuchyní a lidským kuchařem. Hosté v tmavých oděvech podobných pyžamu se u jídla vznášeli s nohama zkříženýma pod deskami přilnavých stolů. Nebyli to Asteroiďané, na to byli příliš svalnatí a podsaditi, vypadali spíše jako čistokrevní orientálci, což bylo v genetickém zmatku Sluneční soustavy mnohem méně obvyklé než tady.
Přivítaly je ledové pohledy, když vklouzli do volného boxu a usadili se; chvíli jim trvalo, než směstnali své dlouhé nohy pod desku z plastové napodobeniny borovicového dřeva.
"Pro tebe to musí být těžší," řekl Jonah. "Jsi doma."
Vrhla na něho překvapený pohled; obvykle se choval jako typický těžař; byl klidný, vyrovnaný, soběstačný, muž bez výstřelků nebo manýr, ale schopný se na dovolené pěkně odvázat... ale vnímavý - a od těžařů se nečekalo, že budou milí.
No. však je také úspěšný důstojník, pomyslela si. A ti musejí být k lidem milí.
K jejich boxu připlula servírka v jakési róbě z nařaseného černého hedvábí a zaškrábala na sloupekjejich soukromé clony. Ingrid stiskla tlačítko a clonu zrušila.

"Líto, velmi líto," řekla žena. "Tady ne asteroidské jídlo." V její angličtině zněl zpěvavý přízvuk, který Jonah nedokázal rozpoznat, ale netrpělivý a nepřátelský tón mu neunikl.
Usmál se na ni a přejel si rukou po pruhu vlasů. "Ale my jsme slyšeli, že je tady výborné tekkamaki a úplně nejlepší oyabun," řekl. Ingrid odhadla i myšlenku, která následovala: Ať už to znamená, co chce.
Ledová maska na tváři servírky neroztála, ale v lehkém pokývnutí hlavou už chybělo ono napětí, které ji ještě před okamžikem ovládalo. Rychle se vrátila s bankami s polévkou a sacími brčky; byl to jakýsi druh rybího vývaru s cibulí a zvláštní pižmovou příchutí. Mlčky pili a čekali. Na co? Až přijdou kočičáci a seberou nás? Počítač Kočičí Smrti říkal, že Markham má jistou úroveň... ale také že je schopen okamžité zrady, jakmile dospěje k přesvědčení, že Právo je na jeho straně, a že co se tohoto Práva týče, je pro Markhama jediným konečným soudcem, hádejte kdo, sám Markham.
Zatracený Herrenmann, utrousila v duchu: uplynulo padesát objektivních let, všechno ostatní v systému šlo od desíti k pěti a ti nadutí parchanti se nezměnili ani o fous...
Do jejich boxu vklouzl muž. Nákladně jednoduchý šedý oděv a lesklé černé vlasy zastřižené do účesu podobného přilbě. Lehký závan drahé kolínské. Na zápěstí náramkový počítač a za uchem stříbrný knoflík mikrotelefonu. Tak tohle byl Markhamův "nezávislý podnikatel". Vysloveno tónem nejhlubšího opovržení. Herrenmannové všeobecně pohrdají obchodem, to nebylo nic nového, ale tady šlo o něco víc, takže to byl pravděpodobně stejný typ zločince jako McAllistaire. Její tvář neopouštěl klidný úsměv, když toho muže pozorovala, přestože se snažila zahnat vzpomínku na nevolnost, kterou cítila, když viděla postavy podobné hadrovým panenkám, jak se zmítají ve vzduchoprázdnu a krvácejí ze všech tělesných otvorů. Orientálec, o tom nebylo pochyb; dole na Wunderlan-du existovaly sinské a nipponjinské enklávy, ale na Hadím Roji ne, ne v době, kdy jej opouštěla. Věci se změnily.
Tichý muž se usmál a vykouzlil tři nápojové baňky. "Rýžové víno," řekl. "Zahřáté. Jistě, je to strojenost, ale my jsme v těchto dnech velcí tradicionalisté." Čistá asteroidská angličtina, ani stopy po přízvuku. Vzpomněla si na svůj výcvik a začala pátrat po záchytných bodech. V gestech rukou, výrazu okolo očí, úst. Bylo jich velmi málo, nic než zdvořilá pozornost; byl to velmi chladnokrevný muž. Bylo těžké odhadnout i jeho věk; mohlo mu být padesát, ale při dobré geřiatřické péči i sto. Teufel, mohl klidně pocházet i ze Sluneční soustavy coby jeden z posledních přistěhovalců, a nebyl by tohle dobrý žert na závěr?
Ticho se protahovalo. Orientálec seděl, usrkával horké saké a usmíval se; oba Asteroiďané ho napodobovali a ovládali své překvapení nad jemnou chutí nápoje. Nakonec promluvil Jonah.
"Já jsem Jonah. Tohle je Ingrid. Muž s šedýma očima nás poslal pro tekkamaki."
"Á, náš vážený GVB," řekl muž. Omluvné zasmání a lehké třepnutí prsty; ten člověk používal gesta tak málo jako Aste-roiďan. "Gotz von Bleríchgen, malý žert. Ano, znám toho, o němž mluvíte. Já se jmenuji Šigehero Hirose, a jak jste již uhodli, jsem zločinec toho nejhrubšího zrna." Zdvořile se uklonil. Ingrid si všimla chybějícího malíčku na levé ruce a okrajů pestrého tetování pod manžetami jeho obleku.
"A vás," obrátil se k Jonahovi, "neposlal náš společný přítel, nýbrž VOSSN." Lehce se zamračil. "Vaše okouzlující společnice je možná také odtamtud, ale původně pochází z Hadího Roje."
Jonah a Ingrid neodpověděli. Muž pokrčil rameny. "V každém případě si podle našich informací přejete transport na Wunderland a krycí totožnost s perfektními dokumenty."
"Jestli vás zajímá, jak zaplatíme..." začal Jonah. Měli ten nejlepší a nejsolidnější zdroj valut, jaký mohly ozbrojené síly SN zajistit.
"Ne, prosím. Z našich vlastních prostředků, uděláme to rádi."
"Proč?" zeptala se Ingrid zvědavě. "Zdá se, že kriminálním živlům se dnes daří lépe než za starých časů."

Hirose se opět usmál; byl to prázdný výraz, který nic nevyjadřoval a nikdy nepronikl do jeho očí. "Mladá dáma je stejně vnímavá, jako je krásná." Zvedl svou nápojovou baňku a zahleděl se na ni. "Moje... společnost je velmi stará. Můžete nás nazývat dravci; my to raději považujeme za symbiotické vztahy. Přežili jsme mnoho změn, mnoho společenských a technických revolucí. Ale všechny mají jeden společný rys, touhu něco vlastnit a zároveň to označit za zakázané.
Vezměte si třeba alkohol nebo drogy. Jeden čas přísně zakázány, pak povoleny, ale poptávka trvá. Výcvik v bojových

uměních, stejně tak. Za našich počátků v dai Nippon jsme pro své feudální pány vykonávali úkoly, které jejich vlastní kodex zakazoval. Později přišly velké společnosti, zazbacu, a ty zjistily, že se jim můžeme hodit k jednání se vzpurnými podílníky a svazy; převáželi jsme nejrůznější zboží přes nepříjemné národní hranice; uvolňovali informace sobecky nahromaděné v databankách, najímali estrádní umělce, zajišťovali bankovní služby... Moudře jsme své zisky investovali a společně s ostatním lidstvem se vydali k planetám a hvězdám. Někdy tak úctyhodní, že naše obchody byly mimo vší pochybnost, jindy tomu bylo jinak. Konzervativní frakce se ujala úkolu založit naši odbočku v systému Alfa Centauri, ale ujišťuji vás, že... rodinné podniky, nebo chcete-li klany, stále ještě prosperují i ve Sluneční soustavě. Velmi nenápadně."
"Ale to není odpověď na Ingřidinu otázku," řekl Jonah odměřeně. "Tohle uspořádání pro vás musí být jako rajská zahrada."
"Jen krátkodobě. Což je sice víc než uspokojivé pro obyčejné bandity, jako je jistý vlastník asteroidu jménem McAllistaire... setkali jste se s tím člověkem? Ale uvažte; daří se nám dobře ze stejného důvodu, jako se daří bakterii v mrtvém těle. Lidské politické zřízení tohoto systému umírá, společenské obranné mechanismy jsou v troskách, ale hostina mrchožroutů bude mít jen krátké trvání. Mluvíme o svobodných lidech a těch, kteří jsou v přímých službách Kzintů, ale pro naše pány jsme my "svobodní" otroky Patriarchátu, který ještě neurčil jednot-
livé vlastníky. Jsme svíráni, pevněji a pevněji; nakonec nezbude nic než domácnosti kzintských šlechticů. Moje společnost patrně přežije i tuto situaci a ve skutečnosti už podnikáme přípravné kroky." Pokrčil rameny. "Už jsme v průběhu staletí přežili hodně. Ale možná že tentokrát tomu tak nebude. Je mnohem lepší obnovit fungující lidskou společnost; naše zisky budou sice krátkodobě nižší, ale dlouhodobě bezpečnější."
"A tím, že nám pomůžete, budete stát každou nohou na jiné straně barikády, a ať vyhraje kdokoli, vy z toho vyjdete s úsměvem na rtech."
Hirose rozpřáhl ruce. "To je pravda, Kzinti občas využívají našich služeb." Jeho úsměv byl náhle upřímnější, ale Ingrid připomněl žraloka. "Všichni, eh, Hrdinové, nejsou tak neuplatní a tak imunní vůči pokušením neřesti a zisku, jak by rádi věřili."
"Dost." Vytáhl dva zapečetěné balíčky a posunul je přes stůl. "Tahle obálka obsahuje jména členů podsvětí v Munchenu, kteří pro nás pracovali a zatím nás nezradili. Jistě, není to žádná velká záruka. Nemohu vám zajistit, že vás okamžitě neprodají vrchnosti, jen aby se zavděčili. Jsou to však jediná jména, která mám.
Tahle je mnohem důležitější. Dokumenty a kreditní účty jsou naprosto pravé. Obstojí při sebepodrobnějším zkoumání; náš vliv sahá daleko. Nevím, jaká totožnost vám byla přidělena, a ani to nechci vědět. Vy jste se na oplátku ode mne nedozvěděli nic o tom, že možní protivníci nevědí, a oni vědí, že já vím, a já vím, že oni vědí... ale prosím, přestože nemohu setrvat ve vaší společnosti, zůstaňte a vychutnejte si zdejší skvělou kuchyni."
"No..." Jonah vzal obálky do ruky. "Mohlo by to vypadat nápadně, těžaři v tak luxusní restauraci s lidskou obsluhou, jako je tahle."
Šigehero Hirosi se zastavil v půli cesty ven z boxu a otočil se. "Uděláte dobře, když si důkladněji prostudujete zdejší podmínky, muži z daleka. Už je to hodně dávno, co byly automatické výdejny jídla levnější než lidé."

* * *

"Neschopnost vás požíračů listí už začíná být nesnesitelná," zahřměl Kzint.
Claude Montferrat-Palme sklonil hlavu. Nedívej se mu do očí. Nikdy, nikdy, se kočí- Kzintovi nedívej do očí. " Udělali jsme, co bylo v našich silách, Ktiire-dohlížiteli na zvířata," řekl.
Kzintský nejvyšší správce Munchenu přestal neklidně přecházet sem a tam a usmál se. Dva a půl metru vysoká postava na sloupovitých nohách by jako kočičí zloduch v animovaném holofilmu možná vypadala směšně. Vyceněné zuby však naháněly hrůzu stejně jako upřený pohled.
"Hrajete ty vaše opičí hry o peníze a postavení, zatímco nepřátelé Patriarchátu nám pobíhají pod nohama a koušou nás do pat." Trhl hlavou směrem ke stolu policejního šéfa. "Posun!"
Povrch stolu zprůhledněl a začaly se po něm posouvat sloupce údajů, doprovázené pohyblivým schématem Hadího Roje; barvy a symboly označovaly místa útoků divokých lidí. Ztracené lodě, napadená stanoviště, unesené automatické pře-pravniky nákladu...
„.Porovnat!" vyštěkl Kzint. Na místě schémat se objevily grafy. "Roztřídit!"
"Podívejte se," pokračoval. "Od okamžiku, kdy se tímto systémem přehnala loď zbabělých opic ze Sluneční soustavy, rostou útoky všech druhů jako houby po dešti. Dokonce i ti, kteří se skrývali v horách, sestupují a ohrožují usedlosti."
"Se vší úctou, Ktiire-dohlížiteli na zvířata, já jsem zodpovědný za lidské obyvatelstvo tohoto města. A v něm se vyskytlo jen velmi málo nepřátelské aktivity."
Drápy se zastavily jen několik centimetrů před jeho očima. "Protože toto město je centrem, kde se bandy divokých lidí zbavují lupu, vyměňují si zboží a informace, setkávají se
a koordinují svou činnost. A platí vám procenta! Ano, ano, slyšeli jsme vaše argumenty, že je lepší, když tyto aktivity probíhají tam, kde je vaši podřízení mohou monitorovat, a přiznávám, že mají svou logiku. Zatím nemáme dost Hrdinů, abychom podřídili tento systém skutečnému pořádku, a jsme zaneprázdněni přípravou nové ofenzívy proti Sluneční soustavě."
Zamumlal si cosi pod fousy a Montferrat zaslechl nelichotivý komentář na adresu Šuut-Riita.
Muž se opět uklonil. "Ktiire-dohlížiteli na zvířata, většina skupin bojujících proti právoplatné vládě Patriarchátu je motivována hmotným ziskem; to je charakteristický znak mé rasy. Spolupracují se skutečnými vzbouřenci, ale je to spojenectví založené na nedůvěře a vzájemném opovržení; a co víc, i sami vzbouřenci jsou rozděleni do skupin, které spolu spíše soupeří, než aby táhli zajeden provaz."

A pomalu vymírali, dokud SN nezinscenovaly svoje okázalé představeni. Teď se k nim nadšenci pohrnou po houfech a banditě budou mít skvělou příležitost zahalit své rejdy pláštíkem váženého hnuti odporu.
Letmo ho napadlo, jestli nenadešel čas, aby uplatnil své výhrady, ale rychle tuto myšlenku zapudil. Kzintové pravidelně prověřovali věrnost svých nejvýše postavených služebníků pomocí telepatů, a to byl jeden z důvodů, proč se nikdy nepokusil získat významnější místo v kolaborantské vládě, tohle a... Přinutil se přestat na to myslet.
"A pokud jejich aktivita vzroste, vzroste také naše informovanost. Jakmile se zmatek kolem toho, eh, vpádu utiší, ocitneme se v pozici, kdy budeme moci učinit další pokroky. Možná se nám podaří polapit některé z vůdců, Markhama nebo Hi-roseho."
"A vy si ze všech těchto transakcí připíšete svá procenta." řekl Ktiir-dohlížitel na zvířata ironicky. "Pamatuj si, že cvičená opice, která ztratí svou hodnotu, může vždy posloužit jako opičí maso. Pamatuj si, komu jsi povinován věrností, až se budeš zaplétat do hmyzí sítě zrad, kterou jsi upředl, otroku."

Ano, pomyslel si Montferrat, když Kzint odešel, to si budu pamatovat obzvlášť důkladně.
"Kontrola," řekl směrem ke stolu. "Útočné aktivity." Schéma se vrátilo. "Eliminovat všechny nepřátelské akce po Jamamotu, jejichž modus operandi se v nejméně 75% shoduje s akcemi před Jamamotem."
Byla jich jen hrstka, většinou zaměřená na cíle v hraničních oblastech, které byly příliš dobře chráněny vůči provizorním válečným lodím partyzánských oddílů Svobodného Wunder-landu. Znepokojivé množství z nich na továrny na zbraně, komunikační body a řídicí složky. Jakmile se přípoji i ti, kdo se dosud skrývají na asteroidech, rozpoutá se peklo. A technologie výroby gravitačních polarizéru je stále dostupnější. Kzintové se snažili využívat ji pouze pro své vlastní lodě a pro výrobu, ale její princip nebyl příliš složitý a výrobní metody, které Patriarchát zavedl, na ní byly přímo závislé.
"A teď porovnej tyto útoky s modely pro bandity Markhama, McAllistaira, Finbogessona, Cheunga, Latimera a Wu za posledních deset let. Setřídit."
‚Lcheisse, " zašeptal. Markham, o tom nebylo pochyb. Ten člověk dělal všechno přesně jako podle příručky, takže rozeznat jeho rukopis nebylo nic složitého. Teď byl vybaven lodí podobnou kzintskému Pronásledovateli a pokračoval v provádění věcí, které dělal dříve... Markham byl typem vytrvalého bojovníka. Četl Maa, Styrikawsiho a Laugidise, ale nejvíce věřil Clau-sewitzovi.
"Zakódovat, 7/71 Eulenspiegel. Zablokovat předchozí analýzy, bez možnosti vyvolání, simulovat ostatní modely, pokud budou vyžádány. Konec."
"Konec. Zablokováno," řekl stůl.
Montserrat se uvolnil. Soubor Eulenspiegel byl hypoteticky bezpečný. Žádný z jeho podřízených se k němu nedostal, jinak by s ním už dávno běžel za kočičáky; v tomhle souboru toho bylo víc než dost na to, aby se z Montserrata stalo prvotřídní opičí maso. Ztěžka polkl; jako munchenský policejní šéfpovin-
ně přihlížel kzintským honům. Napřímil se, urovnal si klopy uniformy a po podlaze z mramorových dlaždic přešel kolem křesel a pohovek potažených hebkou okkaraní kůží k obrazovému oknu, které tvořilo jednu ze stěn jeho pracovny. Na zbylých stěnách visel jeden Matisse, dva Vorenaglesové a nesmírně cenný Piemeef... Montferrat se zastavil u dlouhého dubového baru a nalil si jedinou sklenku Maivina, která byla v pracovní době dovolena.
Rozhovory s kzintskými dohlížiteli na zvířata byly vždy poněkud vyčerpávající. Montferrat usrkl nápoje a zahleděl se na špičaté taškové střechy Starého Munchenu. Žádné předměstí z chatrčí, jaká v posledních letech vyrůstala na všech stranách, nebo nevábné továrny - tento výhled z desátého patra byl téměř stejný, jaký si jej pamatoval ze studentských let: široké ulice lemované stromy, které se vinuly mezi nevysokými kopci kolem modrých vod Dunaje, záhony květin mezi stezkami pro pěší, kavárny, medově zlaté budovy Univerzity, domy s dlážděnými dvory utopené v zeleni, fontány na zahradách. Rozkvetlé rudé jasmíny a palmy v parcích podél řeky; gotická nádhera Ritterhuuse, kde se před příchodem Kzintů scházeli statkáři ke sněmům a poradám. A na velkém čtvercovém náměstí před ním bronzové sousoší Devatenácti zakladatelů.
Náhle mu před očima vyvstala vzpomínka a proměnila ostré denní světlo v měkké šero letní noci; byl opět mladý a ruku v ruce s Ingrid, Haroldem a tuctem přátel kráčeli ulicemi Munchenu. S novými studentskými čapkami na hlavách právě vyšli z pivnice, kde se hodiny kývali při zpěvu starých písní; typická tradiční oslava ukončení studia. Všichni byli veselí; ne opilí, ale šťastní a zamilovaní do celého světa, protože měli před sebou celý vesmír a celý život. Oni tři vedli hlučící houf k žulovému podstavci pomníku, aby třem nejvyšším postavám nasadili na hlavy své zlatobílé čapky. Pak seděli na bronzových ramenou a mávali svým tančícím, smějícím se spolužákům dole. Obloha se rozzářila ohňostrojem, zeleně a žlutě... nech toho,

řekl si. Teď jde o současnost. Útok SN nebyl jen takovou hurá akcí, jak se na první pohled zdálo. Vůbec ne.
"Věděl jsem to," zamumlal si. "Nemělo to logiku, nenadělali tolik škod, kolik by mohli."
Kzintové si mysleli něco jiného, ale ti měli reflexy šelem. Oni prostě nedokázali uvažovat v pojmech hromadného ničení; na to byl jejich přístup k válčení příliš pragmatický. Což byl také důvod, proč neměli ve výzbroje zbraně na planetární úrovni: myšlenka, že by měli ničit cenný majetek, jim připadala nesmyslná. Montferrat měl svou představu - se zbraněmi, jako je beranidlová loď, se dají destabilizovat hvězdy. "A lidé mysli tímhle způsobem."
Takže útok musel mít jiný účel, ne jen dodat Svobodným Wunderlanďanům moderní loď. Nic zjevného, takže zbývá jen něco tajného. Výzvědná činnost. Možná někde jinde v systému, Bože, ať je to někde jinde, ne na jeho dvorku. Ale stejně tak dobře to může být...
Vrátil se ke stolu.„Axelrod-Bauergarrnerová," řekl.
Objevil se holoobrazjeho zástupkyně sedící za svým stolem. Žena odložila šálek s kávou a napřimila se. "Ano, veliteli?"

"Chci zdvojnásobit dozor nad pohybem osob z a do oblasti Velkého Munchenu. Aktivujte všechny naše kontakty, povolejte posily, pověřte každého, koho pověřit můžete. Pošlu vám nějaké údaje o sítích, které jsem rozhodil mezi skalní divoké." Všiml si jejího překvapeného pohledu; tohle byl jeden ze způsobů, kterými mezi svými podřízenými udržoval pořádek. Ubohá Axelrod-Bauergartnerová, pomyslel si. Tak moc jsi chtěla tuhle práci a tak špatně si s ní dokážeš poradit. Já se tady udržel dvacet let, protože mám smysl pro vyváženost: z tebe bude opičí maso během šesti měsíců.
"Zum befehl, veliteli."
"Naši ctění nadřízení si také přejí vidět výsledky našeho snažení. Předhoďme jim nějaké opičí maso na příští hon, nikoho příliš důležitého."
"Posbíráme obvyklé podezřelé, veliteli."
Odsunuly se dveře a vešel číšník v bílém saku, který před sebou tlačil pojízdný servírovací stolek. Montferrat zvedl zkoumavý pohled... ano, chlazený Bloemvin 2337, křehký salát, paštika...
"A teď mi pošlete tu uchazečku o výjezdní vízum, co měla problémy s papíry."
Postava na holoobrazu se široce usmála., Ach, tu. Hned, veliteli." Montferrat ukončil spojení, vstal, urovnal si uniformu a ukazováčkem si uhladil knírek. Tahle práce není jen samý smutek, broukl si v duchu šťastně.
"Překódovat TiUa Eulenspiegla," řekl Yarthkin a opřel se v židli. "Zajímavá úvaha, Claude, starý kamera?," zamumlal.
Židle zavrzala, když se v ní rozvalil a položil si nohy na zaneřá-děný stůl. Zbytky sýrového sendviče s hořčicí se zakymácely na štosu papíru z tiskárny u jeho lokte. V pracovně, kde seděl, úzké místnosti za barem, bylo kromě nepořádku jen několik polic, sejf a jediná lampa, všechno otlučené a omšelé, s výjimkou nejmodernějšího infosystému zabudovaného do starobylého dřevěného stolu; důvod, proč byla pracovna tak špinavá a páchla po pivu a starých ponožkách, spočíval v tom, že tam Yarthkin nikoho nepouštěl a sám úklidovým prácem rozhodně neholdoval.
Zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř ke stropu. Musím probudit svoje kontakt}', pomyslel si. V celém systému to vře a já nevidím důvod, proč bych toho neměl využít. Je to i věc bezpečnosti. Tohle všechno nebylo jen proto, aby náš hrdinný Herren-mann v Roji dostal novou hračku; to byla jen vedlejší záležitost.
"Same," řekl do komunikátoru. "Sežeň mi Suuomalisena."
"Krindapána," zamumlal si Jonah pod nosem. Transferové budky byly zavřeny i na munchenském letišti a odbavovací prostory byly přemístěny ven do otevřené krajiny. Letiště tvořilo

několik krychlových budov a přistávacích ploch pro raketoplány; většinou nákladní, osobní doprava byla pouhým doplňkem. "Bezpečnost především."
Ingrid se usmála na dozorce a podala mu jejich identikarty.
Muž jí úsměv oplatil, vsunul karty do snímače, několik vteřin počkal, až stroj přečte údaje, pátravě si Asteroiďany prohlédl a porovnal záznamy.
"V pořádku," řekl a přešel do wunderlandštiny. "Přeji přijem-ný pobyt na planetě. Bůh ví, že je mnohem víc lidí, kteří se z ní pokoušejí dostat pryč, kvůli následkům toho útoku a vůbec."
"Děkujeme," odpověděl Jonah; jazyk už zvládal velmi slušně a nepatrný přízvuk mu mezi neasteroiďany prošel. "Venku v Roji to bylo taky dost zlé."
Řada čekající na odbavení v protějším směru se táhla stovky metrů daleko. Na několika se dalo poznat, že to jsou Asteroiďané vracející se domů, ale drtivá většina byli robustnější lidé, rodiny s plačícími dětmi a balíky převázanými motouzem nebo dělníci v chatrných šatech. Páchli nemytými těly a chudobou, oním zvláštním sladkokyselým odérem vzniklým smísením pachu strojů a syntetických látek se zbytkovým ozónem z vypouštěných zplodin. Více surového materiálu pro továrny Hadího Roje, kde jsou vyšší platy a nižší vliv kzintské nadvlády.
"Podívej," řekla Ingrid. Davy ztichly a rozestoupily se, aby nechaly projít trojici kočkovitých tvorů, v jejichž patách kráčeli lidští služebníci se zavazadly na magnetických vznášedlech; Jonah zachytil útržky technického žargonu pronesené v jazyce Hrdinů.
Náhle před nimi došlo k rozruchu. Stráže se pomalu přibližovaly k vystěhovalci v čele fronty, muži, který se zuřivě hádal s dozorkyní.
"Jsou pravé!" křičel. "Zaplatil jsem za ně velké peníze, dal jsem všechno, co jsem dostal za farmu, jsou v pořádku!"
"Podívej, scheisskopf, v počítači není žádný záznam. Raus!
Zdržuješ řadu."
"Jsou to pravé papíry, nechte mě projít!" Muž skočil kupředu a pokusil se prodrat přes turniket. Dozorkyně u snímače se vrhla za ním a zaječela, protože zoufalý muž se ohnal kufrem s okovanými hranami a zasáhl ji do paže. I ve vzdálenosti pěti metrů slyšeli oba agenti vlhké prasknutí zlomené kosti a pak jim muž zmizel za hradbou postav v přilbách a místo, kde se nacházel, se dalo určit jen podle zvedajících se a dopadajících omračovacích obušků. Ostatní ve frontě couvli, jako by se báli infekce, a policisté uchopili muže za paže a odvlekli ho pryč; zraněná žena je následovala, držela si zlomenou paži a při každém kroku kopala do napůl omráčeného muže.
"Opičí maso, bude z tebe opici maso, ty zkurvysynu," za-vřískla a znovu do něj vší silou kopla tak, až hekla námahou, a pak zasténala, protože se jí posunula zlomená kost.
"Sprané," řekl Jonah tiše. Staré vojenské rčení: spravedlnost neexistuje. "Máš pravdu, neexistuje," odpověděla Ingrid.
"Pojď, vlak čeká."
"A od Nippojenu na Tiarnat máme zprávu, že by sem měli brzy dorazit dva důležití divocí," řekl Suuomalisen.
Yarthkin se opřel, usrkl kávu a zadíval se na něho. Suuomalisen byl tlustý, a to dokonce i na wunderlandské poměry, kde 0.61 standardní gravitace umožňovalo žít bez potíží i se značnou nadváhou. Měl vejčitou hlavu holou jako koleno, růžovou pleť, hákovitý nos nad tenkými rty a dvojitou bradu; kulaté tělo měl zahaleno do drahého obleku z bílého přírodního hedvábí, k němuž tvořily doplňky konzervativní černá kravata a masivní prsten s onyxem. Majitel Haroldova

Pozemského baru trpělivě počkal, až si jeho společník zastrčí pod bradu lněný ubrousek a začne jíst; na stole byla míchaná vejce na šalotce, opékané klobásy, uzené kopjfische a pečivo.
"Skvělé jídlo, příteli," zabublal otylý muž. Seděli v jídelním koutě sami; u Harolda se snídaně nepodávala, výjimku měl pouze majitel a zaměstnanci. "Dvakrát jsem tvému kuchaři na-

bízel místo v mé Suuomalisenově Sauně a dvakrát odmítl. Musíš mi říct, jak to děláš."
Známý, ne přítel, opravil ho v duchu Harold. A můj kuchař raději pracuje pro člověka, který nechá své lidi odejit, když si to přejí. Přátelsky řekl: "Od Svobodných Wunderlanďanů? Udělali by líp, kdyby se pokusili dostat k bandám v Jotun-scarpu."
"Ne, ne, tihle jsou nějací zvláštní... Je to něco speciálního, co kočičáky pěkně nakrkne. Ta informace byla hodně mlhavá, netuším, jestli můj zdroj víc nevěděl, nebo jestli to ti šikmoocí ďáblíci hrají na obě strany. Pod úrovní oyabuna tam může zuřit boj o moc." Důvěrně mrkl.
"Kdybys je pro mě mohl identifikovat, příteli, rád se rozdělím o policejní odměnu. Ne od Montferrata, od těch na nižším stupni... Bylo by to jen mezi námi, samozřejmě, nechtel bych ti narušit příjmy od těch, kdo si myslí, že tohle je nejbezpečnější místo ve městě."
"Suuomalisene, už ti někdo řekl, jaký jsi hajzl?" zeptal se Yarthkin a hodil nedopalek cigarety do šálku s vystydlým zbytkem kávy.
"Mnohokrát, mnohokrát! Ale velmi úspěšný hajzl." V malých mazaných očičkách to zablýsklo. "Harolde, příteli, je mi smutno, když vidím, jak malý užitek máš z této vynikající operační základny. Dobrý zdroj zisku a tvoje skvělé kontakty; pomysli, co bys z toho mohl udělat! Měl bys rozšířit obchodní činnost, příteli. Zprostředkování zboží; s tvými dodavateli by to bylo jen přirozené. Nebo tvoje herna, mohl bys začít provozovat loterii... možná bys dostal práci i ve Spolku!"
"To nechám tobě, Suuomalisene. Tvoje Sauna je dost dobrá "operační základna" a co se týká mne, já provozuju bar a pár her vzadu a někdy dávám dohromady lidi. To je všechno. Strom, který roste příliš vysoko, přitahuje pozornost lidí se sekerami."
Tlusťoch zavrtěl hlavou. "Vy nezávislí podnikatelé byste se měli naučit jít s dobou a doba malých mužů je minulostí... No, už budu muset jít."
Yarthkin kývl hlavou. "Díky za tip. Řeknu Wendy, ať pošle bedýnku kirsche. Je dobrý, předválečný."
"Předválečný!" Očka zarostlá v tuku zamrkala. "Velkorysý dar, velkorysý. Odkud takové věci bereš?"
Od bvvalých boháčů, kteří nemají jak zaplatit hráčské dluhy, odpověděl mu Yarthkin v duchu. "Musíš mi dovolit, abych si ponechal pár malých tajemství; malá tajemství pro malé muže."
Suuomalisen se zasmál. "A ještě jednou, kdyby ses rozhodl připojit k mé organizaci... nebo prostě prodat Haroldův Pozemský bar. moje nabídka stále platí. Dokonce ti slíbím, že si nechám všechny tvoje lidi, stejně to jsou oni, kdo vytváří atmosféru tohohle místa."
"Z toho nic nebude, Suuomalisene. Ale i tak díky."
Jonah vystoupil ze sprchy; tady v Munchenu aspoň člověku neúčtují za horkou vodu tolik, kolik si vydělá za měsíc. Ingrid stála u okna, ručníkem si třela vlasy a lehký večerní vánek jí osušoval tělo. Pokoj byl úzký, část starého sídla rozděleného na kóje levného hotelu na jednu noc; v blízkém okolí se nacházelo dost luxusnějších míst k ubytování, ale pak by se určitě stali předmětem pozornosti místní elity. Jonah přistoupil k Ingrid a objal ji paží kolem ramen. Povzdechla si a podívala se dolů na ulici svažující se ke zčeřené hladině Dunaje, po němž pluly čluny a bárky. Pod oknem zaskřípal na řetězech kovový truhlík. Voněl vlhkou zemí a povadlými květinami.
"Tohle je nejstarší část Munchenu," řekla pomalu. "Když jsem tu studovala, tak tady toho o mnoho víc nebylo. Před pěti lety mého času... a budovy, které tehdy byly nové, jsou teď otlučené a omšelé... Musí tady teď žít nejméně sto tisíc lidí."
Vzpomněl si na přistěhovalecké tábory, které obklopovaly město, a přikývl. "Musíme jednat rychle," podotkl. "Ty pasy od oyabuna budou platné jen dva týdny."
"Máš pravdu." Znovu si povzdechla a odvrátila se od okna. Jonah uznale přihlížel, jak vytahuje z jejich zavazadel několik

součástek a obratně z nich vytváří jakousi krabičku, kterou pak připojila k pokojovému datovému kanálu. "Veřejné kanály jsou asi zablokované..." Otočila hlavu. "Co kdyby ses přestal předvádět v tom okně místním krasavicím a raději dal dohromady naši ostatní výstroj?"
"Jasně." Nejdřív zbraně. SN hrábly do starých skladišť zkonfiskovaných technologií, které byly produktem staletí, kdy vynálezy sloužily zvráceným účelům. Jonah se usmál: stejně jako většina Asteroiďanů měl pocit, že lidi od ARM se ve své roli technologické policie chovají až příliš opatrnicky. Podle toho, co slyšel, se zdálo, že otevření jejich archivů je pro ně stejné jako trhání zubu bez umrtvení, a to dokonce i poté, co do Sluneční soustavy vtrhli Kzintové v celé své krvelačné slávě.
Vražedné nástroje byly prosté, dvě světelné tužky, jaké technici používají k psaní na monitory. Což také skutečně byly a podle ARM by nevzbudily podezření ani při podrobné prohlídce. Jediný rozdíl spočíval v tom, že pokud člověk pootočil násadku, takhle, namířil tužku hrotem na tvora s nervovou soustavou a stiskl klipsnu, kterou se tužka připevňovala ke kapse, vydal předmět ostrý pištivý zvuk, načež dotyčného tvora postihl grand mál záchvat. Dosah až dvě stě metrů, příčina smrti: "zemřel". Jonah se zamračil. Kdvžse tak nad tím člověk zamyslí, možná že lidi od ARM měli v tomhle případě pravdu.
"Sprané," řekla Ingrid.

"Nějaký probém?"
"Ne, jen to, že musíš vsunout identifikační kartu a zaplatit spoustu peněz za přistup do komerční sítě... a to i když vezmeme v úvahu skutečnost, jak je tahle napodobenina krony, kterou se tady platí, znehodnocená."
"Máme peníze."
"Jistě, ale nechceme vzbuzovatp/Vliš velkou pozornost." Dále ťukala do klávesnice. "Tak, už jsem za standardními bloky... potvrzeno... jo, asi by nebylo dobré začít vyzvídat, jaká má -víš kdo - doma zavedena bezpečnostní opatření, určitě to monitorují."
"Komerční služby," řekl Jonah. "Chceš, abych řidil?"
"Teď zrovna ještě ne. Máš pravdu, podívám se na záznam komerčních subdodavatelů. Hmm. Přesně to, co by člověk čekal." Zamračila se. "Běžné zboží dodávané do skladů, odkud je odvážejí kzintské vojenské transporty, z toho nic nekouká. Většinu služeb zajišťuje služebnictvo narozené na usedlosti... z toho taky nic nekouká. A, externí dodavatelé, tak to je zajímavé."
"Co?" zeptal se Jonah, který právě zpod podšívky kufru vytahoval sáčky něčeho, co vypadalo jako tvrdé bonbony. Sonické granáty, ale na cíl je člověk musí plivat.
"Náš velký a laskavý Rin-Tin-Kzint kupuje infosystémy od lidských výrobců. A je jediný, kdo to dělá; kočičácké ozbrojené síly zadávají výrobu komponentů vlastním specialistům a soustřeďují je v továrnách pod svým přimým dohledem. Ale on ne." Zamyšleně se odmlčela.
"To sedí... omezený počet systémových typů, jako vzestupná řada, kde každý stupeň představuje zvýšení kapacity oproti tomu předchozímu. Nic takového jako ta naše divoká a nepřehledná džungle výrobců. Nejsou zvyklí na nestandardi-zované zboží, znervózňuje je to."
"A s čím to jako "sedi"?"
"S tím, co říkají xenologové. Kočičáci mají starou, velice starou civilizaci... velmi stabilní. Něco, čím by se ve Sluneční soustavě mohly stát Spojené národy, s ARM potlačující nebezpečné technologie... což znamená všechny technologie, a s psychiatry, kteří by každého "naladili" na mírumilovnost. Stačilo by jít pár set let cestou, po které jsme se vydali, než se objevili Kzintové a zpřeházeli nám směrovky."
"Možná že nám tím vlastně prokázali službu." Jonah zkontroloval škrticí smyčky, které měli zašity do švů svého oblečení, malou opakovači foukačku s otrávenými šipkami a neškodně vyhlížející fulguritoplastové rámy batůžků, které člověk takhle zkroutil, ony změkly jako tmel a přezka fungovala jako časová rozbuška.

, A sedí to i s tím, co nám je známo víš o kom," Pečlivě si pokoj prohlédli, ale nikdy není na škodu zachovávat jistá bezpečnostní opatření. Jako například nevystavovat jména; mohla tam někde být roboštěnice, která se aktivuje, když v hovoru zazní určité slovo. "Je nekonvenční. I tak by mě zajímalo, proč si zavedl lidský infosystém. Ty naše přece nejsou o řolik lepší. Nemůžou být." Technologie infosystémů byla velmi stará a už dávno dosáhla hranic svých možností.
"No, jsou univerzálnější, dokonce i ty zastaralé wunderland-ské. Myslím -" zatahala se za ušní lalůček "- myslím, že je to software, o co mu jde. Kočičácký software je skoro stejně stereotypní jako jejich stroje."
Jonah přikývl; produkce softwaru byla v lidském prostředí oblíbeným domáckým průmyslem. Existovaly miliony nadšenců, kteří trávili volný čas tím, že řešili ten či onen programový problém. "Takže se zásobíme zbožím a půjdeme nabízet?" zeptal se a padl na záda do postele. Na Asteroiďana byl dost svalnatý, ale i poměrně nízká wunderlandská gravitace ho unavovala, když neměl možnost si od ní odpočinout.
"Pochybuju, že to bude tak snadné." Ingrid si chvilku cosi mumlala. "Ach jo, z tohohle taky nic nekouká. Všechno ovládá jakýsi Cech obchodníků s programy: "Vzájemně se podporující společenství všech, kdo se zabývají vývojem a šířením in-fosystémů". Bůhví, co to je." Odmlka.
"Ale ať je to, co chce, není tu nikde informace, jak se tam přihlásit. Ze seznamu kontraktů vyplývá, že víš, kdo si z jejich nabídky náhodně vybírá."
"Možná náš japonský přítel."
"Možná." Ingrid se opřela o loket., Ale my potřebujeme hlavně místní kontakty," řekla pomalu. "Jonahu... my oba víme, proč jsem ti byla přidělena jako partner. Jsem jediná s jakýms takýms výcvikem, která tady možná někoho zná... a já znám."
"Koho?" zeptal se.
Hořce se zasmála. "Myslela jsem na Clauda, ale on je - Jonahu, nemůžu tomu uvěřit!"
Jonah pokrčil rameny. "Na Zemi existuje ilegální kapitulantské hnutí. Spousta blátošlapských quislingů; a to tam kočičáci ještě ani nejsou. Tak proč by tě mělo překvapovat, jak to vypadá tady."
"Ale Claude! No dobře."
"Koho máš ještě?"
Stále ťukala do klávesnice. "Už jich mnoho nezbývá. Nikdo ze starých časů, nikdo, komu bych mohla důvěřovat. Kromě Harolda."
"Tomu můžeš důvěřovat?"
"Podívej, máme dvě možnosti. Jít za Haroldem, nebo zkusit kontakty na podsvětí. Velmi nespolehlivé kontakty."
, Jedním z nich je tvůj přítel Harold."
Povzdechla si. "Ano, ale - je to dobré znamení, ne? Že pracuje s... s nimi a proti -"
"Možná."
"A bar je dobré místo, kde se lidé můžou setkat."
A hlavně se nemůžeš dočkat, až ho uvidíš. Člověka, který je dvakrát starší, zatímco ty jsi pořád mladá. Miluješ ho, nebo

ho nenávidíš? "Pořád mám pocit, že je to zatraceně nejisté, ale uznávám, že nic lepšího nemáme. Přinejmenším si budeme moci dát něco k pití."

KAPITOLA ČTVRTÁ

"Tohle má být pozemský bar?" zeptal se Jonah pochybovačně. Vzal si z mísy jednoho z nazelenalých krevetoidních tvorů a neohrabaně z něho sloupl skořápku. Řízl se přitom do prstu, zaklel a vysál si ranku. Nad barem se vznášelo holo hubené dívky s pomalovaným tělem vlnící se v kleci a pod ním na parketu tančily páry i skupiny. Většina stolů byla namačkána těsně u sebe a oni museli zaplatit značnou sumu za jeden z mála, které měly ochranný štít.

Ingrid mu nevěnovala pozornost; vnímala jen svírání v žaludku a lepkavý pot na šíji pod černým společenským overalem. Haroldův Pozemský bar byl plný a vstupné přemrštěné. Verguuz byl ovšem vynikající a Ingrid opatrně usrkávala a vychutnávala mátově sladkou chuť. Napodobeniny ze Sluneční soustavy se mu nemohly rovnat. Otřásla se, když viděla, jak dva Asteroiďané z Roje u vedlejšího stolu do sebe najednou obrátili plné sklenice a pak likér zapili pivem. Hranatý Krio u muzikompu vyťukával jakousi starou melodii, klavír s doprovodem saxofonu.

Hergott, připadá mi, jako bych tu byla naposledy včera.

Claude měl impozantní kolekci klasické hudby, drahocenné originální kousky nahrané ještě na Zemi, některé na kopiích nebo analogových discích. Sbíral je jeho dědeček; byla to jedna z jeho výstředností, které pohltily majetek rodiny Montferrat-Palme. Stříbrem okovaná skříňka velikosti lidské hlavy s úžasným projekčním systémem. Všechny staré hity, Brahms a Mozart a Jagger a Armstrong... Trávili hodiny v jeho malém

podkrovním pokojíku, obraceli do sebe levný Maivin a přehrávali si Eine Kleine Nachtmusik nebo Sympathvfor the Devil tak hlasitě, až na ně lidé zdola bušili smetáky...

Herrgott, vždyť to je on, uvědomila si náhle.

, Jonahu," řekla a položila mu ruku na předloktí. "Tohle je veřejné místo a my na něho nemůžeme jen tak čekat. Je to... bude to něco jako šok, víš? Ten hudebník, já ho znám ještě z tamtěch dob. Řeknu mu, ať ho zavolá, bude to rychlejší."

Asteroiďan upjatě přikývl. Lehce mu stiskla paži a vstala. Ve vesmíru i v pokusech proniknout do infosystémů byl vzhledem ke své hodnosti a schopnostem velitelem on; ale tady jejich mise a jeho život závisely jen na ní. A na jejích kontaktech starých celá desetiletí, v jejichž průběhu se stala spousta věcí. Ingrid si olízla rty; Sam se nacházel na samém kraji okruhu jejích přátel a už jen oslovit ho bude dost těžké. Otřela si dlaně o kalhoty a vydala se k muzikompu; byl to krásný skříňový model s ozdobným rezonátorem a tlumícím polem, které zajišťovalo, že se zevnitř nedostane jiný zvuk než ten vytvořený na klávesnici.

"G'tág, Same," řekla, když se zastavila u nástroje. "Pořád hraješ?"

‚fra? " zeptal se a vzhlédl k ní se zdvořilou důstojností dobře vychovaného vesnického Křia. Poprvé si všimla, že jedna polovina Samova obličeje je nehybná; rozpoznala známky spěšné rekonstrukční operace, jaká se prováděla poté, co byly zničeny nervy v povrchových tkáních.

"No, tak moc jsem se přece nezměnila, Same. Pamatuješ si na Absolventskou noc a jak jsme zpívali u Zakladatelů?"

Výraz jeho obličeje se změnil z uhlazenosti dobře vycvičeného profesionála v otřes tak hluboký, že živá tkáň jeho tváře ztuhla do stejné nehybnosti jako ta mrtvá. "Fra Rainesová," zašeptal. Zkušené ruce pokračovaly ve hře, ale aniž to měl v úmyslu, melodie se změnila. Trhl sebou a zaváhal, ale Ingrid mu položila ruku na rameno.

"Ne, hraj dál, Same."

Remember me and you
And you and me
Togeth er forever
I can't see me lovin' nobody but you-
For all my life

Hudebník zavrtěl hlavou. "Šéf nemá rád, když tohle hraju, fra Rainesová," řekl. "Připomíná mu to, však vy víte, co."

"Vím, Same. Ale tohle je silnější než kdokoli z nás, a to znamená, že nemůžeme nechat minulost spát v hrobě. Zavolej ho, řekni mu, že čekáme."

"Pan Yarthkin?" otázal se hlas.

Opíral se ramenem o zeď v zadní místnosti a sledoval ruletu. Oblak kouře tady byl ještě hustší než vpředu v baru a ozdobné větráky jen vířily kotouče modré mlhy. Najedná stěně zářilo holo Jupitera pořízené z nízkého orbitu a na druhé holo Wunder-landu. Za nimi se třpytily hvězdy, drobné body barevných světel ztrácející se v nekonečnu. Yarthkin spustil oči ke stolu. Ventilační systém byl příliš dobrý, než aby k němu pronikl pach potu lesknoucího se na hladově soustředěných tvářích...

Další únik, pomyslel si. Jako oživení zájmu o náboženství a to nostalgické bláznění, dokonce i horečnatá korupce a honba za zdravím nebyly ničím jiným než odvrácením pozornosti od reality.

"Herrenmann Yarthkin-Schotmann?" ozval se hlas znovu a něčí ruka se dotkla jeho lokte.

Ohlédl se a uviděl dívčí tvář rámovanou černým šátkem. Zno-vuočištěná mennonitka, odhadl podle dlouhých prostých šatů. A bohatá, soudě podle kvalitní látky; mnoho členů sekty bylo zámožných. Wunderland se nikdy nespoléhal na syntetickou stravu a Herrenmanni ve velkém pronajímali půdu Amišům. Dařilo se jim dobře, obzvlášť od dob, kdy přišli Kzintové

a zemědělská technika se stala nedostupnější... Ale s tím teď byl konec, samozřejmě.

"Žádný Herrenmann, zlatíčko," řekl laskavě. Byla očividně vyděšená; podle učení svého lidu se právě nacházela v Satanově doupěti. "Jen Harold, nebo pan Yarthkin, pokud vám to bude víc vyhovovat. Co pro vás mohu udělat?"

Sepjala ruce v tmavých rukavičkách a na ustaraně svraštělé čelo jí zpod šátku sklouzl pramen plavých vlasů. "Já... ráda

bych věděla, jestli byste mi mohl poskytnout radu, pane Yarthkine. Všichni říkají, že vy víte, jak to v Mnichenu chodí."
Slyšel, jak se ustrašeně zajíkla, když vyslovila jméno města, patrně proto, že je celý život slýchala z kazatelny ve spojení s výrazem "Děvka babylonská" nebo tak něco.
"Rady poskytuji zadarmo," řekl neutrálně. Zmlkni, okřikl se v duchu. Takových, co mají problémy jako ona, jsou tisíce. Tobě do nich nic není.
"Wilhelm a já," začala a pak se zarazila. Chvilku hledala slova. Haroldův zrak sklouzl k černě oblečenému mladému muži s řídkou bradkou, který seděl u rulety. Seděl sklesle a s mechanickým zoufalstvím umisťoval jeden žeton za druhým.
"Wilhelm a já jsme přišli o farmu." Zvedla ruku k očím. "Nebyla to jeho chyba, oba jsme těžce pracovali... ale Kzintové zabrali usedlost, jejíž půdu jsme měli pronajatou a..."
Yarthkin přikývl. Kzintové potřebují hodně jídla a neradi jedí zvířata živená obilím, chtějí libové maso. Víc kzintských usedlostí znamená méně práce pro lidi, a pokud Kzintové nějaké zaměstnali, pak jako sluhy, nějako svobodné nájemce smíšených farem, jak to dělali Herrenmanni... Tak nějak začínali mnozí psanci, kteří zpravidla končívali jako kořist na kzintských lovech.
"Vaše církev vám nepomůže?" zeptal se. Amišové vždycky držívali při sobě.
"Našli nová místa pro naše dělníky, ale biskup, biskup říkal, že Wilhelm... že nemají dost peněz na to, aby si mohl najmout novou půdu, že se má pokořit a přijmout práci předáka a modlit

se za odpuštění." Znovuočištění mennonité věřili, že neúspěch v životě je trestem za hříchy. "Wilhelm, Wilhelm je dobrý člověk, říkala jsem mu, aby poslechl biskupa, ale on mu vynadal přímo do očí a teď jsme zavrženi." Odmlčela se. "Všechno, všechno je teď hodně špatné. Není místo, kde by člověk žil a vychovával děti, jídla je málo a tolik rodin žije stísněných pohromadě."
"Zlatíčko, ale tady není žádná charita," řekl Yarthkin ostražitě.
"Ne, pane Yarthkine." Napřímila se a zahalila do hrdosti jako do pláště. "Máme nějaké peníze, prodali jsme všechno, nářadí i dobytek. Agrobiotická společnost v Roji nabídla Wilhelmovi i mně místo, kultivují nové farmářské asteroidy. S platem, který bychom tam dostali, bychom si za několik let mohli dovolit najmout kus půdy."
Přikývl. Počet obyvatelstva v Roji živelně rostl a bylo levnější plodiny pěstovat než syntetizovat, ale zkušených farmářů bylo málo. "Ale musíme hned nastoupit a s doklady je spousta potíží."
Úplatky, přeložil si to Yarthkin.
"Stálo nás to mnohem víc, než jsme čekali, a když jsme čekali, museli jsme taky za něco žít! A teď nemáme dost na propustku a... neumíme nic kromě farmaření. Policista řekl Wilhelmovi, že musíme mít pět tisíc kron, ale nám zůstal necelý tisíc. Nikdo nám nechce půjčit, dokonce i sinský lichvář se jen smál a nabídl Wilhelmovi, aby... aby mě prodal do... a Wilhelm ho uhodil a museli jsme zaplatit pokutu. Ted' hraje, je to jediný způsob, jak přijít k penězům, ale samozřejmě prohrává."
Podnik vždycky vyhrává, pomyslel si Yarthkin. Dívka se nadechla a pokračovala.
"Ten policista Herrenmann - "
"Claude Montferrat-Palme?" zeptal se Yarthkin a trhl bradou. Policejní ředitel seděl u baccaratového stolu se sklenicí Vergu-uzu u lokte a hrál jako vždy obratně a opatrně.
"Ano," zašeptala. "Řekl mi, že existuje způsob, jak by se ty papíry daly zařidit." Ticho. "Wilhelmovi jsem nic neřekla, on je... ještě velmi mladý, v mnoha ohledech mladší než já."
Porcelánově modré oči se k němu zvedly. "Drží tenhle Herren-mann slovo?"
"Claude?" protáhl Yarthkin. "Ano. Pokud něco přímo slíbí, pak ano; splní všechno do písmene."
Sepjala ruce. "Nevím, co mám dělat," řekla tiše. "Musím přemýšlet."
Krátce si sama pro sebe kývla hlavou a odešla. Yarthkin odhodil nedopalek cigarety na podlahu, kde se vstřebal, a vykročil k ruletě. S úsměvem v koutku rtů sebral se stolu před krupiérkou hrst stokronových žetonů. Hlupáku, vynadal si v duchu. No dobře, člověk ze sebe občas musí udělat blázna.
Amiš položil poslední žeton a čekal, až o něj přijde; hltavě vypil zbytek nápoje ve sklenici, kterou měl u lokte, a povolil si límeček. Už se asi vidí na úřadu sociálnípodpory, pomyslel si Yarthkin. To v těchto dnech znamenalo pracovní tábor, kde poplatky za ubytování a stravu byly dvakrát vyšší než předpokládaný výdělek... A pro jeho ženu najdou něco jiného. Yarthkin přihodil svůj žeton k žetonu mladého farmáře.
"Dneska mám pocit, že budu mít štěstí, Toni," řekl krupiérce. "Zahrajeme si na černou. Tak do toho."
Povytáhla jedno tenké obočí, pokrčila rameny a roztočila ruletu. "Dámy a pánové, ukončete sázky, prosím."
Nevzrušeně hodila kuličku do kovového žlábku.
"Číslo osm, sudá, černá."
Amiš překvapeně zamrkal, když před něj přisunula dvojnásobek jeho sázky. Ale když mladík automaticky vztáhl ruku k hrací ploše, uchopil ho Yarthkin za zápěstí. Mladý muž měl silné a svalnaté paže člověka, který celý život tvrdě fyzicky pracoval, ale Yarthkin přesto bez potíží zadržel jeho pohyb.
"Nechte to tak," řekl. "Hrajte na černou. Já udělám to samé."
Ruleta se opět roztočila, ale krupiérka měla rty sevřené do tenké čárky; byla profesionálka a nesnášela narušení rutiny.
"Ukončete sázky... Černá opět vyhrává, dámy a pánové."
"Zkuste dvanáctku," řekl Yarthkin a přesunul své žetony. "Ne, vsaďte všechno."

"Ukončete sázky... Vyhrává dvanáctka, dámy a pánové." Yarthkin vzhlédl, zachytil Montferratův ledový vzteklý pohled a usmál se na něj se stejnou dávkou vřelosti. Při dalším roztočení rulety luskl prsty na číšníka, pobídl mladého muže po svém boku, aby vstal, a nahrnul mu jeho žetony na prázdný tác od nápojů."Dělá to pět tisíc," řekl. "Co

kdybyste šije vyměnil a šel spát?"
Wilhelm se zarazil, přejel si rukama po tváři a uhladil si pomačkané šaty. "Ano... ano, děkuji, pane, asi bych měl."
Podíval se na hromádku žetonů a Yarthkin viděl, jak mu zbělely rty, protože až v tomto okamžiku pochopil. "Já..."
Přiběhla dívka a vrhla na Yarthkina jediný pohled zpod řas, na nichž se třpytily slzy. Vzala mladíka pod paží a oba odešli. Majitel Haroldova baru pokrčil rameny a odsunul své vlastní žetony zpátky před krupiérku. "Tak jak to dneska jde, Toni?" zeptal se. "Je toho o pět tisíc kron méně, než mohlo být," odpověděla ostře.
"No, myslím, že nikdo z nás z toho hlady neumře," řekl Yarthkin laskavě a přešel k baccaratovému stolu.
Montferrat zvedl obočí a slabě se usmál. Jeho hněv už vyprchal. "Jsi sentimentální pitomec, Harry."
, Asi máš pravdu, Claude," řekl Yarthkin a z vnitřní kapsy saka vytáhl obyčejný kreditní čip bez loga. "Jako obvykle."
Montferrat ukryl čip v dlani a uhladil si prstem knírek. "Někdy si myslím, že ta malá donkichotská gesta děláš jen proto, abys mě naštval," dodal a odhodil tři karty. ,3ank," pokračoval. "V tom máš asi taky pravdu, Claude," řekl Yarthkin.
"Spoléhám se na skutečnost, že nejsi neomezený lump." "Takže jsem čestný člověk?"
"Ne, jsi lump s jistými omezujícími faktory... a já jsem sentimentální pitomec, jak jsi podotkl." Zarazil se a zůstal stát, jako by naslouchal něčemu vzdálenému. "Uvidíme se později, někdo se chce se mnou setkat. Sam tvrdí, že je to důležité, a on nemá ve zvyku přehánět."
* * *
Dveře se otevřely a Yarthkin prošel kolem severního konce baru do hlavní místnosti. První věcí, které si všiml, byla hudba a její veselý rytmus. Zamrazilo ho a muž, na kterého se usmíval a mával, sebou trhl. To vrátilo majitele Haroldova baru zpět k jeho povinnostem; vykonával je dobrovolně a jen uvnitř této budovy, ale to neznamenalo, že by se jim mohl vyhnout. Elegantně prokličkoval davem, občas vykřikl do změti hlasů pozdrav, poplácal rameno, potřásl rukou, usmál se. Úsměv neopustil jeho tvář ani v okamžiku, kdy sešel z parketu a přistoupil k muzikompu, ale sám cítil na kořeni jazyka měděnou příchuť vzteku.
"Říkal jsem ti, abys tu písničku už nikdy nehrál," pronesl chladně. "Byli jsme spolu dlouhý čas, Samueli Ogune, a je škoda, že tak krásné přátelství skončilo takovýmto způsobem."
Hudebník stiskl tlačítko, takže přístroj hrál dál sám, a zvedl hlavu ke svému zaměstnavateli. "Šéfe... pane Yarthkine, jakmile si promluvíte s těmi dvěma u stolu číslo tři. pochopíte. Věřte mi."
Yarthkin krátce přikývl a otočil se, aby viděl na označený stůl. Seděli u něj dva Asteroiďané, ale kolem nich se mihotala soukromá clona, která tlumila jejich hlasy a zároveň zamlžovala jejich podoby. Yarthkin si urovnal klopy saka. zatlačil hněv hluboko do té části svého nitra, kam odkládal nepohodlné emoce, a hbitě se propletl mezi stoly. Sam koneckonců nebyl žádný hlupák, musel mít pádný důvod, proč porušil starou dohodu. A taky jím jen tak něco neotřáslo, a že byl otřesený, by musel poznat i slepý. Mělo by to být aspoň zajímavé; přímočaré obchodní jednání by ho po nepříjemné události v herně jen potěšilo. Obchod byla uklidňující hra s jasnými pravidly, vítězství a porážka podle dosaženého skóre a žádné rušivé city; a tohle by mohli být ti speciální vyslanci, o kterých slyšel. Vět-

ší zisk a větší zábava, kdyby skutečně byli... taky větší nebezpečí, ale člověk občas musí podstoupit dobře vykalkulované riziko. To už by život neměl žádnou šťávu.
Muž vypadal na třicet, ale mohlo mu být i sedmdesát; působil drsným dojmem bez oné fyzické změkčilosti, jaká se často objevuje u těžařů, kteří trávili dlouhý čas ve stísněném prostoru lodí s nulovým G. Konzervativní tmavý oděv, mnohem méně nápadný, než jaký v této době nosívala většina úspěšných obyvatel Roje, a něco nedefinovatelně cizího ve výrazu očí. Yarthkin se posadil, otočil se na židli a začal si prohlížet ženu. Svět se propadl do tmy.
"Šéfe, jste v pořádku?" Za uchem mu cosi ostře zasyčelo a pak ucítil na šíji bodnutí stimulační injekce. "Jste v pořádku?"
"Ty," zašeptal Yarthkin a podrážděně setřásl z ramene Kriovu ruku. Ingridina tvář se před ním stále vznášela, nezměněna, ne, byla poněkud pohublejší a opálenější, ale pořád stejná, ne o čtyřicet let starší, stejná. Cítil, jak se mu daly myšlenky do pohybu, jako horská řeka, kterou jednou viděl na loveckém výletu. Pukliny běžící po černém ledu a skály pod jeho nohama chlazené skrytou silou temné vody. "Ty," zopakoval hrdelním hlasem a jeho pravá ruka vklouzla do kapsy saka.
"Jonahu, ne!" Ingrid srazila ruku svého společníka k desce stolu. Yarthkin se otřásl a vzpamatoval se. Pochopil, že to, čím na něj mladý muž mířil, pravděpodobně není obyčejná světelná tužka. Ovládl se a položil ruku zpět na stůl.
"No." Co říct? "Dlouho jsme se neviděli. Jsem rád, žes to dokázala. Naposledy jsi měla dost naspěch. Já jsem dorazil včas -a viděl jsem jenom záď lodi, která si to metelila směrem ke slunci. A já zůstal sám v jednomístném člunu s půltuctem kzintských Rozparovačů čmuchajících kolem."
Ingrid zbělela jako křída. "Vysvětlím ti to-"
"Není třeba. To už je uzavřená záležitost." Odmlčel se a zapálil si cigaretu. Překvapilo ho, že se mu nechvějí ruce.
"Claude ví, že jsi tady?"
"Ne, a bylo by nejlepší, kdyby to tak zůstalo."
, Jistě. Nech mě hádat. Jsi tady se svým bleskurychlým přítelem zpátky, protože tu máte vykonat nějakou ptákovinu pro SN, a potřebuješ moji pomoc." Zamyslel se. "A když už jsme u toho, jak jste se sem vlastně dostali?"
"Jonah Matthieson," řekl Asteroiďan ze Sluneční soustavy. "Jak jsme se sem dostali, není důležité. Ale vaši pomoc potřebujeme. Dostali jsme toho v tomhle systému zatraceně málo, za co bychom nemuseli zaplatit, a stejně jsme celou tu dobu nevěděli, jestli nás náhodou neprodají číčám."
"Číčám? Ach tak, kočičákům." Trochu násilně se zasmál. "Takže jste nenašli davy dychtivých nadšených dobrovolníků připravených vrhnout se do kzintských čelistí, jen aby vám pomohli při vaší posvátné výpravě, ať už je jejím účelem, co chce. Jak se tohle mohlo stát?"

"Můžeme zaplatit."
"Zaplatit. Tak, tak, SN má peníze." Yarthkin se dotkl prstem místa za svým uchem a zrcadlo za barem se proměnilo v obrazovku. Objevil se na ní zarostlý park snímaný mikrokamerami rozmístěnými ve vegetaci. Kdysi tu byly pěstěné trávníky; nyní tráva dorůstala až do metrové výšky mezi pozemskými stromy, které v nízké gravitaci dosahovaly desítek metrů, a domácím wunderlandskými rostlinami s kmeny podobnými pavoučím nohám.
Ozvalo se lapání po dechu a z podrostu se vynořil vrávora-jící nahý člověk. Nohy a boky měl odřené a poškrábané od tmí a ostrého listí. Kolena se pod ním podlamovala vyčerpáním, z tváře pokryté strništěm vousů hleděly prázdné bezvýrazné oči, z úst mu tekly sliny. Za ním se mihla rudooranžová skvrna, cizí ve svěží zeleni pozemské a tlumené hnědi wunderlandské vegetace. Rudooranžová šmouha dvousetkilové šelmy, která se vymrštila k vražednému skoku s takovou rychlostí, až vysokou trávu rozvlnil poryv vzduchu. Ani ne tak kočka jako spíš gigantická lasička, která se zvedla za prchajícím člověkem

a dopadla na něj s vyceněnými bílými tesáky a vytasenými černými drápy.
Ostrý výkřik brzy přešel do bublavého chrčení a vlhkých zvuků trhání masa a hltavého polykání. Z tanečního parketu i od stolů se ozvaly rozhořčené protesty a někdo začal zvracet přímo do talíře s drahým jídlem. Yarthkin si opět sáhl za ucho a obrazovka se vrátila zpět do podoby zrcadla. Protesty ale neutichaly a zaměstnanci Haroldova baru se rozběhli mezi hosty, aby je uklidnili nápoji na účet podniku a tichými omluvami. Technická porucha, vezměte si, prosím, hned to zařídíme, dámy a pánové...
"A tohle," řekl Yarthkin, "je dobij důvod, proč vám na dveře nebuší davy dobrovolníků. Ať už pro slávu nebo pro peníze. Žijeme takhle už čtyřicet let, vy blázne. Zatímco vy si sedíte v bezpečí Sluneční soustavy a spokojeně si tloustnete."
Jonah se naklonil kupředu. "Jsem tady, ne? Ani tlustý, ani nijak zvlášť spokojený a o tom, že bych teď byl v bezpečí, se taky nedá příliš mluvit. Účastnil jsem se dvou válečných tažení. Ze čtyř. Země bojuje z Kzinty, co mi paměť sahá. Ještě jsme neprohráli. Párkrát jsme měli namále, ale zatím se držíme. Mohli jsme zůstat doma. Všimněte si, že jsme nezůstali. Ingrid a já jsme teď v neporovnatelně větším nebezpečí než vy."
Ingrid a já, pomyslel si Yarthkin, když se díval na ty dva obličeje. Mladé obličeje. Asteroiďan ze Sluneční soustavy. Bojem zakalený pilot. Tajný agent. Dokonalý romantický hrdina, kteiý přišel zachránit nás neschopné otroky Kzintů. Vypadá to, že tento večer bude plný mocných citových hnutí, což byla věc, kterou se už dávno snažil odnaučit. A teď ho zaplavila vlna nenávisti tak silné a žhavé, jakou necítil ani ke Kzintům. Dokonce silnější, než jakou cítil sám k sobě.
"A co tedy potřebujete?"
"Na začátek přístup do Cechu obchodníků s programy."
Yarthkin se zatvářil zamyšleně. "To není nic těžkého." Všiml si, že Ingrid na okamžik zadržela dech. Moc. Chce to moc. Ale jak moc?
"A jakýkoli jiný přístup do...do sítí."
"Do sítí. Jistě. Sítě. Staré sítě, správně? Chcete přístup do Claudova systému? Chcete vidět jeho soukromé soubory? Co ještě chcete?"
"Hany-"
"Můžu to udělat, víte? Sítě."
Už nepromluvila.
"Pomoc. Chcete pomoc," řekl pomalu. "No, zbývá nám jediná otázka." Nalil si z lahve do Jonahovy sklenice na vodu a obrátil ji do sebe. "Co za to?"
"Cokoli ti můžeme dát. Cokoli si řekneš."
"Cokoli? "
"Samozřejmě. Chceš mě?"
"Ingrid-"
"S tebou nikdo nemluví, Asteroiďané. Nepleť se do toho."
Zšeřelý klub byl plný tabákového dýmu a duchem nepřítomných lidí, kteří přišli v hodinách před úsvitem. Yarthkin seděl u stolu a metodicky upíjel Verguuz; byla ostuda marnit tak dobrý' nápoj na to, aby se člověk opil, ale vlastnit bar mělo také své jisté výhody. Usrkl další doušek, chvíli jej převaloval na jazyku a pak prudce vydechl, jak mu hrdlem prolétl sladce mrazivý oheň. Potáhl si z cigarety s hřebíčkovou vůní, jaké kouřili bohatí Ba'hai, to si dneska pěkně užíváme citových zážitků.
"Hřej," řekl muži u muzikompu. Kriovy prsty se rozběhly po klávesnici a do otupělého ticha místnosti se ozvala Med-dlehofferova melodie.
"Tohle ne." řekl Yarthkin a obrátil do sebe zbytek Verguuzu. "Ty víš, co chci."
"Ne, nechcete," odpověděl Sam. "To je manti-manti máŕa" dodal ve své mateřštině: velká hloupost.
"Vy se chcete opít a manyamanya, něco roztřískat. Jen do toho, tohle je váš bar."

"Řekl jsem: hřej to." Hudebník pokrčil rameny a spustil starou píseň. Chraptivý hlas začal zpívat: "...no matter vrhat we sayor do-"
A kontraalt se přidal. Oba překvapeně vzhlédli. K Yarthkino-vu stolu si přisedla Ingrid, vzala láhev a nalila si do sklenice.
"Je tu toho dost pro dva, ne?" zeptala se a na jeho zamračení reagovala pozvednutím obočí. Hudebník vstal, ale Yarthkin mu pokynul, aby zůstal sedět.
"Nemusíš odcházet, Same."

"A musím zůstat? Ne? Je už dost pozdě, šéfe, takže bych šel spát. Uvidíme se večer."
"Kde je tvůj parťák?" zeptal se Yarthkin. Mluvil ochraptěle, ale jazyk se mu ještě nepletl a ruka, kterou si doléval sklenici, se nechvěla.
"V břiše velryby... Pořád pracuje ve tvé kanceláři." A snaží se nemyslet na to, co děláme. Nebo budeme dělat během pár minut, pokud jsi zůstal dost střízlivý'. "Ten systém, co tam máš, je pěkně impozantní."
"Jo. A je to pro mě zatracené riziko, že jsem k němu vás dva pustil."
"Pro nás taky."
"Pro všechny. Pro všechny čestné muže. A ženy. Čestné."
"Hari-"
"Pro vás Herr Yarthkin, poručice."
"Vysvětlím ti to -"
"Vysvětlíš co?"
"Hari, čas setkání byl přesně určen a tys to nestihl! Museli jsme odletět, závisely na tom stovky životů."
"Ne, ne, poručice Rainesová. Lodě musely odletět a my jsme se museli postarat, aby se jim Kzinti nepověsili na zadek. Všichni piloti odletět nemuseli."
"Angersová umírala na ozáření, Flambardovi ruply nervy, proboha, Hari, byla jsem nejlepší, koho měli, a -" Zarazila se a zadívala se mu do očí. "Je to už dávno, dávno."
Pro tebe ne tak dávno jako pro mne, pomyslel si. Její tvář
byla úplně stejná jako tehdy, vůbec se nezměnila. Co bylo jiné, v čem paměť selhala? Vypadá... mladší, než si pamatuju.
"Opravdu dávno, děvče. Jak ses sem vlastně dostala?"
"Kdybych ti to řekla, neuvěřil bys mi."
"Asi ne. Ten útok -"
Přikývla. "Ten útok. Jediným důvodem toho útoku bylo dostat nás sem."
"Pro lásku boží, proč?"
"To ti nemůžu říct."
"Je to součást ceny, zlatíčko."
, ,Ale já opravdu nemůžu," řekla Ingrid. "Posthypnóza. Posílená - psychici mají nějaké nové metody. Hari, doslova bych umřela, než bych to řekla tobě nebo komukoli jinému."
"l kdyby tě dostali?"
Přikývla.
Harold se na okamžik zamyslel a pak pokrčil rameny. "Tak jo. Bylo to hodně dávno a možná - možná jsi viděla věci, které jsem já neviděl. Ty jsi vždycky byla mnohem větší romantik než kdokoli z nás." Vstal.
Následovala jeho příkladu a zůstala vyčkávavě stát. "Kam?"
"Nahoře je ložnice."
Přikývla. "Hodně-hodně jsem o tom přemýšlela."
"Ne tolik jako já. Měl jsem na to mnohem víc času."
Zasmála se. "To je pravda."
"Takže teď jsem starý -"
"Ne. Nejsi starý, Hari. Nejsi starý. Kde to je? Tady po těch schodech?"
"Ještě minutku, holčičko. Tak. Za předpokladu, že se podaří to, co s tím Asteroiďanem plánujete, co potom?"
"Pokud se to podaří, nebude už na ničem jiném záležet."
"Samozřejmě že bude."
"No, přivezli jsme si s sebou loď. Hezký člun, nejlepší, jaký SN v dnešní době dělají. Markham nám ji hlídá."
"Markham? Ulf7?eichsíein-Markham?"
Do jeho hlasu pronikla nenávist, ale jakoby méně osobní.

"Legitimní parchant z dlouhé řady parchantů, který dělá, co může, aby ty ostatní přeparchantil. Podřízl by vám hrdlo pro šest zásobníků do pistole, kdyby je zrovna potřeboval."
"Nepřipadal mi jako bandita."
"Je ještě horší. On je skutečně přesvědčený o posvátnosti svého poslání... a té lodi můžete tak akorát zamávat na rozloučenou."
Usmála se. "Ta loď má, dalo by se říct, vlastní mozek. Opravdu; ona ví, že patří nám."
Takže zase zmizíte z Roje, pomyslel si Yarthkin. Zahrajete si s kočičáky na honěnou, ty a ten tvůj Jonah. Koketování s nebezpečím a hrdý život. Vzadu na kořeni jazyka ucítil pachuť žluči. Vzpomínal na dlouhá pomalá léta porážek a ubývajících sil, jak jeden po druhém odpadávali; dokud nezůstal nikdo kromě fanatiků a psanců, kteří působili nepřiteli jen drobné mrzutosti, a vlastní lidi vystavovali smrtelnému nebezpečí.
Co je vznešeného na tom, že někdo pokračuje v zabíjení, když to všechno ztratilo smysl? Není to o nic čestnější než přijmout amnestii a posbírat dohromady střípky života. Ale ne pro tebe. Ty a Jonah buď zvítězíte, nebo padnete v záři slávy. Žádná špinavá spojenectví a ještě špinavější kompromisy a rozhodnutí, u nichž není na výběr žádná dobrá možnost. Vy dva jste mi ukradli život.
"Vypadni odsud," řekl. "Vypadni, k sakru."
"Ne." Vzala ho za ruku a vykročila ke schodům.
KAPITOLA PÁTÁ

"Přijali naši nabídku, kapitáne."
Jonah odměřeně přikývl. "Děkuji, poručice. Ne že by mě to překvapilo."
"Ne, pane."
Ve Sluneční soustavě pracovala tisícovka počítačových odborníků na tom, aby vytvořila pokročilý software, o němž se domnívali, že by mohl jít na Wunderlandu na odbyt. Většina těchto programů však byla až příliš pokročilá; předpokládala vyšší technickou úroveň, než jaké Wunderland dosáhl, a na zastaralém hardwaru nefungovala.
Ale i tak zbývala spousta programů, které fungovaly dobře. Janu Hardmanovi a Lucy van den Bergové trvalo pouhých padesát dnů, než si v Cechu obchodníků s programy vybudovali vynikající pověst. Počítačové záznamy o nich hovořily jako o ostřílených veteránech, kteří mají na kontě úctyhodný počet předchozích individuálních obchodů. Všem na síti vysvětlili, že právě jejich velké úspěchy je svedly dohromady.
Svedly dohromady. Zatraceně náročných padesát dnů... Jonah vrhl na Ingrid podmračený pohled. "Uznávám, že díky tobě se postoj Herr Yarthkina k nám velice zlepšil, ale musíš vypadat tak sprané šťastně?"
"Kapit- Jonahu, já jsem šťastná."
"No jo."
"Já-Jonahu, je mi líto. jestli ti to ubližuje."
"No jo. Dobře, poručice. Máme práci."

* * *
"To jsou ty samé opice jako předtím." Stráž mluvila jazykem Hrdinů. "Počítač říká, že mají povolen vstup."
Kzint zmáčkl velký knoflík na ovládacím pultu a dveře se otevřely.
Jonah a Ingrid sklonili hlavy a čekali. Kzint začenichal a odvedl je ven. Další kzintský válečník šel za nimi a dva po stranách. Bylo to stejné jako při jejich dvou předchozích návštěvách.
Ale dnes to bude jiné. Možná. Jonah tuto myšlenku rychle zapudil. Kzintové nebyli přímo telepate, ale dokázali vycítit rozrušení a strach. Samozřejmě že strach je přirozený. Asi se jim ten pach líbí.
Slunce se skrývalo za večerními mračny a ve vzduchu se vznášel vlhký chlad a syrová vůně travnatých plání po bouřce. Oba lidé kráčeli po přistávací ploše mezi postavami, které je o třetinu převyšovaly; živé stěny z oranžových kožešin, drápy vytasené v bezděčném reflexu na pažbách těžkých paprskometů. Jonah obezřetně klopil oči k zemi. Byla by to opravdu velmi smutná ironie, kdyby zemřeli zde jako oběti reflexu příliš horlivého Kzinta, předrážděného vzrůstem partyzánské aktivity. Útok Jamamota způsobil chaos, pod jehož pláštěm se dostali na Wunderland, ale tentýž chaos se paradoxně mohl stát příčinou jejich smrti. Posuvné dveře se otevřely a oni vstoupili do mrazivých chodeb připomínajících ponorku se stěnami lemovanými obrněnými datovody a komplexy supravodivých cívek generátorů polí.
Jeden z Kzintů je následoval. "Tudy," řekl a pažbou své zbraně šťouchl Jonaha do ramene. Světlo tam dole bylo narudlé, s frekvencemi přizpůsobenými kzintskému přirozenému prostředí; a vzduch byl sušší a chladnější, než by si lidé přáli. A všechno bylo příliš velké, madla a schody a dveře vyrobené
na míru rase s mohutným trupem, krátkýma nohama a hmotností pozemských goril.
Prošli místností plnou ovládacích pultů. Dostali se stejně daleko jako při předchozích dvou návštěvách. "Ctěný guvernér Šuut-Riit je s vaší prací spokojen," řekl kzintský důstojník.
"Jsme poctěni," odpověděla Ingrid.
"Tudy." Kzint je vedl skrz další dveře. Vstoupili do nadměrně velké transferové kabiny a najednou byli někde jinde. Gravitace se zvýšila na kzintskou úroveň, až podklesli v kolenou, a pak se ocitli na dalším kontrolním stanovišti. Touha rozhlédnout se kolem byla nesnesitelná, ale štiplavý pach Kzintů stačil, aby se ovládli. Prošli mohutnými posuvnými dveřmi. Transferová kabina se nacházela v obrněném boxu a Jonah si všiml, že ze střechy hledí hlavně těžkých zbraní. Před nimi byla další dozorna s tuctem kzintských operátorů ležících v otočných anatomických křeslech před polokruhovými ovládacími pulty. Jejich přilby neměly onen hladký beztvarý vzhled jako ty, které používali lidé; tyhle byly vybaveny tenkými krystalovými kryty obličeje, nastavitelnými zvukovými čidly a otvory na uši. Nevypadaly příliš účinně, ale patrně zde hrálo značnou roli psychologické hledisko. Kzintové měli ostřejší smysly než lidé, ale byli mnohem náchylnější ke klaustrofobickým reakcím, pokud měli omezen volný přístup čichových, zvukových a zrakových podnětů.
A s trpělivosti je to u nich tak}- horší, pomyslel si Jonah, když dalšími masivními dveřmi vstupovali do nejvyšší svatyně. Konečně!
"Dokončete svou práci," řekl Kzint. "Inspektor přijde za šest hodin. Hygienické příslušenství je tamhle."
Jakmile Kzint odešel, Jonah dlouze pomalu vydechl. Teď tu byla pouze čtyřmetrová krychle řídicího střediska; perlově šedé stěny připravené zobrazovat vizuální údaje. V centru stál jediný ovládací pult s kzintskými i lidskými křesly. Jonah si s Ingrid vyměnil němý pohled. Přistoupili k pultu a začali vybalovat své vybavení a zapojovat černé kabely datových konektorů.

Mlčeli, zatímco jejich prsty běhaly po drobných černých obdélníčcích přenosných paralelních jednotek; jedinými zvuky, jež je při práci doprovázely, bylo sotva postřehnutelné hučení ventilátorů a tiché hlasy přírody, které Kzintové vždycky pouštěli do reproduktorů v uzavřených prostorách: bzučení hmyzu a ševelení trávy.
Jonah cítil, jak se noří do známého stavu absolutní koncentrace, který na něj působil mnohem intenzivněji než sex nebo dokonce boj, když z jeho jednotky začaly proudit řádky programových schémat.
"Krindapána, povídejte mi něco o paranoicích," zamumlal. "Vidíš ty zmrazovací funkce tady?"
Ingrid měla stejně soustředěný výraz a ubíhající sloupce údajů na její jednotce vytvářely na její tváři dojem světla

pronikajícího skrz ušpiněné sklo. "Mám to."
"Překlenuli jsme to?"
"Tohle je pod našimi autorizovanými kódy. Dobře, jsou tady čtyři hlavní subsystémy. Vidíš to propojení? Hardware nepřijme konfigurační příkazy více než l Ok s výjimkou tohohle kanálu, na kterém jsme."
"Na systém, jako je tenhle, je to dost pomalá reakce," utrousil. Bezpečnostní zámky byly masivní a složité, ale poněkud těžkopádné.
"Tohle je lidsko-kzintské hardwarové propojení," řekla Ingrid. "Aspoň myslím. Jejich základní architektura je více synchronní. Vsadím se, že nikdy neměli problémy s průmyslovou špionáží... Hej, všiml sis toho?"
"Hmm. Zajímavé." Jonah se snažil, aby jeho hlas zněl co nejflegmatičtěji. Mazaná koťátka. Opravdu mazaná. "To je divné. Dostat se do toho bude mnohem těžší než do původního kzintského systému."
"Sprané, máš pravdu," řekla Ingrid. Na rtech jí zahrál Uličnický úsměv, který vyvolalo čiré potěšení z toho, že může řešit softwarový problém.
Jonah na ni vrhl varovný pohled.
Její tvář se proměnila v soustředěnou masku. "Tohle bylo vytvořeno s myšlenkou na ochranu proti Kzintům... ale proč tady? To je důvod, proč úmyslně použili původní lidský operační systém - dva systémy a tenhle narychlo splácaný integrovaný překladový čip tadyhle, vidíš?"
"Správně!" Jeho prsty se roztančily. "Ve skutečnosti, když se rozebere s původním systémem jako spojovací článek a záchytný bod... vidíš?"
"Správně. No, potřebovali bychom víc štěstí při přechodu minového pole než při snaze proniknout do tohohle systému. V tom původním systému není nic kromě cenzurních programů; v okamžiku, kdy se k nim dostaneš, spustí lidské doplňky alarm a zablokují se. Chytí tě na přechodu rozhraní, vidíš? Proto se nepokoušeli přizpůsobit systém jádra operačním rychlostem subsystémů. I tak se všechno hodně zpomaluje."
"No, musíme to nějak přežít," řekl Jonah pro případ, že by je někdo odposlouchával. Ale to se zdálo nepravděpodobné. Mezi Kzinty nebylo příliš mnoho programátorů a všichni pracovali pro vojsko nebo vládu. Tohle byl přísně soukromý systém guvernéra Šuut-Riita.
"Složitá záležitost," zamumlala Ingrid.
"Správně." Jonah zavrtěl hlavou; využít funkčně integrační nedostatky tohohle zflikovaného parchanta coby zobrazovací mechanismus mu připadalo zvráceně krásné. Ale všechno je to konstruované tak, abv to bránilo v přístupu Kzintům. Ne nám. Páni, kdyby Šuut-Riitovi protivníci pracovali prostřednictvím Mí -
Jenže to nikoho z nich nenapadlo. Toto je jediná usedlost, která využívá vnější dodavatele. Hrdinové prostě nemyslí tímhle způsobem.
Jeho prsty neustávaly v pohybu. Ingrid - poručice Raineso-vá - bude mít dost práce s instalací nového systému správy dat, na němž tady měli legálně pracovat. To, co dělal on, bylo nad její chápání. Jonah podřídil pohyb prstů svému podvědomí a vědomí téměř vypnul. Nepřítomně sáhl po nápojové baňce

a teprve pak si uvědomil, že nejbližší Jolt Cola je světelné roky daleko.
Teď. Překlenout jádro kzintského systému. Zamířit k zadním dvířkům. Vyťukal starodávné heslo, které pozemští hackeři vložili do wunderlandského počítačového systému před dobrým stoletím. Vedoucí představitelé pozemských korporací si dělali konkurenční starosti, a tak do každého systému určeného pro Wunderland zabudovali jakási zadní dvířka. Průmyslová špionáž s dodávkou až do domu. A kzintský vpád a okupace přispěly k tomu, že na to Wunderlanďané dosud nepřišli...
"/Murphyho magie. TaJemStví VesMíRu je 43, NE 42."
"$"
"Spravedlnost existuje," zamumlal Jonah. "Vyšlo to?"
"Jo." Zuřivě bušil do klávesnice. Zadržela dech. "Tak jo."
V okamžiku, kdy si jádro uvědomí, co se děje, budeme všichni mrtvi. "Může to chvíli trvat. Tak jdeme na to."
O dvě hodiny později byl hotov. Podíval se na Ingrid. Ta skončila už dávno. Zbývalo jí jen vyslat konečný signál, který by systému sdělil, že práce je u konce. "Připravit," řekl.
Nadechla se. "Dobře."
Na okamžik ho vyděsily temné kruhy pod jejíma očima, pramínky vlasů přilepené potem ke tvářím a pak jeho soustředění opadlo natolik, že ucítil reakce vlastního těla. Žaludek se mu křečovitě svíral a svaly na hýždích bolestně protestovaly proti tomu, jak na nich při zvýšené gravitaci celé hodiny bez hnutí spočíval.
Zvedl ruku k ústům a zastrčil si malíček až k zadním stoličkám. Dokonale vytvarovaný povrch vklouzl do nanometrových úchytů v tenké vrstvě speciální hmoty, která mu sloužila jako nehet; cokoli jiného by smazalo zakódované údaje. Zhluboka se nadechl a trhl; ucítil ostrou bolest, která vzápětí přešla do
tupého brnění, když začala působit připojená dávka utišující látky. Ingrid přiskočila, aby obvázala ránu po strženém nehtu, a Jonah vyplivl tenký průsvitný obdélník do dlaně.
"Sprané," řekl rozmrzele. Ti sadističtí blátošlap/' mohli použít lokální nervový paralyzátor.
Ingrid vzala biočip mezi palec a ukazováček. Nervózně si olízla rty. "Bude to fungovat?"
"Předpokládám, že ano." Zvuk jeho vlastního tepu ve spáncích byl hlasitější než šum v pozadí, kterým Kzintové uklidňovali své podvědomí. Bolest se stala bezvýznamnou, když se díval na průsvitnou věcičku ve tvaru nehtu. Desítky nejschopnějších mužů a žen, tisíce hodin počítačového času na strojích, jejichž hodnota se počítala na miliardy hvězd, a to všechno kvůli tomuhle. Ne, kvůli informacím, které jsou v tom uloženy... skoro takové množství informací, kolik by bylo potřeba k vytvoření kompletního lidského těla; je úžasné, co se dneska dá udělat s kvantovými

paměťovými jednotkami.
"Dej to sem." Melo by to být rychlé. Nanejvýš milisekundy. Lepši ne: utíkat s kočičáky v patách. Podala mu nehet a on jej vsunul do své paralelní jednotky. "Jak říkává tvůj přítel, představení začíná, kinder."
Strnule přikývla. Zvedl palec a přitiskl jej k jednomu čtverci na schématu zobrazeném na jeho jednotce. "Rám dam," řekl. Nevěděl, jak ho ta slova napadla, a pak se mu vybavila celá stará mukerijská říkanka. Strašlivá nevěsto, ušetři nás: rám dam rám dam rám -
Stěny zablikaly, zbarvily se do zelena, zazářily složitým barevným vzorcem a pohasly. Jonah na okamžik zavřel oči a pocítil obrovskou vděčnost. Ještě pořád je mohly od smrti dělit jen vteřiny, ale přinejmenším by nezemřeli pro nic za nic.
"Ale ne!" řekl Jonah hořce. "Jak může být někdo tak para-noidní, i když je to Kzint?" Kopl do podstavce ovládacího pultu; zabolelo to přes lehkou trepku. Byla tam spousta zbraní i auto-

destrukčních systémů, dost na to, aby na místě, kde stála Šuut--Riitova usedlost, nezůstalo nic kromě obrovského kráteru naplněného magmatem... ale nebylo mu jasné, jak by se cokoliv z toho dalo odpálit odtud. "Kdo kdy slyšel o takovém... miš-maši!" zamumlal Jonah nevěřícně. "Zdá se mi to, nebojsou všechny ty systémy naprosto samostatné?"
Ingrid pomalu zavrtěla hlavou. "Obávám se, že na tohle já nestačím. Dokážeš s tím něco udělat?"
"Možná. Třeba... no, za zkoušku nic nedáme." Dotkl se ikon na monitoru a pak naťukal nový příkaz. "Nic. Dobře, a co tohle? Taky nic. Hmm. Ale jestli... Fajn, tohle by mohlo zabrat. I když ne hned. Ty už jsi hotová?"
"Dávno. Moc času nám nezbývá."
"Já vím. Ale chci se ještě podívat na pár věcí." Jonan přimhouřil oči. "Vyvolat," řekl počítači. "Týdenní přehled uživatelských připojení, šest měsíců zpět, společné prvky." Jeho prst namířil na sloupek údajů, který se objevil na zdi."Máme to! U Murphyho prdele; tohle je jediný prvek zvenčí, který přichází přímo do jeho pracovny! Co je to?"
Ingřidiny prsty se divoce míhaly. "Nic z toho, Jonahu. To jsou jeho návštěvy u koťat. Synů. Jsou v oddělené budově."
"Kruci. Počkej, podívám se-"
Na pultu se rozsvítila kontrolka.
"Už jdou," zasykla Ingrid. "Rychle."
"Jasně. Plán B. Jenom -" Jonah užasle hleděl na údaje. "Budeme po krk ve sračkách."
"Máme pozitivní identifikaci," řekla Axelrod-Bauergartnerová. Účastníci porady, skupina deseti mužů a žen, se shromáždili kolem ebenového stolu. Nacházeli se v elegantní místnosti s dlážděnou podlahou a stěnami ze zdobeného bílého kamene, kolem nichž stály stolky s občerstvením. Do ticha se ozývalo pouze šumění vody ve fontáně na dvoře; než přišli Kzintové, býval zde Herrenhaus, sídlo zákonodárného sboru.
Claude Montferrat se lehce naklonil kupředu a podíval se na svou zástupkyni. Jak jsme si všichni podobní, pomyslel si. Ne fyzicky, ale něčím v očích... Axelrod-Bauergartnerová byla bledá žena s rýsující se pneumatikou kolem pasu, což se mu v jejím věku zdálo nechutné, vlasy na levé straně měla ostříhané nakrátko a na pravé spletené do copu.
"Ano?" protáhl. Bylo důležité tento případ co nejrychleji roz-lousknout, Dohlížitel na zvířata mu byl na stopě. Nebylo by moudré přenechat příliš velkou zásluhu podřízeným, a obzvlášť téhle ženské, která sbírala informace, aby si zajistila vliv ve vyšších vrstvách lidské vlády. Dva můžou hrát tuhle hru, pomyslel si. A já to dělám líp, protože spoléhat se pouze na vydírání je primitivismus, ze kterého už jsem vyrostl. Ona neví, že jsem se dostal do jejích souborů, jinak... samozřejmě, mohla udělat totéž...
Ne. Kdyby to udělala, byl by už mrtvý.
"Z jejich hotelového pokoje. Žádná korelace s otisky prstů, samozřejmě." Změna otisků prstů a vzoru sítnice byla stará záležitost; nikdy se vám takovýmto způsobem nepodaří chytit člověka, který má přístup do podzemních krejčovských dílen. "Ale očividně si krátili volný čas starým dobrým šup-tam-šup-ven a zapomněli vyčistit matrace. Analýza DNA. Případ A, zobrazit," pokračovala. Část ebenového dřeva před každým účastníkem porady zprůhledněla a objevila se na ní molekulární analýza. "Tohle je ten muž. Mladý, ne víc než třicetiletý. Asteroiďan ze Sluneční soustavy, pravděpodobnost 93%. Tady je podoba jeho obličeje, projekce z genů a popisu hotelové obsluhy."
Přímky a křivky analýzy nahradil obraz hranaté tváře s aste-roidským pruhem vlasů. "Neobsahuje jizvy a mateřská znamínka, samozřejmě."
"Velmi zajímavé," řekl Montferrat pomalu. "Ale jak jste si jistě bezpochyby vědoma, genetický profil Asteroiďana ze Sluneční soustavy může být výsledkem náhodné kombinace; Hadí Roj byl kolonizován před pouhými třemi sty lety a imigrace

pokračovala i potom. Naše záznamy z Pásu nejsou kompletní, víte jaké máme problémy dostat je všechny k registraci."
Axelrod-Bauergartnerová s upjatým úsměvem zavrtěla hlavou. "Pravděpodobnost menší než 3%, když ji porovnáte s možností této konfigurace a vyloučíte vysoké procento obyvatel Roje, kteří jsou podchyceni v záznamech. Mimochodem, skvělá práce, co se týká falešných dokladů. Kdybychom na ně nebyli upozorněni, nikdy bychom je nedostali.
A tohle." vyvolala další analýzu, "je ta žena. Také mladá, deset let po dosažení dospělosti, a určitě pochází z Roje. Žádný záznam ze současnosti."
Montferrat povytáhl obočí, zapálil si cigaretu a lhostejně sklopil oči ke svému monitoru. "Budeme je muset zadržet jako podezřelé," řekl, "a prozkoumat jejich paměť. Ale rozhodně bych tohle nenazval pozitivní identifikací; určitě to není nic, s čím bych se odvážil jít za Kzinty." Odmlka a zdrženlivý úsměv. "Samozřejmě, pokud si troufnete sama převzít zodpovědnost..."
"K tomu si dovoluji mít výhrady... pane," řekla Axelrod-Bauergartnerová a v Montferratově hlavě se rozezněl malý

studený zvoneček. "Vidíte, našli jsme vzorec DNA stoprocentně odpovídající té ženě. Nebyl v běžném registru, ale ve starých záznamech ze Scholaria, genetický průzkum. Předválečný. Vyřazené záznamy, ale já jsem nechala bez ohledu na náklady vymést celý centrální registr a nakonec jsem zjistila, že nejsou zlikvidované. Jen uskladněné stranou..."
"To nedává smysl," řekl Grimbardsun. Byl z ekonomické regulace, starší než Axelrod-Bauergartnerová a otylejší: a méně ctižádostivý s výjimkou přikrmování svého bankovního konta, k čemuž mu jeho postavení skvěle pomáhalo. Možné problémy s Kzinty u něj vyvolávaly silné pocení a nyní měl v podpážích uniformy tmavé skvrny.
"Říkala jste, že je mladá."
"Biologicky," pronesla Axelrod-Bauergartnerová triumfálně. "Lidé z výzkumu spočítali, kolik ukazují ručičky na jejích biologických hodinách. Ale v registru Scholaria má záznam jako..."
Údaje na monitorech vystřídal obraz a Montferrat se rozkašlal, aby ukryl svou reakci. Byl vděčný za vousy a opálení, které skrylo voskovou bledost, jak se kapiláry v pokožce stáhly a odvedly krev zpět do žil a k srdci. Měl pocit, jako by jeho vnitřnosti uchopila velká studená ruka a prudce stiskla.
"Ingrid Rainesová," pokračovala Axelrod-Bauergartnerová. "Chronologický věk přes šedesát. Kvalifikovaná pilotka a počítačová čarodějka. Patrně odletěla jednou z posledních pomalých lodí, které byly vypuštěny těsně před koncem."
"Asi bych tam byl taky, kdyby mě nezajali," řekl Montferrat a potěšilo ho, jak sebou Axelrod-Bauergartnerová trhla. Tehdy ještě nebyla na světě a tohle jí připomenulo, že on alespoň kdysi s Kzinty bojoval a nestrávil celé mládí podlézavým úsilím dostat se do jejich služeb.
"Byly nás tisíce a většina se nedostala ani do blízkosti sběrných bodů. Ke konci už tam vládl pěkný zmatek." Ruka se mu ani nezachvěla, když odkládal cigaretu na popelník, a jeho oči jen lhostejně sklouzly po oválné tváři s asteroidským pruhem vlasů, který v týle přecházel do dlouhého kaštanového pramene.
"Proto byly její běžné studentské záznamy zlikvidovány," řekla Axelrod-Bauergartnerová a kývla hlavou tak rázně, až se jí zatřásl počínající podbradek. "Tak. Všechno, co jsme získali z dochovaných genetických výzkumů, je jméno a studentské číslo, které neodpovídá ničemu existujícímu. Ale DNA je naprosto shodná, o tom není pochyb. Rainesová se dostala ven na té pomalé lodi a Rainesová se nějakým způsobem vrátila, a pořád mladá."
Pořád mladá, pomyslel si Montferrat. Pořád mladá... a já sedím tady s duší starší, než je Satanova. "Vrátila se. Spadla z lodi letící rychlostí 0.999 světelné?"
Axelrod-Bauergartnerová pokrčila rameny. "Geny nelžou."
"Počítač," řekl Montferrat pevně. "Všechny body, nejvyšší priorita. Rozeslat podobenky a údaje na všechna stanoviště; za každou cenu je zadržet živé, potřebujeme informace, které mají."

Obrátil se ke své zástupkyni. "Blahopřeji, Herrenfrau Axel-rod-Bauergartnerová, skvělá práce. Chytíme ty navrátilce, a když to uděláme, všem těm svátečním bojovníkům, kteří se po tom útoku hrnou k těm idiotům z hnutí odporu, pěkně zatme. Myslím, že to je pro dnešek všechno."
Vstali a jako obvykle si potřásli rukama. Grimbardsun ji měl vlhkou a Axelrod-Bauergartnerová měkkou a studenou jako její oči. Montferrat cítil, že se jeho tvář usmívá a jeho ústa cosi mluví. Dokonalá maska spadla v okamžiku, kdy se ocitl sám v soukromí své pracovny a zahleděl se na holoprojekci na stole. Vedle ní si promítl jednu, kterou vybral ze svých zamčených a zapečetěných souborů, a porovnal skutečnost s projekcí. Z očí mu vytryskly slzy a dopadly na nezničitelnou plastickou hmotu, na tvář, kterou během posledních čtyřiceti let vídal v duchu každý den. Tvář ženy, kterou bude muset zatknout a předat vyšetřovatelům a Kzintům společně s posledním zbytkem své duše.
"Proč ses vrátila?" zašeptal. "Proč ses vrátila, abys nás v tomhle pekle ještě víc mučila?"
"Tak, teď stáhnout," řekl Jonah. Přídavná jednotka tiše pípla a vysunul se z ní biočip.
"No, tohle by mělo být užitečné, pokud se nám podaří dostat ty informace domů," řekla Ingrid otupěle a podala mu kousek průhledné zakřivené kvasitkáně.
Opatrně si odmotal obvaz a zasunul nehet zpět na místo do pružné úchytky implantované pod kůži. "Což znamená, že se nám podaří dostat nás, tohle nebo datalink do lodi."
Užitečné bylo slabé slovo; neměli se zabývat vyzvědačskou činností, ale tohle byl neocenitelný úlovek. Kompletní přepis nejdůležitějšího infosystému na Wunderlandu včetně strategických údajů. Lodě, rozmístění, kapacity. Kzintská psychologie a historie a politika, způsoby velení, strategické plánování a kriegspiel - válečné hry - hrané celá desetiletí kočičí gene-
ralitou. A všechno skrz zadní dvířka z lidského systému a pak zase zpátky do kzintského systému. Vojenská výzvědná služba SN by za tohle ochotně obětovala polovinu válečné flotily...
"Takže to by bylo," řekl Jonah. "Kvůli tomu tady sice nejsme, ale může to mít svůj význam. A je -"
Ingrid ho neposlouchala. "Počkej! Podívej se!"
"He?"
"Poplašný podprogram." Její prsty se roztančily. "Herrgott, tohle je poplach! Murphy, je to o nás, to co vysílají, jsou naše popisy a krycí jména. Jsme prozrazeni."
"Zablokuj to, rychle." Chvíli mlčky pracovali. Jonah si přejel rukou přes tvář. "Tímhle by se to mělo zdržet o půl hodiny."
"Rozhodně do nestihneme do Munchenu dřív, než ven pronikne další hlášení," řekla Ingrid. "Ne bez toho, že za sebou necháme holosignál. že tenhle systém byl do základu zničen."
"To nemusíme," řekl Jonah. Zavřel oči a přitiskl si prsty k čelu. "Kruci, co teď... transportní kabina. Počítači," pokračoval. "Je civilní systém stále připojen? Podřízen jádru?"
"Kladná odpověď. Kladná odpověď."
"Tak to je ono. Kde je nejbližší fungující kabina ke čtvrti Ba'hai? Dobře. Připoj k ní interní linku. Kód, po provedení

všechno smazat. Ingrid, jdeme."
.Je systém ohrožen?" zeptal se Šuut-Riit. Přecházel po hlavní řídicí místnosti své usedlosti. Chřípí se mu chvělo: ano, pach dvou opic, muže a... Znovu začenichal. Ano, ta žena byla plodná. Zachmuřeně si pachy uložil do paměti pro možnou pozdější identifikaci. Nebylo sice pravděpodobné, že by se s kterýmkoli z těch dvou osobně setkal, ale naděje umírá poslední.
Jeden z kzintských techniků byl tak zabrán do čtení symbolů běžících po zdi, že na protest proti vyrušování jen mávl rukou s vytasenými drápy. Guvernér se naježil, ale ovládl se; pomohlo mu, že se právě vrátil z lovu. Zabil, dobře se najedl a pářil se, takže zbavil svůj organismus hormonů, které mu bránily ro-

zumně uvažovat. Tím spíš, že většinu života musel tišit svou vznětlivost. vysokou i na kzintské poměry. Dostal pod kontrolu dech i pohyb, touhu rázovat sem tam a mrskat ocasem; napadlo ho, že to možná byla právě jeho povaha, co ho vyslalo na cestu ke zdokonalení, ten nezapomenutelný okamžik v jeslích před mnoha a mnoha lety. Zjištění, že jeho vztek může zabít a jednou zahubí i jeho, stejně jako zahubil kotě v jeho drápech.
Stráže za ním zavrčely nad technikovou drzostí, tichý hrdelní zvuk a suchý kořeněný pach zlosti. Výmluvné zavinění Šuut-Riitovy srsti, uší a ocasu je umlčelo.
"Tihle specialisté jsou všichni blázni," zašeptal po straně. "Musí se k nim přistupovat tolerantně jako ke kotěti, které tě kouše do ucha." Ve skutečnosti to byli skutečně žalostní představitelé svého druhu: jeden zakrslý se zacuchanou srstí, druhý obrovský, ale nemotorný, pomalý a tučný. Opravdoví Hrdinové! Každý Hrdina, který by se s nimi setkal, by ihned zjistil, že musejí být něčím výjimeční, protože takovíto jedinci mohli zůstat naživu jen z důvodu naléhavé nutnosti.
Guvernér disciplinovaně čekal; pohyboval se jen tak, aby mu neztuhly svaly. Velký technik si stále cosi mumlal a občas sáhl do kapsy pracovní zástěry pro cihličku tmavě rudého sušeného masa a vsunul šiji do úst. Šuut-Riit si toho všiml a zašklebil se při pomyšlení, že by někdo mohl jíst pěchotní příděly s chuti- druhý si taky něco huhňal, ale ten si žvýkal konce drápů. Ty na pravé ruce už měl celé roztřepené; v tomto stavu se nehodily k ničemu kromě škrábání ve špinavé, zplstnatělé a bezpochyby i zahmyzené srsti.
"Je systém ohrožen?" zopakoval Šuut-Riit trpělivě svou otázku. Se specialisty na infosystémy bylo stejně těžké pořízení jako s telepaty.
„Jijr\nveo? " zamručel ten menší a zamrkal. "No, to zatím nemůžeme vědět, že? Ctěný Šuut-Riite," dodal spěšně, když zachytil guvernérův výraz a pach.
"Co tím chcete říct?" zeptal se guvernér.
"No, ctěný guvernére Šuut-Riite, úspěšné tajné vložení dat je už ze své podstaty nezjistitelné, hrrrr? Víme určitě, že jsme nalezli jejich stopy. Počítači, izolovat alfa, lineární schéma, úroveň tři." Kolem celé místnosti se rozprostřelo zobrazení počítačové sítě, modré čáry s několika úseky zelené barvy. "Vidíte, vládnoucí, kam byly vloženy? Byl tak umožněn přístup z vnějšího zdroje ke konfiguračním prvkům, aniž by se to dalo zjistit. Samozřejmě jsme je neutralizovali."
Opět si strčil drápy do úst a zamumlal přes ně: "Byli to lidé, že ano? Je tu jejich pach. Velmi trojrozměrný, předpokládám že je to z té jejich opičatosti. Vytvořili nádherné herní programy, velice důmysl- Pokorně prosím o odpuštění, Šuut-Riite." Plácl sebou břichem na zem a zakryl si suchý strupovitý nos. "Jsme si tak jisti, jak jen můžeme být, že všechny neautorizované prvky byly odstraněny." Obrátil hlavu ke svému společníkovi. "Prober se, cucáku!"
"Whirrr?" zamručel obr, přestal nervózně příst a vyskočil. "Ano, ano. Krásný systém tady máte, ctěný guvernére Šuut-Riite. Ano, myslím, že jsme to zvládli. Rád bych se setkal s opicemi, které provedly tu úpravu, byla to velmi jemná práce."
"Můžete jít," řekl Šuut-Riit. Zamyšleně se nahrbil a poškrábal se za uchem. V místnosti nyní pracoval tým vnitřní bezpečnosti, který pomocí přístrojů odchytával pachové molekuly vetřelců.
"Taky bych se s nimi rád setkal," zabručel a z tenkého černého rtu se mu spustil tenký pramínek slin. S vlhkým mlasknutím jej vtáhl zpátky a širokým růžovým jazykem si olízl nos. "Opravdu velmi rád."

KAPITOLA ŠESTÁ

"Mám takový pocit, že je tu příliš velký klid," řekla Ingrid. Když na ni Jonah vrhl přes rameno zmatený pohled, pokrčila rameny. "Copak nemáš zájem o nic kulturního?"
"Mám zájem zůstat naživu," odpověděl.
Tiše kráčeli po chodníku podél řeky. Vedle nich plynul dva kilometry široký Dunaj; jiskřil modře a šedozeleně, na drobných vlnkách se vytvářela bílá pěna. Z břehu na břeh se klenul most, pod nímž proplouvaly čluny. Daleko od pronikavé chudoby obytných čtvrtí roznášel teplý větřík vůni vody, trávy a květin.
"Samozřejmě, to, že teď zůstaneme naživu, ohrožuje úspěch naší mise," pokračoval Jonah.
"Ne." Ingrid zavrtěla hlavou. "Ty se musíš vrátit."
"Já? Proč?"
"Prostě musíš." Murphyho koule! Tihle psychici z ARM se opravdu vyznají ve své práci. On už zapomněl. A co jsem já zapomněla? To není žádná legrace, mít díry v paměti. Dokonce i když jsou úmyslné.
"Na plánu nezáleží," řekl Jonah. "Pokud by to mělo vybouchnout, vybouchlo by to. A my bychom tu ránu slyšeli."
Něco ho zašimralo v mozku. "Pokud-"
"Jonahu?"
"Ale nic." Nechci si to pamatovat. Nebo možná ani není co si pamatovat. "Bolí mě ruka. To by mě zajímalo, co jsem si s ní udělal?"

"To taky nemusíš vědět." Tohle bylo už podesáté, co se na to zeptal. Psychici na něm očividně provedli nějaké mocné kouzlo voodoo.
Zastavili si rikšu a vylezli si na sedadlo pro dva. Oba byli překvapeni, když na ulicích uviděli tato malá vozítka; stroje přece nemohly tolik podražit. Muž opírající se do pedálů byl hubený, jen šlachy a kůže, oblečený pouze do rozedraných krátkých kalhot. Ne, nešlo o to, že by stroje byly tak drahé, ale práce byla tak levná, alespoň práce jistého druhu. Ti, kdo měli schopnosti a vzdělání využitelné v kzintském vojenském průmyslu, dostávali velmi slušně zaplaceno. A pro rostoucí počettěch, kteříjeneměli, zbývalo jen to, co si vydělali hrubou prací: hladové mzdy.
Přestaň se starat o potíže Wunderlandu a soustřeď se na důležitější problém: jak si zachránit vlastní zadky-, řekla si v duchu, když zahýbali do čtvrti Ba'hai. Zpátky k Haroldovi... trhla sebou. A pak do Roje. Kočičí Smrt čeká a Markham je prostě bude muset přijmout; to byla jedna z předností lodi se svou vlastní vůlí. A pak rychle pryč ze systému. Šipky obvykle neměly nic, co by se blížilo mezihvězdné kapacitě, ale se stá-zovým polem se všechno měnilo. Rychle pryč, odeslat vzácné údaje a čekat na flotilu, aby je vyzvedla. Uvnitř stázového pole se jim nemohlo nic stát, ale stázovým polem jako celkem se dalo manipulovat pomocí gravitačního polarizéru...
Naděje na to, že z toho vyváznou se zdravou kůží, se teď zdála být tak mizivá, že snad ani nemělo smysl se tím zabývat. Teď...
Do té lodi se vejdeme tři. Hari, tentokrát tě neopustím.
Zahnuli na ulici, která vedla k Haroldovu baru. Ingrid stačila zahlédnout Hariho, jak stojí společně s Claudem u dveří. Pak se odevšad vyhrnuly davy policistů s černými přilbami a zpoza střech se tiše vynořila vznášedla. A za nimi obrovské rudo-oranžové tvary -
Skulili se spolu s Jonahem z rikši každý na svou stranu tak plynulým pohybem, jako by ho měli nacvičený. Světelná tužka

v její ruce zapískla a policista, na něhož namířila, padl k zemi jako loutka s odstřiženými provázky. Vrhla se kupředu, otočila se a pokusila se namířit na Kzinta a - Temnota.
"Je výslech u konce?" Šuut-Riit se pohodlně rozvalil na pohovce za svým pracovním stolem; z misky vedle něj stoupal aromatický kouř.
Holo na protější zdi zobrazovalo místnost v podzemí velitelství munchenské policie; kombinace lidských a kzintských postupů se už dlouho osvědčovala jako nejlepší metoda této práce. Byl tam Ktiir-dohlížitel na zvířata a bezejmenný telepat s neudržovanou srstí a pokroucenýma rukama. Šuut-Riit viděl, že jeho hruď je potřísněna zvratky, a slyšel jeho mumlání:
"...salát, ne, ne, ak, ak, pft, ne, prosím vařená mrkev ak, pffts..."
Lehce se otřásl soucitem a pomyslel si, jaké to musí být, vstoupit do prostoru volných asociací lidské mysli nacházející se pod vlivem drog a bolesti. Telepatie se nepodobala řeči; byla sdílením, které se dotýkalo i pocitů a paměti. A jídlo patřilo k základním živočišným pudům. Jistě bylo nepříjemné sdílet už jen vzpomínku na pojídání sežehlého masa, které měli lidé tak rádi, když už jen z jeho pachu se jednomu obracel žaludek, ale vařené rostliny... Telepat vytáhl cosi z váčku na svém zápěstí, a než si to přitiskl ke kůži na krku, pečlivě si na onom místě rozhrnul srst. Zasyčelo to a Kzint se s úlevným výdechem sesunul k zemi a opřel se zády o zeď. Přivřel oči, položil si bradu na kolena a s vystrčeným jazykem začal nepravidelně příst.
Šuut-Riit nakrčil nos a zaplašil falešný soucit. Jak je možné sympatizovat s něčím, co se stalo dobrovolně otrokem drog? A k tomu ještě výtažku ze stondatí krve.
"Ano, Šuut-Riite," řekl Ktiir-dohlížitel na zvířata. "Telepatova zjištění souhlasí s poznatky, které získaly vycvičené opice s pomocí těch jejich drog pravdy." Šuut-Riit si připomněl, že tyto drogy prostě pouze odstraňují zábrany. "Jejich pokus byl
pouze dodatečným nápadem, který měl doprovodit útok opičí lodi. Ke zpomalení modulu s těmahle dvěma použili nějaký gravitační prostředek; přistáli v opuštěné oblasti, využili zmatku po útoku a pěšky se dostali do města. Jejich cílem bylo spustit autodestrukční mechanismy na vaší usedlosti, ale jejich plán selhal."
Šuut-Riit se zamyslel a přenesl pohled na člověka, který stál za kzintským styčným důstojníkem. "Vy nejste velitel munchen-ské policie," řekl.
"Ne, Šuut-Riite," odpověděl člověk. Byla to žena. Měla ochablé tělo, takové, jaké se nepříjemně rozmáčkne, když se do něj zaboří tesáky, a holo nějakým způsobem zprostředkovávalo pocit, že i nechutně páchne.
"Zástupkyně velitele Axelrod-Bauergartnerová k vašim službám, vládnoucí."
Jeho titul pronesla v jazyce Hrdinů s pozoruhodně dobrou výslovností. Poněkud drzé? Možná, ale také chvályhodné a jejímu podřízenému postoji se nedalo nic vytknout. "Velitel Montferrat-Palme mne pověřil vyšetřováním; dospěl k závěru, že tento případ není tak důležitý, aby vyžadoval jeho osobní účast."
" Črrriii, " zavrčel Šuut-Riit a otřel se tváří o kus dřeva ve stojánku na svém stole. Tak ta mršina Montferrat nepovažuje útok na guvernérův osobní bezpečnostní systém za důležitý? Ta opice má nějak zpřevracený zebříček hodnot. Člověk na obrazovce poněkud zbledl při pohledu na kzintský ekvivalent vzteklého zamračení; Šuut-Riit přetáhl rty přes tesáky a pokračoval:
"Ukažte mi ty osoby." Axelrod-Bauergartnerová ustoupila stranou, čímž mu odhalila pohled na dva lidi připoutané plastickými manžetami ke složitým přístrojům. Byli to dva ukázkoví představitelé své rasy. vysocí a štíhlí, patrně příslušníci poddruhu vypěstovaného v podmínkách nižší gravitace. Oba byli v bezvědomí, ale kromě několika šrámů, odřenin a podlitin vypadali nedotčeně. "V jakém jsou stavu?"

"Žádné nenapravitelné fyzické nebo psychické poškození, Šuut-Riite," řekla Axelrod-Bauergartnerová s úklonou. "Jaké

jsou vaše rozkazy, co se týče jejich dalšího osudu?"
"Rrrrr," broukl Šuut-Riit a natočil hlavu, aby si mohl o dřevo otřít spodní část čelisti. Poslední veřejný lov se uskutečnil včera a byl to ten, kterého se zúčastnili i jeho synové. "Za jak dlouho budou v takové kondici, aby dokázali alespoň chvíli běžet?"
"Půl týdne, Šuut-Riite. Dávali jsme si pozor."
"Připravte je." Jeho synové? Neměl by být příliš shovívavý. Ted' bude třeba vyřídit nechutně mnoho administrativního vyřizování; i tak bude pěkně dlouho připoután k práci. Ať se ti malí ďáblíci věnují studiu a on je navštíví, až bude tohle všechno vyřízeno. Kromě toho, dokud byli tito dva na svobodě, cítil jistou touhu vypořádat se s nimi osobně, ale jako zajatci se stali jen dalšími dvěma kusy opičího masa - a to bylo pod jeho úroveň. "Dejte dohromady slušnou várku a připravte je na konec týdne do Veřejné Obory. Konec."
"To byl Suuomalisen, koho jsem viděl odsud odcházet?" zeptal se Montferrat.
"Copak znáš nějakou jinou tlustou ropuchu, která vypadá, jako by právě spolkla nejtučnější mouchu na celé planetě?" Yarthkin se usmál jako žralok, usadil se za svým stolem a odsunul stranou hromádku datačipů. "Sedni si, Claude, a dej si něco k pití. Pokud to pro tebe není příliš brzy."
"Tři odpoledne příliš brzy? To je nevkusné, dokonce i na tebe." Ale ruka, kterou natáhl pro sklenici Maivina, se mu lehce třásla a šaty měl celé pomačkané. "Ale proč byl tak šťastný?"
"Právě jsem mu prodal Haroldův Pozemský bar," řekl Yarthkin klidně. Chlapecky bezstarostně se zasmál. "Prosit!" připil Mont-ferratovi a obrátil do sebe svou sklenici.
"Cože!" Jeho společník vyskočil ze židle. "Proč - co - Vždyť jsi tu svini odmítal celých třicet let!"
"Svini, Claude? Co ie na něm tak mimořádně svinského?" Yarthkin se naklonil kupředu a položil si bradu na spojené palce. "Nebo jsi zapomněl, kdo bude pozítři opičím masem?"
Reakce byla mnohem silnější, než očekával. Montferrat sebou trhl, jako by mu tělem projel elektrický výboj, a vyrazil ze sebe suchý dávivý zvuk. Pak najednou orlí maska Herrenman-na popraskala a svraštila se jako balon, ze kterého byl odsát vzduch... a Montferrat si ukryl tvář do dlaní a rozplakal se. Yarthkin polkl a podíval se stranou; Claude byl kolaborant a zaprodanec a bezostyšný vyděrač... ale nikdo by neměl vidět muže tak obnaženého. Bylo to obscénní.
"Seber se, Claude; už čtyřicet let vím, že jsi parchant, ale myslel jsem, že jsi aspoň muž."
, Já taky," vzlykl Montferrat. "Měl jsem dokonce medaile, které to dokazovaly. Ve válce jsem bojoval dobře."
„Já vím."
"Tak když, když, když nás odvedli z vězeňského tábora, opravdu jsem si myslel, že můžu být užitečný. Opravdu." Zasmál se. "Život musel pokračovat, zločinci se museli chytat, byli jsme poraženi a odporto každému jen ztěžoval. Byl jsem dobrý policista. Pořád ještě můžu být."
Napil se, rozkašlal se, znovu se napil. "Korupce, to musel dělat každý. Nepustili by tě výš než k pochůzkové službě, kdybys nebral úplatky; musels v tom jet s nimi. A kdybych nedosáhl povýšení, co bych svedl? Tohle jsem si pořád opakoval, ale každý rok jako by se ztrácel kousek mého já. A teď, teď je Ingrid zpátky a já vidím v jejích očích sám sebe a vím, co jsem - stejný parchant jako ta mrcha Axelrod-Bauergartnerová. Na tomhle mě dostala a teď se jen škodolibě chechtá a já jsem nemohl, nemohl jsem to udělat. Předal jsem to jí a šel jsem pryč a od té doby jenom piju a ona dostane moji hlavu a já si to zasloužím, pokoušet se ji zastavit je-"
Yarthkin se natáhl kupředu a uštědřil policistovi mohutný pohlavek. Úder se rozlehl úzkou místností jako výstřel z pušky. Montferratova nálada se bleskurychle změnila. Se zuřivvm za-

vrčením sáhl po své pistoli. Ale alkohol zpomaluje, a než se stačil své zbraně dotknout, mířil mu mezi oči omračovač.
"Nein, nein, příteli," řekl Yarthkin vesele. "Strašně z toho bolí hlava. Claude. Poslyš, neříkám, že si to nezasloužíš, ale když se teď obětuješ, nijak tím Ingrid nepomůžeš." Držel zbraň bez hnutí, dokud se Montferratovi nevrátilo sebeo vládání, pak ji položil vedle sebe na stůl a nabídl mu cigaretu.
"Omlouvám se," řekl Montferrat a hedvábným kapesníkem si otřel tvář. "Nesnáším sebelítost." Ironická objektivita ho zahalila jako rozedraný plášť.
Yarthkin přikývl. "To už je lepší, kamaráde. Prodávám klub, protože potřebuju peníze, abych mohl založit své lidi, kteří nechtejí jít semnou."
"Jít s tebou? Kam? A co to má společného s Ingrid?"
Yarthkin se opět usmál a odklepl si popel z cigarety. Zářila z něj dobrá nálada a něco, co mu už velmi dlouho chybělo. Co? pomyslel si Montferrat. Mládí to není... ano, to je ono. Vědomí cíle.
"Každému člověku se nedostane příležitosti napravit to, co neudělal dobře," řekl. "A to je, příteli Claude, důvod, proč do toho jdu. Chceme dostat Ingrid z Obory. Nebo se o to aspoň pokusit." Zvedl ruku.
"Nepokoušej se se mnou vyjebat, Claude; vím stejně dobře jako ty, že tamní systém je řízen z velitelství munchenské policie. Jedna ošklivě potrhaná mrtvola vyměněná za jinou, který kočičák to pozná? Už se to dělalo dřív."
"To je zvláštní, že tě to napadlo," řekl Montferrat a otupěle zavrtěl hlavou.
"Posledních pár dní hořce lituju, že jsem se vždycky držel stranou všeho, co mělo něco společného s Hony. Nemohl jsem... Příliš často jsem se na ně musel dívat."
To je zvláštní, jak rychle lidé propadnou zoufalství, když klesnou na dno, pomyslel si Yarthkin. Jako by naděje představovala příliš velkou námahu. V tomhle tedy spočívá kapitulace, v tom, že člověk podlehne vyčerpání duše?
Nahlas řekl: "Počítači, přístup k souboru TillEulenspiegel. "
Povrch desky jeho stolu se rozzářil a pak se na něm objevily sloupce kódovaného textu. Montferrat se napřímil a zaklel.
"Jak... když jsi celé ty roky měl tohle, proč jsi toho nevyužil?"
"Claude, největší nevýhodou vydírání je to, že dává oběti nejlepší možnou pohnutku hledat způsob, jak tě navždy

umlčet. A to je riskantní, obzvlášť když máš co do činění s policií. A co se týká toho, jak... Nedomníváš se, doufám, že máte u policie ty nejlepší lidi?"
Přimhouřil jedno oko a jeho drsný hlas změkl. "Nemysli si, kamaráde, že bych to nepoužil, kdybys nespolupracoval, a je tam toho víc než dost na to, aby tě přeřadili do kategorie lahůdek. Ber to jako boží pokyn, aby ses vrátil na stezku spravedlivých."
"Říkám ti, přístupové kódy k Oboře má Axelrod-Bauergart-nerová! Můžu se přes ně dostat, ale okamžitě se na to přijde."
"Počítači, zobraz soubor Niebelungen AA37BÍ22. Zatraceně chudá fantazie, ten kód... Tady to je, Claude. Všechno, co jsi kdy chtěl vědět o své nejctižádostivější podřízené, ale bál ses zeptat, včetně jejich soukromých překlenovacích programů." Další odklepnutí popela. "K sakru. Claude, vždyť ty to můžeš narafičit tak, aby to vypadalo jako její chyba, i kdyby kočičáci cítili toho příslovečného hlodavce."
Montferrat si uhladil blůzu uniformy a jako by si tímto gestem navlékl neviditelné brnění. "Zdá se, žes udeřil na citlivé místo, kamerat, " řekl bezstarostně. "Ale ne že by mě to nějak zvlášť bolelo. Takže plán je takový, že Ingrid a jejího milého Aste-roiďana vyfoukneme Kzintům zpod fousů a ty odejdeš do podzemí?"
Yarthkin se zasmál. "I když se zdá, že je to naopak, starouši, byl jsi z nás dvou vždycky větší romantik. Ten, který dělal vznešená gesta. Nic takového: Ingrid a já se ztratíme v Roji."
"A ten chlap, Jonah?"
"K čertu s ním. Ať si ho kočičáci nechají. Svoji práci odvedl v okamžiku, kdy se jim nepodařilo dostat z něho pravdu."

Montferratovi se podařilo zasmát. "Tohle je docela výměna rolí, Haři... ale tenhle poslední zvrat, zdá se, že by to i mohlo vyjít." Napřáhl ruku. "Vidím, že mi držíš pistoli u hlavy, ale proč ne? Takže zase pracujeme spolu, co?"
"Tak dobře, poslouchejte," řekla dozorkyně.
Jonah potřásl hlavou, aby se zbavil posledních zbytků mlhy. Ingrid seděla vedle něho na prosté dřevěné lavici v ohradě... kdysi to byly šatny venkovského klubu. Teď shluk napůl zřícených budov uprostřed bujné přerostlé vegetace; strana otočená ke zbytkům trávníku a terasy byla ohrazena šokovým polem. Jonah se rozhlédl; byly tam přibližně dva tucty lidí, všichni oblečení v šedých trestaneckých blůzách a kalhotách. Všichni mlčeli. Šokové hole dozorců si to vynutily. Někteří plakali, jiní seděli strnule a kolem se šířil nepříjemný zápach výkalů.
"Dostanete hodinu náskok," řekla dozorkyně znuděným hlasem. "A radím vám dobře, utíkejte, co vám budou síly stačit."
"Sama si utíkej!" houkl někdo a zasmál se, když zvedla hůl. "Co chceš udělat, ty kočičácká kurvo, odsoudit mě k smrti?"
Dozorkyně pokrčila rameny. "Už jste někdy viděli domácí kočku, jak si hraje s klubkem? Když je zklamete, budou si vás pošťuchovat dokola jako hračku." Ustoupila a dveře se otevřely. "K čertu, unikejte jim dva dny a možná vás nechají jít."
Hřmotný muž na kraji řady vyskočil a vrhl se na ni, ale byl odražen zpět, když prošla dveřmi. Zasmála se skrz průhlednou plochu. "Dobře se bavte, kotlety. Budu se dívat, jak umíráte. Pět minut do zrušení štítu."
"Jsi v pořádku?" zeptal se Jonah. Ani jeden z nich neutrpěl během výslechu žádnou vážnější fyzickou nebo psychickou újmu; vyslýchali je na policejním velitelství, kde byly k dispozici všechny nejmodernější metody, takže vyšetřovatelé nemuseli sahat ke krutým experimentům. Apsychikové odvedli
skvělou práci; telepatický výslech má tu slabost, že odhalí jen to, co vyslýchaný považuje za pravdu. Dalo by se diskutovat o tom, zda bloky a uměle vložené vzpomínky vydrží... Kzintští telepate však nenáviděli kontakt s lidskou myslí natolik, že v něm nikdy nesetrvali déle, než bylo nezbytně nutné, a drogy, které jim pomáhaly rozvinout jejich schopnosti, málo přispívaly k motivaci nebo inteligenci.
"Skvěle," řekla Ingrid a zvedla hlavu z kolenou. "Jen přemýšlím, jak je to tam asi krásné." Na řasách se jí třpytily slzy, ale hlas měla pevný.
Překvapeně se zahleděl přes téměř nepostřehnutelné chvění šokového pole. Dlouhá zlatozelená tráva posetá květy jako živými šperky se vlnila pod paprsky pozdně odpoledního slunce. K jezírku pod úpatím kopce se slétali plameňáci. Dál se rozprostíraly lesy s bíle kvetoucími keři na pozadí třpytivě olivové hnědi kampfwaldových stromů. Šokové pole propouštělo dovnitř vzduch vonící zetlelým listím, zelení a čistotou.
"Máš pravdu," řekl. Stiskli si ruce, objali se, o krok ustoupili a formálně jeden druhému zasalutovali. "Jsem... rád, že jsem tě poznal, poručice Ingrid."
"Nápodobně, kapitáne Jonahu." Uličnický úsměv. "Do vesmírné prdele, ještě přece nejsme mrtví, co?"
"Heh. Heh-heh." Před Jonahovýma očima tančila barevná světýlka a ještě zvyšovala nevolnost, která mu obracela žaludek. V ústech se mu hromadily zgumovatělé sliny, když se vrávoravě šplhal přes okraj rokle a prodíral se kravinami, které se po něm sápaly svými trny a ostrými listy. Zakopl a skulil se po šedesátistupňovém svahu na dno rokle pokryté drobným štěrkem a trávou, která připomínala špagety. Chtělo se mu zůstat ležet a odpočívat, Murphy, odpočívat... Vracely se mu vzpomínky. Jeho podvědomí očividně uvěřilo, že žádné další vyšetřování nebude. Věřilo, že už budou mrtví. Můj nehet. Musím utéct. K smíchu. Ale musím to aspoň zkusit...

Vyskočil na nohy a otočil se čelem k místu, odkud se skutálel; přinutil se zhluboka dýchat, přestože ho v plicích pálilo a svíralo, jako by vzduch, který do nich pumpoval, byl vakuem, inertním plynem. Na nohou se držel jen silou vůle. Zamrkal, aby přiměl oči zaostřit. Stál v pruhu jasného slunečního světla. Les nad ním se mihotal v mnoha odstínech zelené, zlaté a hnědé a vlhká půda pod jeho nohama ho neuvěřitelně chladila. Vítr vanul proti němu, což znamenalo, že Kzint nebude větřit, ale půjde po stopách. Kzintové neměli tak citlivý nos jako například psi, ale mnohonásobně lepší

než lidé.
A já musím smrdět až do nebes, pomyslel si. Sám cítil svůj pach; odkašlal si, odplivl a pevněji sevřel svou improvizovanou zbraň. Byl to klacek, na jehož konci byl na kusu tenké, ale pevné liány přivázán kámen o velikosti poloviny lidské hlavy. Díky Murphymu, že wunderlandská flóra nezapomněla na plazivé rostliny...
"Jednoho!" zamumlal si sám pro sebe. "Spravedlnost neexistuje, já vím, ale prosím, aspoň jednoho."
Dech se mu zpomalil a náhle si uvědomil, že má žízeň a že se mu vnitřnosti bolestně svírají prázdnotou. Slunce měl vysoko nad hlavou; to už uplynul skoro den? Kolik z těch ostatních je ještě naživu?
Na okraji strže, deset metrů nad hlavou a dvacet metrů daleko, zpozoroval pohyb. Zamával svou primitivní zbraní, zařval a Kzint, který běžel po všech čtyřech, se zastavil. Vztyčil se jako rudohnědá zeď ozářená slunečním světlem na zeleném pozadí vysokých stromů a zablýskl bělostnými tesáky.
Velké kulaté oči. Přestože Jonah tak daleko neviděl, dovedl si představit jejich zornice zúžené do nepatrných štěrbinek; domovský svět Kzintů nebyl jen chladnější než Wunderland, ale také zšeřelejší. Široké uši se vztyčily a pátraly po zvuku; sluch Kzintů byl tak dokonalý, že dokázali v šumu okolí rozeznat tep lidského srdce. Tohle byl mladý samec, přespříliš dychtivý zabíjet a pít slanou krev. aby ukojil žízeň a mohl odpočívat...
"Tak pojď, ty kšale. ty požírači stondatů," zařval Jonah prská vým jazykem Hrdinů. "Pojď si pro jméno, ty zbabělý potomku zbabělců, nažer se mých hoven, ty mrchožroute! Č'roul tě!"
Kzint za vyl; byl to ryk čistého vzeku, který naplnil úzkou rokli. Opět zařval a odrazil se k neuvěřitelnému skoku, jímž se přenesl do poloviny příkrého svahu.
"Teď, Ingrid. Teď!" vykřikl Jonah a rozběhl se kupředu.
Žena se vynořila z hustého podrostu na kraji svahu, kde díky vodě vyrostlo vyšší křoví. Vztyčila se právě v okamžiku, kdy se Kzint nacházel ve vrcholu oblouku svého druhého skoku a rýsoval se proti obloze jako orel, ruce s vytasenými drápy připravené drásat a trhat. Zvedla třímetrový oštěp, tupý konec opřela o zem a ostrý namířila na břicho nepřítele. Ozval se vlhký trhavý zvuk, slyšitelný i přes divoké bolestné zavřeštění.
Kzint dopadl na zem, převrátil se na bok a začal se svíjet a skučet. Dlouhý oštěp mu stále trčel z těla. Jonah přinutil zesláblé nohy k běhu a skoku. A pak tam byl, mezi keři, a Kzint tam byl také, zmítající se v křečích. Jonah se rozpřáhl a kámen rozdrtil pracku, která se mu sápala po hrdle; Kzint opět zakvílel, zdravou rukou uchopil oštěp a vytáhl jej, zatímco chňapal po Jonahovi zuby a držel si jej tak od těla. Z druhé strany přiběhla Ingrid s dalším oštěpem a začala zuřivě bodat. Jonah nebral ohled na tesáky a rozpřáhl se oběma rukama. Kámen dopadl na místo, kde svalnatá šíje přecházela v mohutné rameno, a cosi prasklo. Úder byl tak silný, že ho rozbrněly paže.
Dvojice lidí neustávala v pohybu, bodala, drtila, kryla se, odskakovala a opět útočila, ale zraněný Kzint se k nim plazil s nelidskou vitalitou, vrčel, kňučel a plížil se kupředu i přesto, že se mu z místa, odkud si vytrhl oštěp, vyhrnuly temně růžové vnitřnosti. Srst, maso, kousky listí, vířící prach... Až dokud nebylo zlomeno příliš mnoho kostí a prolito příliš mnoho jasně rudé krve. Obrovské tělo zůstalo ležet na místě a jen sebou škubalo. O kus dál klesli k zemi oba lidé a vzlykavě lapali po dechu; i přes hučení v uších slyšel Jonah výkřiky, které postupně přešly v kvílivá slova v jazyce Hrdinů:

"To bolí..." Asteroiďan se zvedl na kolena. Jeho stín dopadl na krvavé, vytřeštěné oči nepřítele. "To bolí... matko, ty ses vrátila, matko -"
Rozdrcené pracky začaly napodobovat pohyby kotěte sajícího mateřské mléko. "Pomoz mi, matko, utiš ten hluk v mé hlavě, matko..." Nakonec Kzint zemřel.
"Tak to by bylo." Jonaha zabrněla špička prstu. "Do prdele, nemůžu utéct!" zařval vztekle.
Ingrid se pokusila zvednout, ale se slabým výkřikem upadla zpět do trávy.
Jonah se k ní sklonil a dotkl se cárů na jejím stehně, ve které se proměnila nohavice šedých kalhot. "Je to zlé?"
Rozhrnul potrhanou látku. Po štíhlé noze stékala krev; sice netryskala, ale plynula dost silným proudem.
"Kurva, sprané, sprané, sprané!" Utrhl si z blůzy pruh látky na tlakový obvaz a připevnil jej kusem liány.
"Tady máš oštěp, opři se o něj a pojď. " Vrátil se k mrtvému tělu, na jehož opasku visel nůž, wtsai s dlouhou těžkou čepelí. Jonah opasek odepnul a pověsil si jej přes rameno jako ban-dalír.
"Jdeme," řekl a lehce zavrávoral. Ingrid se opřela o oštěp tak ztěžka, až se jeho tupý konec zaryl několik centimetrů do země, a zavrtěla hlavou.
"Ne, jen bych tě zdržovala. Ty jsi ten, kdo se musí dostat pryč." Jeho prst opět zabrněl, aby mu to připomněl. A ona je Hariho děvče, ne moje. Ale - Vrátila se mu další vzpomínka. Zasmál se.
"Je tu něco k smíchu?"
"Jo, možná že je! Možná že - k sakru, vsadil bych se, že to zabralo!" "Co zabralo?" "Řeknu ti to cestou."
"Ne, neřekneš, protože s tebou nikam nepůjdu. A teď padej!" "Murphyho hovno, poručice. A teď pohni zadkem, to je rozkaz!"
Nic už neřekla, ovinula mu paži kolem ramene a společně kulhavě vykročili lehce se svažujícím dnem rokle. Ingrid se ulič-nicky usmála: "No, nezdá se, že bychom měli kam jít, co?"
Kzintský guvernér Wunderlandu unaveně kráčel směrem k bráně příbytku svých potomků a nepřítomně přemýšlel. Hon dopadl dobře a lidští vetřelci se už asi vydali na krátkou pouť zažívacím traktem některého šťastného Hrdiny, takže si konečně mohl dopřát trochu odpočinku.
Možná jsem tam měl zůstat a sám se pustit po jejich stopách, napadlo ho, když s roztržitým mávnutím prošel kolem posledního strážního stanoviště.
Ale ne, proč se obtěžovat. Ta kořist už byla jednou chycena a tohle bylo jen opakování.
Šuut-Riit prošel opravenými dveřmi, které se před ním otevřely, a v nečekaném tichu se překvapeně rozhlédl. Dvůr byl

opuštěný a od jeho poslední návštěvy neuběhlo ještě ani sedm dnů, takže na další vražedný pokus by bylo příliš brzo. Naopak, starší děti ho měly nedočkavě vítat, vyptávat se a lísat se... Otočil se a na terminálu u dveří vyťukal zprávu.
Nic. Kzint zmateně zamrkal. Podivné. Žádnou poruchu mu nehlásili. Veden instinktem klesl na všechny čtyři a zavětřil; cítil obvyklou vůni písku, kamene a kovu, pach mnoha mladých Kzintů. A ještě něco. Olízl si nos a s napůl otevřenými ústy se zhluboka nadechl.
Uskočil dozadu, nahrbil se a s naježenými chlupy zasyčel. Mrtvé maso a krev. Prudce se otočil a sáhl po vnějším komunikátoru. "Kapitáne Stráže, odpovězte. Kapitáne Stráže, okamžité odpovězte. "
Nic. Sehnul se, napjal svaly a vyskočil na vrchol zdi. Přivítal ho praskavý zvuk a modrý výboj kolem jednoho z řady kovových hrotů. Dlaněmi mu projela ostrá bolest. Zábrany byly nastaveny na nejvyšší výkon. Dopadl zpátky na zem a foukal si na popálené ruce. Lomcoval jím vztek, mnohem silnější než

bolest nebo myšlení: někdo ohrozil jeho děti, jeho budoucnost, krev Riitů. S nehlasným vrčením se po všech čtyřech rozběhl přes pustý dvůr k budovám.
Vládla tam tma, osvětlovací panely byly zhasnuty, ventilátory mlčely; poprvé to tam dokonce vonělo jako v hradech doma, starým kamenem, železem a krví. Čerstvou krví na něčem poblíž vchodu. Přikrčil se a obrovské kruhy jeho očí zčernaly, jak se zornice roztáhly. Meč, půldruhametrová kreera s dvojitým zubatým ostřím. Skutečná ocelová zbraň, určená pro výcvik, ze zapečetěné zbrojnice, k níž měl přístup jen on sám. Nebral ohled na bolest v ranách, které se otevřely, když spálená kůže popraskala, a uchopil dlouhý kostěný jílec opletený kůží. Na čepeli se lesklo cosi tmavého a vlhkého a lpělo na ní několik rudooranžových chlupů.
Cítil tíhu meče v ruce, když se přikrčil do obranného postoje a zvedl zbraň do úrovně očí. Před ním se klikatila chodba; při slabém světle z řídce rozmístěných světlíků vystupovaly z hustého šera rohy žulových bloků a černé kovové dveře s centrálními zámky ve tvaru maskovaných tváří starověkých válečníků. Šuut-Riit měl nastražené uši a spodní čelist spuštěnou až na hrud', aby jeho čichovými cestami prošlo co nejvíce vzduchu a také aby mohl okamžitě zatnout tesáky do všeho, co by se dostalo přes zbraň v jeho rukou. Opatrně se krok po kroku sunul chodbou směrem k centrální věži, kde bude moci něco udělat, i kdyby to mělo být jen zapálení signálního ohně.
To je šílené, prolétlo mu hlavou, když zahýbal za temný roh. Bylo to šílené; připomínalo mu to staré písně jeho domoviny. Něco jako Oblého ni Zeeroau, kde skupina Hrdinů bránila pevnost proti prorokovi, ale zranění a zesláblí jeden po druhém umírali, až ty, kdo zbyli, zahnal hlad do katakomb - poslední lov a strašlivá hostina.
Šuut-Riit se za rohem zastavil a s pozvednutou zbraní se otočil, aby mohl čelit připadnému útoku. Nic - ale při své otočce se dostal až k protější stěně a zaslechl tiché mňoukání. A učí-
til silný pach kzintského masa. Dveře a před nimi první mrtvola. Z měkkých tkání toho mnoho nezbylo, ale tvář zůstala nedotčena. Jeden z jeho starších synů, zuby vyceněné ve smrtelném šklebu; kolem rozlitá krev, mnohem víc, než mohlo náležet jedinému tělu. Stěny, podlaha, strop; všude rudé stříkance a ulpělé kusy vnitřností. U zdi leželo zlomené kopí čugra a vedle něj roztříštěný kovový štít; zvuky pronikaly dveřmi, které střežil jeho mrtvý syn, ale teď nebylo slyšet nic.
Ne, počkat. Napnul sluch na maximum. Dech. Mnohonásobné rychlé oddechování. Zkusil dveře; byly odemčené, ale zevnitř něčím zatarasené.
Když se o ně plnou vahou opřel a ony zaskřípaly, ozvalo se zpoza nich mňouknutí. "Otevřete," přikázal. "Okamžitě."
Další zamňoukání a pak kovové rachocení. Veřeje povolily a on v nich zůstal stát.
Děti, pomyslel si. Natěsnané v houfu ve vzdáleném rohu místnosti. Třesoucí se skvrnité kožíšky a velké vyděšené oči u-přené na něj; tohle byli ti mladší, koťata sotva odebraná matkám. Jakmile vstoupil, spustili tenké iiiju-iiiju-iiiju, což byl kzintský ekvivalent dětského pláče ze strachu.
"Tati!" vykřiklo jedno z nich. "Máme hrozný hlad, tati. Strašně se bojíme. On říkal, že máme zůstat tady a neotvírat dveře a neplakat, ale pak jsme zvenku slyšeli hrozné zvuky a už to trvá tak dlouho a máme hlad, tati, tati -"
Šuut-Riit ze sebe vyrazil krátký hrdelní zvuk. Podíval se dolů; vctsai jeho syna bylo zastrčeno z vnitřní strany za dveře. Koťata to musela udělat na jeho příkaz, zatímco on čekal venku na lovce. Šílený hlad setřel i tu trochu trpělivosti, kterou v sobě dospívající Kzintové mají, a intelekt zrovna tak; nedobývali se do zavřených dveří, když měli po ruce čerstvé maso a v nozdrách vůni krve.
"Ticho," zavrčel Šuut-Riit a koťata se opět semkla do houfu. Přinutil se mluvit vlídně. "Stalo se něco velmi zlého," řekl. "Váš bratr měl pravdu, musíte zůstat tady a být úplně zticha. Já... já nebo nějakýjiný dospělý se brzy vrátí a nakrmí vás. Rozumíte?"

Nejistě přikývli. "Až odejdu, dejte ten nůž zpátky na místo. A potom čekejte. Je vám to jasné?"
Zavřel za sebou dveře, které koťata ihned zablokovala, a podíval se do tváře svého syna.
"Nezemřel jsi nadarmo, můj statečný," zašeptal tiše a přikrčil se s mečem připraveným k boji. "Kdaři-Riite," udělil svému mrtvému synovi plné jméno. Teď musím čekat. Čekat, aby se ujistil, že ho žádný z těch, kdo zešíleli hlady, neslyšel a pak udělat to nejlepší, co bude moci. Nakonec někdo spustí poplach. Malá koťata postrádala onu hormony poháněnou maniakální energii dospívajících. Ona přežijí.
"Zroghte-kapitáne Stráže," zaúpěla žena. "Och, díky Bohu!"
Velitel guvernérovy osobní stráže se zvedl ze svého spacího boxu, zamrkal a poškrábal se za uchem.
"Ano, Henrietto?" řekl.
"Jde o Šuut-Riita. Zroghte-kapitáne Stráže, to nebyl on, kdo odmítl odpovědět, já jsem to věděla a teď jsme našli narušení, technici říkají, že předtím něco přehlédli, pořád se s ním nemůžeme spojit do budovy dětí. A v záznamech stojí, že zbrojnice je otevřená a mladí nedostali celý týden najíst!"

Kapitán stráže nemámil čas hovorem se vzlykající ženou; dost času zabere, než se jim podaří prolomit fyzickou obranu ubytovny dětí.
"Hrrnnngg-ha," zasupěl Šuut-Riit s vyplazeným jazykem. Roh výcvikové místnosti mu poskytoval málo možností k obraně, stoly a přístroje jen o trochu více. U jeho nohou ležel asi tucet štíhlých těl. Ti, kteří dosud žili, se stáhli do protějšího kouta. V očích, jež na něho zíraly z vyhladovělých tváří, nezůstalo mnoho přičetnosti, ne tolik, aby je napadlo použít raketové zbraně. Mdlé sluneční světlo dopadalo na jejich vyceněné zuby, na propadlá břicha pod vystouplými žebry.
Při tom posledním útoku mě skoro dostali, pomyslel si. Přepadla ho jakási zvláštní odtažitost; se smutnou pýchou si všiml, jak i teď koordinují své pohyby a roztahují se do půlkruhu, aby mu zahradili cestu ke dveřím. Krvácel z tuctu mělkých ran a meč mu tížil ruku jako tyč z neutronia. Čepel byla po celé délce lepkavě rudá a jílec mu klouzal v křečovitě sevřené dlani, zbrocený krví a mízou z rozedřených spálenin; švihl jím kolem sebe tak prudce, že kapky krve dolétly až do houfu, který se k němu pomalu přibližoval. Šuut-Riit trhl hlavou dozadu a zařval; byl to rezavě pronikavý zvuk, který se rozlehl ozvěnou po klenuté místnosti. Mladí se na okamžik zarazili a o krok couvli. Kdyby je dokázal zadržet...
V hromadě těl u svých nohou zaregistroval pohyb. Do boku mu vniklo cosi chladného, tak chladného; podíval se dolů na jílec wtsai, které mu proniklo do plic, ucítil slanou chuť své vlastní krve. Ten, jemuž říkali Punťa, se vyplazil zpod svých mrtvých bratrů; měl přeraženou páteř, ale stačil se vyhnout seku vedenému zesláblou paží.
„Zabijte ho," zasípěl mladík. "Zabijte zrádce, zabijte ho!"
Čekající děti zařvaly a skočily.
"Musel svůj poslední boj vybojovat tady," řekl Zroght-ka-pitán Stráže a rozhlédl se po jeslích. Podlaha byla pokryta změtí hraček, dřevěných zbraní, tištěných knih; na stěnách stále tančily holoprojekce koťat honících se v trávě za motýly.
Z kzintského guvernéra systému Alfa-Centauři zbylo velmi málo; lebka a několik největších kostí promíchaných s pozůstatky těch jeho synů. kteří byli zraněni a nedokázali se ubránit svým zdivočelým bratrům. Místnost páchla krví a starým masem.
"Zroghte-kapitáne Stráže!" vykřikl jeden z vojáků. Všichni strnuli se zbraněmi připravenými k výstřelu. Většina mláďat byla stále na svobodě, vyzbrojena, a jak se zdálo, ďábelsky chytrá.

"Vzkaz, Zroghte-kapitáne Stráže." Válečník zvedl cár papíru. Slova byla napsána rezavě hnědou tekutinou a očividně drápem. Šuut-Riitovým drápem; dole byla jeho značka. Kapitán si zvedl průzor přilby a četl:
Odpusťte jim
Zroght zamručel. Na to bude čas, až skončí boj o nástupnictví.
"Herrgott, jsou za hranicí dosahu," řekl Montferrat. Yarthkin si odfrkl; dával si pozor, aby se policistovi držel za zády. Transferová kabina byla stará, pozůstatek z dob, kdy tu býval venkovský klub. Stála v odlehlé strži pod skalnatým kopcem. Protože byla už dávno deaktivovaná, nenacházela se v žádných kzintských záznamech. Jeho ruka pevně tiskla rukojeť omračovače, vždyť každé zašustění a zapraskání v okolních kravinách mohlo znamenat, že se tam plíží Kzint.
Teufel, jak já bych si zakouřil, pomyslel si. Byla by to šílenost, samozřejmě, když všude kolem čenichají kočičácké nosy.
"Žijí ještě?" zeptal se napjatě.
"Sledovače jsou pořád aktivní, ale s tímhle malým přístrojem nemůžu - Ingrid!"
Udělal krok kupředu a zastavil se. V ústí do strže se objevily dvě postavy podobné strašákům do zelí a zůstaly vrávoravě stát. Jejich vzhled vypovídal o zoufalství pocházejícím z naprostého vyčerpání. Muž byl celý poškrábaný a zkrvavený; Yarthkin vytřeštil oči při pohledu na cáry vysušené kůže a krve a tkáně ulpělé na primitivní zbrani v jeho ruce.
Stejnými pozůstatky byli potřísněni i oni dva a děsivě páchli rozkladem i potem, který si razil cestu špínou na jejich tvářích. Zaschlá krev byla i na naostřeném klacku, o který se Ingrid opírala jako o berlu, a čerstvá prosakovala obvazem na jejím stehně.
Jonah se napřímil. "Děláte tu kočičákům nadhaněče?" zasupěl. Ingrid zvedla opuchlé oči a přikulhala blíž ke svému společníkovi. Yarthkin jen němě zavrtěl hlavou.
"Ve skutečnosti je tohle záchranná akce," začal Montferrat svým neosobním tónem. Pak se z něj ale začala řinout slova. "Herrgott, blíží se sem dva Kzintové, zachytil jsem jejich sle-dovače." Vyťukal cosi na svém přístroji. "Zastavili se asi kilometr daleko -"
"Tam, kde jsme nechali toho, cojsme zabili," řekl Jonah. Vyzývavě se zadíval na Harolda; Wunderlanďan přesunul pohled na Ingrid a pocítil, jak se mu sevřel žaludek.
"Jo, záchranná akce a je čas, abychom ji konečně spustili," řekl, postoupil kupředu a přitiskl hrot omračovače na Montfer-ratova záda. "Tady."
Vytáhl policistovi od opasku jeho omračovač a hodil jej Jo-nahovi."A tady." Z kapsy perfektně ušitého loveckého obleku vyňal obálku a podal ji Jonahovi. "Falešná totožnost, zaručeně dobrá. Podařilo se mi získat jen jedno povolení k výjezdu, ale vy už si nějak poradíte. Budete muset na sobě provést kosmetické úpravy kvůli podobě, ale v místnosti na druhé straně téhle kabiny je všechno, co budete potřebovat. Peníze, šaty, kontakty."
"Kabina?" zeptal se Jonah.
"Jo. Jdeme. Dostanete povolení k výjezdu."
"Hari -" začal Montferrat, ale umlkl, když ho Yarthkin ostře šťouchl omračovačem do žeber.
"Ty jsi to řekl, kamaráde," prohodil lehkým tónem, ale oči stále upíral na Ingrid.
"Nenechám tě tady," začala.
Yarthkin se zasmál. "Přesně totéž jsem chtěl i já, ale zdá se, že nemáme na vybranou. Tak honem, hněte sebou."

"Ty mi nerozumíš," řekla Ingrid. "Jonah je ten, kdo se musí dostat pryč. Ne já. Na mně nezáleží, ale na něm ano. Dej mu to povolení."
"Skautíkovi? Ani za nic -"
"Můžete je dát mně. Ne, nikdo se ani nepohne."
Hlas se ozval z kabiny za nimi. Ženský hlas, jízlivý a zároveň triumfální.

"Výkonná jako vždy," řekl Montferrat a unaveně svěsil ramena. "Dovolte, abych vám představil svou ambiciózní zástupkyni."
"Skutečně, drahý šéfe," zavrněla Axelrod-Bauergartnerová a obezřetně se přesunula na místo, kde měla všechny na očích. Robustní zbraň v jejích rukou nebyl omračovač, byl to strak-kaker, schopný rozmetat je na kousíčky salvou skleněných jehel vystřelených obrovskou rychlostí. "Odhoď to, civilisto," pokračovala opovržlivě., Ale děkuji za odzbrojení šéfa."
Yarthkinův omračovač dopadl na zem. "Vy jste si opravdu myslel, šéfe, že si nezkontroluju příkazy, které odcházejí pod mým kódem? Prohlížím si záznamy pětkrát denně, i když se nic zvláštního neděje. Hezký pokus hodit všechnu vinu na mne... až na to, že až ukážu Kzintům vaše těla, stanu se novou komi-sařkou."
Po chvilce mlčení Montferrat zakašlal. "Nepředpokládám, že by zabral můj tajný fond?"
S přehnanou pečlivostí si sáhl do kapsy a vytáhl minipočítač a světelnou tužku.
Axelrod-Bauergartnerová se znovu zasmála. "Jistě, můžeme uzavřít obchod. Rozhodně to číslo napište." řekla výsměšně. "Kotlety už nepotřebují nggg. "
Tužka ostře pípla. Žena v policejní uniformě se sesunula k zemi s vláčností, která zabránila jejímu prstu stisknout spoušť, dokud na ni nezapůsobila váha její mrtvé ruky. Z vršku vzdáleného asi dvacet metrů náhle zmizela veškerá vegetace a zůstal jen holý písečný kopeček; pak se ozvalo cvaknutí a zasyčení signalizující, že zásobník strakkakeru je prázdný.
Yarthkin si odkašlal ve snaze nezalapat po dechu. Montferrat se sehnul, sebral svůj omračovač, přešel k mrtvému tělu a štouchl do něj špičkou boty. "Fědéljsem, že to ještě může být užitečné," řekl a zaťukal si špičkou zabavené světelné tužky o dlaň druhé ruky.
Zadíval se Yarthkinovi do očí a uhladil si knírek. "Jaká smůla, že Axelrod-Bauergartnerová byla tajná divoká, kterou jsme zde
nalezli, jak se snaží se zakázanou zbraní v ruce narušit Hon... není-liž pravda?" Ohlédl se na Ingrid a Jonaha. "A co vy dva, na co ještě čekáte?"
Žena se zastavila u Yarthkina. "Haři-" začala, ale on jí přitiskl prst na ústa.
"Běž, holčičko," řekl se sevřenými rty. "Máš před sebou celý život."
..Tak dost!" Srazila jeho ruku stranou. "Muiphyho koule, Hati! Myslela jsem, že už jsi dospěl; ale jak vidím, ještě ne dost. Dělej si obětavá gesta, pro koho chceš, ale nedělej je pro mé. " Slabě se usmála. "A přestaň si konečně lichotit."
Otočila se k Jonahovi a zasalutovala. "Bylo to... zajímavé, kapitáne. Ale tohle je můj domov... a jestli si nepamatuješ, proč se musíš dostat zpátky k SN, brzy si vzpomeneš."
"Datalink-"
Zasmála se. "Bude ti trvat hodiny, než to všechno přeneseš do Kočičí Smrti, a ty to víš. Tak pohyb, kapitáne. Já budu v pořádku. Běž."
Chtěl začít něco namítat, ale ve špičce prstu mu nesnesitelně zaškubalo. "Dobře, ale budu čekat, dokud to půjde."
"Nic takového neuděláš."
Zaváhal, ale pak vykročil k přenosové budce. Ingrid se obrátila k oběma zbývajícím mužům. "Vy chlapi opravdu dospíváte pomaleji než my," řekla s veselými jiskřičkami v očích. "Ale pokud člověk nespěchá... Zůstala tu jistá rozhodnutí, která měla být učiněna už před padesáti lety. Jen málo lidí má to štěstí, že dostane druhou šanci. Kam půjdeme?"
Montferrat a Yarthkin se podívali jeden na druhého a pak na ni. Oba měli ve tvářích stejný výraz bezmocného zmatku, který ovšem policistovi nezabránil vyťukat na přenosové budce kód.
"Všichni tři máme hodné co dohánět," řekla ještě Ingrid a zmizela.
"Tak, to by bylo," zamumlal Montferrat omámeně. "Tak." Potřásl hlavou. "Teď ty."
"Kam jsi ji poslal?"

Montferrat se lehce ušklíbl. "Prostě mi budeš muset důvěřovat, že tě pošlu na to samé místo."
"Claude-"
"Už jsi tam byl. Starý dům mé rodiny. Ukrývám ho před - před všemi." Zasmál se. "Máš výhodu, že sis s ní už začal. A na několika dnech navíc nezáleží. Ale až tam dorazím já, očekávám stejný podíl času. A teď běž, musím ještě upravit scénu."
"Radši pojď hned."
"Ne. Nejdřív dohlédnu, aby se Asteroiďan dostal v pořádku ze systému. Pak se postarám, abychom mohli za ním. Obojí zabere trochu času."
"Je to ve tvých silách, Claude?"
"Ano." Napřímil se a na jeho tváři se objevil nezaměnitelný výraz Herrenmanna. "Je krásné začít znovu žít."
Larry Niven VÁLKY S KZINTY II
/Man-Kzint Wars II/
překlad (c) 2001 R. Čapek ilustrace na obálce (c) 2001 R. Čermák

jazyková redakce A. Heroutová české vydání (c) 2001 V. Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 28. publikaci
ISBN 80-86390-17-9